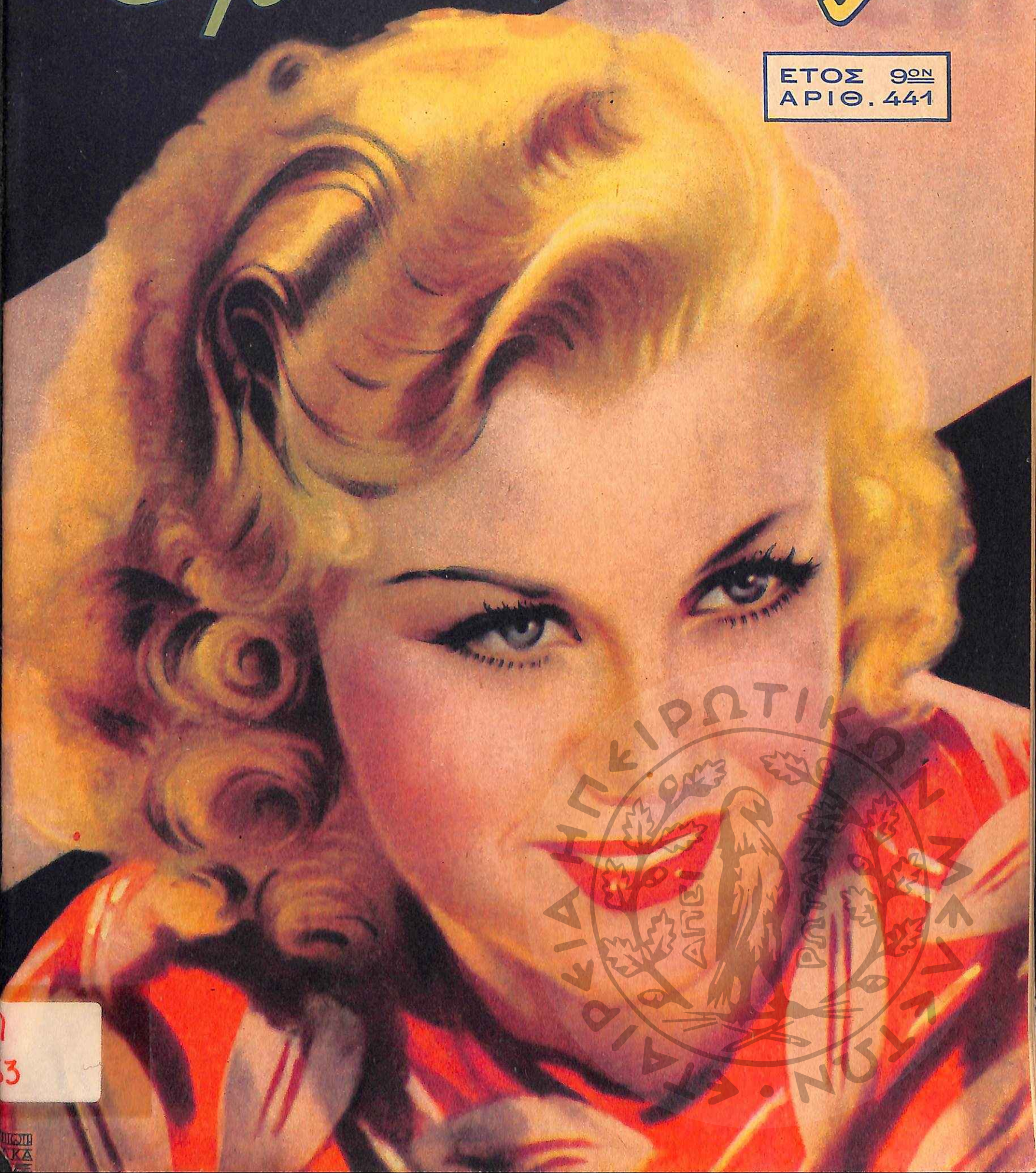


Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 9^{ON}
ΑΡΙΘ. 441



3



ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ Ἑλλάς πανηγυρίζει τις μέρες αὐ-
τὲς τὰ πενήντα χρόνια τοῦ Κωστῆ Πα-
λαμά. Τοῦ Ποιητοῦ ποὺ δόξασε τ' ὀ-
νομά της μὲ τὴν μεγαλόπνοη λύρα του.
Καὶ πρέπει νὰ ναι περήφανη ποὺ τὸν
γέννησε. Γιατί ὁ Κωστής Παλαμᾶς δὲν
εἶναι μόνο μιὰ ἀναμφισβήτητη καὶ ἀ-
σύγκριτη λυρική μεγαλοφυΐα. Εἶναι ὁ
διανοούμενος ποὺ δὲν ἔπαυσε οὔτε σι-
γμὴ νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν μεγάλη
πνευματική παράδοση τοῦ τόπου καὶ
τὴν ἀπολύτρωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς
μας ἀπὸ τὸν σχολαστικισμό ποὺ τὴν
ἔδερνε.

Τὸ ἔργο τοῦ Κωστῆ Παλαμά εἶναι
γιγάντιο κ' ἐξαιρετικό. Εἶναι ἓνα ἔρ-
γο ποὺ τιμᾷ τὸν δημιουργό του καὶ
τὴν ποίησιν ὁλόκληρη.

Ὁ Κωστής Παλαμᾶς δὲν εἶναι μο-
νάχα ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς Ἑλ-
λάδας μας. Εἶναι μιὰ φυσιογνωμία
παγκόσμια: «Ὁ μεγαλείτερος σύγχρο-
νος ποιητὴς» ὅπως ἔγραψε ὁ Ρομαίν
Ρολλάν.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Παλαμά δὲν ξέρει
τί νὰ πρωτοθαυμάση κανεὶς: τὸν ποιη-
τή, τὸν Ἕλληνα, τὸν ἄνθρωπο, τὸν
πραγματικό διανοούμενο. Γιατί ὁλό-
κληρη ἡ ζωὴ τοῦ Κωστῆ Παλαμά ὑ-
πῆρξε ἀνταξία ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ
κ' ἐνὸς μεγάλου Ἑλλήνου.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Τὸ νέο θαυμάσιο μυθιστόρημα

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ, ΑΝΤΙΟ!

τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Θὰ σὰς συγκινήσῃ βαθύτατα
μὲ τὴν δραματικότητα καὶ
τὴν ἄφραστη πλοκή του. Θὰ
σὰς συναρπάσῃ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σ' ἓνα ἐργαστήριον γιαντροῦ
πιάνει φωτιά μεγάλη...
Σπύδει ὁ πυροσβεστικός,
τὴν πολεμáει δραστικῶς...
Μὰ ἐκεῖ ποὺ σβύνει τὴν φωτιά,
θλέπει ν' ἀνάβῃ... ἄλλη!

Ὁ κόσμος ἔχει μαζευτῇ
ἀπόξω γιὰ συργιάνι...
Ἐνῶ δὲ ἡ ἀντλία δρᾷ,
αὐτὸς τὸ συζητᾷ... φαιδρά:
«Ἐχομε Μάρτη τις φωτιές,
φέτος, τοῦ Ἀη - Γιάννη».

Τοὺς ἐπιστάτας πιάσανε
κι' εἰς φῶς ἡ ἀλήθεια ἐγήκε:
ἔθεσαν πῦρ — πῶ πῶ ντροπή! —
γιὰ νὰ καλύψουν μιὰ κλοπή!
Καὶ τώρα λέν, στὴ φυλακή:
«Φωτιά... ὅπου μᾶς ἔρθηκε!»

□ □

Δυὸ φίλες εἶναι ἀχώριστες —
φιλία ποὺ δὲν σβύνει...
Μέρα καὶ νύχτα ζοῦν μαζί,
δουλεύουν στὸ ἴδιο μαγαζί...
Ὅλα τὰ ἔχουν μοιρασιά
καὶ κοινοκτημοσύνη!

Μὰ κεραμίδα σύντομα
τοὺς ἦρθε στὸ κεφάλι:
μαθαίνουν πῶς, δίχως νοῦ,
ἔχουν καὶ φίλο... ἀπὸ κοινοῦ —
ἀλλ' ὅμως ἐντελῶς κρυφά
ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη!

Τοῦ κόσμου ἡ κακογλωσσία...
«ἐκείνου» ἡ κακεντρέχεια...
«Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ»;
Κι' οἱ δυὸ... αὐτοκτονοῦν μαζί!
Ἀλλὰ μαζί τις σώζουνε!
Καὶ... ἔπεται συνέχεια...

□ □

Ἀπόδοσιν ἀπ' τ' ἄλευρα
ζητᾷ τὸ Κράτος νὰ εὕρῃ...
Ἀλλὰ... τὰ θαλασσοποιεῖ!
Φωνάζουν οἱ ἀρτοποιοί!
Κυκλοφορεῖ δὲ εὐρύτατα
ἡ ἔκφραση: «Πᾶς ἀλεῦρι...»

□ □

Ἡ ἀπεργία τῶν φοιτητῶν
— ποὺ δὲν τὴν πιάνει νόμος —
αἰσιῶς συνεχίζεται...
Ὁ δὲ Ζερβὸς συγχύζεται —
ποὺ δὲν ἐπροβιάστηκε
νὰ γίνῃ... ὑπαστυνόμενος!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΠΕΡΕΤΤΑ

Τὴν περασμένη ἐβδομάδα ὁ θίασος
Παρασκευᾶ Οἰκονόμου στὸν ὁποῖο συμ-
πράττει καὶ ἡ δις Ἡρώ Χαντᾶ ἀνέβασε
τὸ καινούργιο ἔργο τῶν συνεργατῶν μας
Χρ. Χαϊρόπουλου καὶ Χρ. Γιαννακόπου-
λου. «Ἐνα σκάνδαλο στὸ Γκράν Παλάς».

Πρόκειται γιὰ ἓνα ὥραῖο ἔργο μὲ ἔ-
ξυπνο λιμπρέττο, πρωτότυπο (ἐκτὸς ἀ-
πὸ τὸ χάστοῦκι τῆς α' πράξεως), μὲ με-
ρικοὺς τύπους καλὰ ζωγραφισμένους, καὶ
μὲ ἐξαιρετικὰ καλὴ μουσική.

Ἴσως μάλιστα ἡ μουσικὴ νὰ εἶναι
καί... καλλίτερη ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἔπρεπε. Λε-
πτὴ, καλογραμμένη, εὐγενική, μὲ ἐξα-
ρετική ἐνορχήστρωση, ἐμφανίζει λίγο τ'
αὐτιά ποὺ εἶναι κάπως διαφορετικὰ συ-
νηθισμένα. Τὸ φινάλε πρὸ πάντων τῆς α'
εἰκόνας στὴ β' πράξη μπορεῖ κανεὶς νὰ
πῇ ὅτι εἶναι μιὰ ἄρτια μουσικὴ σύνθεση,
καὶ οἱ ὑποκρούσεις, μὲ τις ὁποῖες ὁ συν-
θέτης δὲν ἀφίνει εὐκαιρία νὰ μὴν ὑπο-
γραμμίσῃ μερικοὺς διαλόγους, πλούσιες
σὲ ἀρμονία καὶ μουσικότητα.

Ἡ ἐκτέλεση καλὴ. Ἡ δις Χαντᾶ δη-
μιούργησε τὸν τύπο τῆς μικρῆς μοδι-
στρούλας μὲ πολὺ φινέτσα καὶ ὁ κ. Πα-
ρασκευᾶς Οἰκονόμου κράτησε μὲ τὴ συ-
νηθισμένη του μαεστρία τὸν πολυπλευρὸ
ρόλο του. Ἐπίσης πολὺ καλὰ τὰ μπωλ-
λέ...

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Τὸ νέο μας ἀριστουργηματικό
μυθιστόρημα,

τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ, ΑΝΤΙΟ!

Εἶνε ἡ παθητικώτατη ἱστορία
ἐνὸς μαρτυρικοῦ ἔρωτος, ποὺ
δὲν θ' ἀφίσχῃ ἀσυγκλήτη καμ-
μιὰ εὐαίσθητη καρδιά.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. 16.8.85
35282



Εξυπνα καὶ κουτά

ΣΤΙΓΜΗ!

Ο σύζυγος.— "Απιστο πλάσμα... έπιστρέφεις ύστερα από τρία χρόνια άπουσίας!"

Η σύζυγος.— "Αγάπη μου, συγώσεσέ με... Ήταν μιὰ στιγμή τρέλλας..."

■ ■

ΣΤΗΣ ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΔΟΣ

Πελάτης.— "Όλα τὰ μαντέψατε... έκτός από ένα: ό,τι θά σάς έδωνα μονάχα ένα δεκάρικο!"

■ ■

ΣΤΗΝ ΚΑΦΕΤΖΟΥ

Καφετζού.— Είθε Ιωάνος, νά φυλάξετε ένα μυστικό;

Πελάτης.— Σας τὸ δοκίμομαι!

Καφετζού.— "Ε, λοιπόν, σάς άπατά ή σύζυγός σας!"

■ ■

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Έκείνη.—...Θά σέ σκοτώσω κι' ύστερα θά σκοτωθώ!

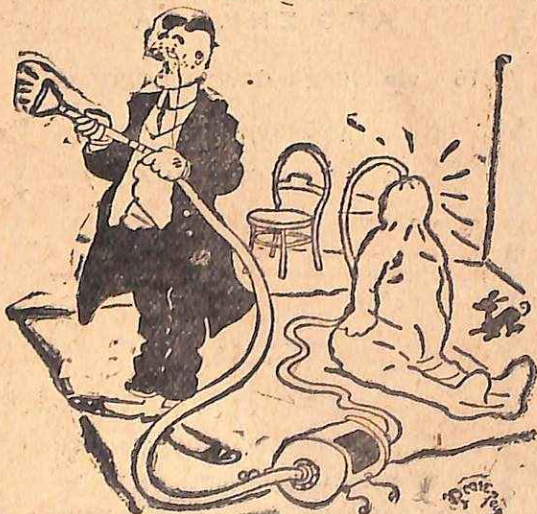
Εκείνος.— Δέν έχω καμμιά αντίρρηση, άγάπη μου, μόνο πού θά προτιμούσα νάρχιζες από σένα... για νά δούμε άν θά τὰ καταφέρνουμε...

■ ■

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΞΕΡΗ;

—Γιατί δέν έτρεξε νά βοηθήσει τόν ένάγοντα, ρώτησε ό δικηγόρος τής κατηγορίας, τόν μάρτυρα, όταν είδες τούς δυό άνδρες νά συμπλέκονται;

—Πώς μπορούσα νά ξέρω ποιός από τούς δυό θά...γινόταν ό ένάγων;



ΤΟΝ ΚΑΤΑΠΙΕ ΚΙ' ΑΥΤΟΝ!

Ο πλάσις τών άποροφητήρων σόνης.— Πού, στην όργή, πήγε ό πελάτης πού ήταν εδώ! Έφυγε;

Ο καταραμένος

ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ή μικρή όμάς τών λεγεωναρίων έίχε στρατοπεδεύσει στά σύνορα του ισπανικού Ρίο ντέλ Όρο.

Οι άνδρες ξεκουράζονταν.

Σέ μιὰ γωνιά ήταν ένας νέος ξαπλωμένος πού έμοιαζε εξαντλημένος.

—Ο νέος τής καλής οικογενείας», έτσι τόν θάψισα, έλεπε ένας από τούς πιό παληούς μισοφόρους. Βυζανιάρικο, άκόμα δέν τέλειωσε τὸ σκολειό, ήρθε νά γραφτῇ στην Λεγεώνα.

Εκείνη τήν ώρα άκούστηκε ένα σφύριγμα. Όλοι ώρμησαν στά τουφέκια τους. Ένας ξανθός λεγεωνάριος έσκυψε άπάνω άπ' τόν νέο:

—Αί, σύ, νέε καλής οικογενείας!

Ο νέος γύρισε καί τόν κύτταξε παραχαλισμένος. Ήταν έως δεκαεννιά χρονών μέ μεγάλα γαλανά μάτια.

—Δέν άντέχω πιά, Τζάκι! έλεπε.

—Θά σέ βοηθήσω, θά στηριχτῇς σέ μένα! Σέ δυό μέρες στην «Πάλμα» θά σέ σερβίρη ή Μάρλεν τὸ άπεριτίθ σου, θά δῆς...

Η όμάς τών λεγεωναρίων είχε ξεκινήσει. Επί μιὰ ώρα, μέ τίς φλυαρίες του, ό Τζάκ διασκεδάσε τόν σύντροφό του. Τά γόνατα όμως του νέου άρχισαν νά λυγίζουν. Ένας άνθυπασιπστής τόν πρόσεξε καί φώναξε έναν εἰσώμο λεγεωνάριο:

—Άκουσε, Κοκκινوترίχη, πάρε τὸ διασάκι τοῦ παιδιού... Άφισέ τον ν' άνασάνη λίγο κι' ύστερα προχωρήστε μαζί...

Σέ λίγο οι δυό λεγεωνάριοι είχαν μείνει μόνοι.

—Είθε βοηθητικός; ρώτησε ό Κοκκινوترίχης.

—Ναί, ονομάζομαι Λουί Γκν.

—Γιατί δέν καθόσουνα στο σπιτάκι σου;

—Κι' έσύ γιατί δέν κάθησες στο σπιτάκι σου;

Ο Κοκκινوترίχης τόν κύτταξε κατάματα.

—Είσαι Γάλλος;

—Ναί, Γάλλος. Τά παρακάτω είναι τὸ μυστικό μου...

—Κι' ονομάζεσαι Λουί Γκν;

—Όπως ονομάζεσαι κι' έσύ Κοκκινوترίχης.

Η όμάς τών λεγεωναρίων είχε ήδη στρατοπεδεύσει, όταν έφθασαν. Ο Κοκκινوترίχης έβριζε τὸ διασάκι καί τὸ τουφέκι τοῦ Λουί κάτω.

—Δέν θέλω ευχαριστίες, έλεπε.

■ ■

Στο καφενείο «Πάλμα», ό μπάρμαν ό Κανέρο, ένας ψηλός μεσημερινός, στεκόταν στὸν μπάγκο. Δίπλα του, στο ταμείο, ήταν ή Μάρλεν, ή άνεψιά του, μιὰ μελαχροινή μέ θελουδένια μάτια, γοητευτικής όμορφιάς πού όλοι τήν σέβονταν.

Μιὰ μέρα ένας λεγεωνάριος έλεπε γι' αὐτήν:

—Είμαι μιὰ εξόριστη βασίλισσα.

Μέ τήν άφιξη τών λεγεωναρίων άρχισε μεγάλη κίνηση στο «Πάλμα». Στο τραπέζι όπου θρισκόταν ό Τζάκ, ό Λουί κι' οι σύντροφοί τους ήταν κι' ένας γερολεγεωνάριος:

—Θά δῆτε, έλεγε ό γέρος. Έχομε ά-

κόμα τούς «άτάκτους» νά θάλουμε στην θέση τους. Περνοῦν τὰ σύνορα κι' ύστερα ξανάρχονται για νά έπιτεθοῦν στη ζούλα.

Ο Λουί όνειροπολούσε:

—Μην συλλογίζεσαι τὰ περασμένα, τοῦ έλεπε ό Τζάκ: πέθαναν πιά. Ήταν όμορφη, άραγε, για νά μην μπορῇς νά τήν ξεχάσης;

—Κάνεις λάθος, Τζάκ. Γυναίκα δέν έχει μνή ως τώρα στην ζωή μου.

Ο Λουί Γκν προχώρησε πρὸς τόν μπάγκο.

—Ένα λικέρ, έλεπε.

Η Μάρλεν τόν κύτταξε μέ θλιμμένο βλέμμα, λέγοντας:

—Μην πῆτε ένα τέτοιο πράγμα. Είναι σάν νά θέλετε νά σκοτωθῇτε...

—Έχετε δικη, σερβίρετέ με ό,τι θέλετε, τῆς έλεπε.

Τοῦ έβαλε μιὰ λεμονάδα. Ο Γκν προχώρησε στο τραπέζι όπου καθόταν ό Κοκκινوترίχης.

—Ευτυχώς πού σέ συναντῶ, τοῦ έλεπε. Πίνουμε κάτι;

Ο Κοκκινوترίχης έσκυψε κοντά του, γελώντας σαρκαστικά.

—Αν θέλεις νά πιούμε μαζί, πήγαινε στής φατμά τὸ καμπαρέ κι' έφθασα.

Ο Τζάκ όμως είχε άκούσει τήν συνομιλία. Μόλις είδε τόν Λουί νά γυαίνει, έσπευσε πρὸς τόν Κοκκινوترίχη.

—Οί «άτακτοι», έλεπε, σέ τέτοια κέντρα όλο χώνονται. Πρέπει μόνο παρέα νά πηγαίνουμε. Τὸ νά στείλεις εκεί έναν νεαρό, νεοσύλλεκτο σάν τόν Λουί, είναι σάν νά θέλεις νά τόν δολοφονήσης!

—Νά τόν δολοφονήσω! Έγώ... δολοφόνος!

Ο Κοκκινوترίχης ώρμησε έξω σάν τρελλός. Ο λεγεωνάριος έτρεξε πίσω του μέ τὸ μαχαίρι στο χέρι.

Ο Λουί ήξερε τήν άραβική συνοικία όπου ήταν τὸ καμπαρέ, ποτέ όμως δέν είχε πάει τὸν νύχτα κι' ούτε ήξερε τί κίνδυνο διέτρεχε, όπως ήταν καί αὐτός.

Μόλις διέκρινε τὸ φῶς τοῦ καμπαρέ, τραθήχτηκε για ν' άποφύγη τρεῖς άραβες πού τόν είχαν τριγυρίσει γελώντας δαιμονισμένα. Στά χέρια τους άστράφταν μαχαίρια. Ο Λουί ξεφώνησε:

—Βοήθεια, λεγεωνάριοι!

Μ' ένα βρυχηθμό, ό Κοκκινوترίχης βρέθηκε στο πλευρό του, Άρπαξε έναν άραβ άπ' τὸν λαϊμό. Μιὰ σκληρή πάλη άρχισε τότε.

Ο θόρυβος όμως είχε φέρει μιὰ περίπολο ως εκεί καί σ' αὐτήν χρωστοῦσαν τήν σωτηρία τους. Οι Άραβες είχαν τραπῇ εἰς φυγήν.

Οι σύντροφοί τους άργότερα ρωτοῦσαν τί είχε συμβῇ.

—Άσκημα τὰ πράματα, έλεπε ό Τζάκ. Ο Κοκκινوترίχης στραγγάλισε έναν Άραβ καί μόλις πρόλαβε νά σώση τόν Λουί

■ ■

Τὸ καφενείο ήταν άδειανό εκείνο τὸ άπόγευμα, τήν ώρα πού μῆκε ό Λουί.

Ο Κοκκινوترίχης είχε τιμωρηθῇ μέ φυλάκιση ενός μηνός.

—Ηρθα, δεσποινίς, έλεπε ό νέος, νά σάς ευχαριστήσω καί νά σάς ζητήσω

Λεγεωνάριος

ΤΟΥ ΒΕΡΣ - ΣΤΕΦ

νά μ' άκούσετε μόνο πέντε λεπτά.

Εκείνη κάθισε κοντά του.

—Γιατί δέν μ' άφίσατε τότε νά πιώ;

—Γιατί νά δηλητηριάσετε, τόν άργανισμό σας; Έσείς δέν είσθε σάν τούς άλλους... ξεχωρίζετε. Θά μέ πείραζε πολύ νά σάς έόλεπα δυστυχῇ.

Από τότε συναντῶνταν συχνά. Καί οι δυό νέοι δέν άργησαν στίς άμοιβαίες έκμυστηρεύσεις.

Ο πατέρας τής Μάρλεν είχε άτυχῇ σει οικονομικά κι' ή νέα πήγε νά μείνῃ μέ τόν θείο τῆς πού τήν λάτρευε καί λο, άρπιαζε μόλις κάνη μερικές οικονομίες νά τήν άποκαταστήσῃ.

Η ζωή τοῦ Λουί ήταν όλόκληρη μιὰ άτέλειωτη τραγωδία. Η μητέρα του είχε πεθάνει όταν ήταν αὐτός δέκα χρονών. Ο πατέρας του τόν είχε κλείσει έσωτερικό σ' ένα λύκειο για νά μπορῇ νά τὸ ρίχνῃ άνεξόχλητος στο γλέντι.

Δέν άργησε νά καταστραφῇ οικονομικῶς. Τόν σκότωσαν, τήν στιγμή πού ό δικαστικός κλητῇρ έρχόταν νά κατάσχῃ τήν περιουσία του. Μετά τόν θάνατο τῆς θείας του, ό Λουί βρέθηκε στὸν δρόμο κι' έσπευσε νά καταταχτῇ στη Λεγεώνα τών Ξένων.

—Ωστε, έλεπε ή Μάρλεν, όταν πέθανε ό πατέρας σας δέν έμενε πιά καμμιὰ ελπίδα για σάς;

—Όλη τήν άκίνητη περιουσία τοῦ πατέρα μου τήν είχαν κατάσχῃ. Ο συμβολαιογράφος μου έλεγε μόνο πῶς ό πατέρας μου είχε νά λάβει από κάπου κάτι χρήματα πού τοῦ χρωστοῦσαν, τὰ χασταί όμως τὸν χρέους δέν βρέθηκαν.

Η Μάρλεν όνειροπολούσε: Άλλά τὸ όνειρο δέν μπορούσε νά βαστήξῃ.

Ο λόγος τών λεγεωναρίων θά συνέχιζε τόν δρόμο του καί μιὰ μέρα ό Γκν πήγε νά τήν άποχαιρετήσῃ.

Τοῦ έσφιξε τὰ χέρια.

—Ορκιστῇτε μου, τοῦ έλεπε, πῶς δέν θά κάνετε τίποτα για νά αλλάξετε τὸ πεπρωμένο σας.

» Πρὸ παντός, φυλαχτῇτε άπ' τόν καταραμένο λεγεωνάριο! Ορκιστῇτε μου πῶς θά τόν άποφεύγετε πάντα!

—Σας τ' δοκίμομαι!

Φιλήθηκαν μέ φλόγα...

■ ■

Στούς πρόποδας τοῦ Τζεμπέλ Ντανί όπου είχαν καταφύγει οι τελευταίοι άτακτοι, άφού ξαναπέρασαν τὰ σύνορα, ό άγών ήταν άλματῆρος.

Υπήρχε πρὸ παντός εκεί μιὰ σπηλιά, κάτι σάν φρούριο από όπου οι λεγεωνάριοι ήταν άδύνατο νά δώσουν τόν νάριό τους.

Είχαν ύποδειχθῇ δυό τμήματα έθνρ. Είχαν ύποδειχθῇ δυό τμήματα γι' αὐτήν τήν άποστολή: τοῦ Κοκκινوترίχη καί τοῦ Λουί. Αὐτός ήταν προσεχτικός γιατι εἶνε πάντα στην σκέψη του εκείνην πού τόν περίμενε.

Κοντά του ήταν ό Τζάκ. Στην άναχώρησή τους, ό ύπολογισμός τούς έσφιξε τὸ χέρι:

—Θά έχετε τρία λεπτά για νά φύγετε ως τήν στιγμή τῆς έκρήσεως κατὰ τήν άνατίναξη τῆς σπηλιάς. Κυττάδετε νά τὰ χρησιμοποιήσετε καλά. Βασίζομαι σέ σας.

—Υστερα από μιάς ώρας πορεία, οι δυό άνδρες έφθασαν στο ύψος ενός βράχου πού άποτελούσε ένα πρόχειρο κατά-

φύγιο.

—Εκεί έλεπε ό Κοκκινوترίχης θά θάλουμε τόν δυναμίτη, άκριβῶς κάτω άπ' τήν σπηλιοφυλία.

Έκανε νόημα στὸν Λουί καί σκαρφάλασαν. Έφτασαν στὸν διάδρομο πού ήταν σκαμμένος κάτω άπ' τήν σπηλιά.

—Όλα εν τάξει, έλεπε σέ λίγο ό Κοκκινوترίχης. Δέν μένει τώρα παρὰ νά θάλουμε φωτιά. Κι' αὐτὸ είναι δική μου δουλειά...

—Είμαι καί δική μου! τόν διέκοψε ό Λουί. Μαζί ξεκινήσαμε, μαζί θά έπιστρέψουμε... Η μαζὶ θά πεθάνουμε.

—Ένας μόνο θά έπιστρέψῃ, έλεπε ψυχρά ό Κοκκινوترίχης κι' αὐτός θά είναι ό Γκν ντέ Βακουλέρ, γυιός τοῦ θύματος.

Άλμπέρ πού δολοφονήθηκε μέσα στὸν πύργο του άπ' τὸν ύπνρπρῇ του Ζάν Φουάν πού ρίχτηκε ύστερα μόνος του στο ποτάμι, χωρίς νά βρεθῇ πουθενά τὸ πτώμα του.

—Πῶς τὸ ξέρετε αὐτό; έλεπε κατάπληκτος ό Λουί.

Ήταν ή αλήθεια.

—Πάρτε τὸ φανάρι καί δές τε με καλά, έλεπε ό «καταραμένος λεγεωνάριος». Δέν μέ θυμάστε; Έγώ είμαι ό Ζάν Φουάν... ό δολοφόνος τοῦ πατέρα σας!

—Άφωνος ό νέος τόν άκούγε.

—Νά καί τὸ πορτοφόλι τοῦ πατέρα σας... Έχει μέσα καί τὰ χαρτιά πού άναγνωρίζουν ένα χρέος πού έχετε νά εισπράξετε... Πάρτε τὸ πορτοφόλι σάς άνήκει. Άκούστε με. Ο πατέρας σας μέ κακομεταχειρίζοταν πάντα.

Ήταν θάνατος καί αὐταρχικός. Σπατάλησε όλη τήν περιουσία του. Τήν μέρα πού θάρχονταν ό κλητῇρας νά τοῦ κάνῃ κατάσχεση, πήγα καί τόν βρήκα μέσα στο γραφείο του. Τοῦ ζήτησα νά μοῦ πληρώσῃ τούς τέσσερις μισθοῦς πού μοῦ χρωστοῦσε. Μπροστά του έόλεπα αὐτὸ τὸ πορτοφόλι γεμάτο χαρτονομίσματα.

—Δέν σοῦ δίνω δεκάρα, έλεπε. Θά τὰ πάρῃς άπ' τήν δημοπρασία πού θά γίνῃ.

» Κάτι τοῦ είπα άκόμα... καί μέ χαστούκισε. Δέν κρατήθηκα: Όρμησα καί τόν στραγγάλισα. Όπως στραγγάλισα τόν Άραβ, εκείνο τὸ θράδυ, θυμάσαι, στο καμπαρέ; Υστερα άρπαξα τὸ πορτοφόλι κι' έφωνα! Γδύθηκα στην όχθη τοῦ ποταμοῦ κι' άφησα τὰ ρούχα μου εκεί για νά γίνῃ πιστευτὸ ότι είχα αυτοκτονήσει... Κατατάχτηκα στην Λεγεώνα τών Ξένων. Σας γνώρισά τήν θορυβία πού σάς έσπείλα στην Φατμά κι' ή φωνή τοῦ Τζάκ: «Είμαι σάν νά θέλῃς νά τόν δολοφονήσης!» μ' έκανε νά συνέλθω καί νά σάς σώσω. Τώρα σας ζητῶ νά μέ συγχωρήσετε. Φύγετε: Θά εξαγιστώ...

■ ■

Η Μάρλεν μέ τόν Λουί είναι εύτυχημένοι. Μέ τὰ χρήματα πού εισέπραξε άπ' τὸ χρέος, ό νέος κατόρθωσε νά εξασφαλίσῃ μιὰ οικονομική άνεξαρτησία.

Καί κάπου-κάπου, λείει στην γυναικα του πούτὸν άγαπά τρελλά:

—Ξέρεις σέ ποιόν χρωστῶμε τήν εύτυχία μας; Στὸν «καταραμένο λεγεωνάριο»! Άς είναι συχωρεμένος...

ΒΕΡΣ - ΣΤΕΦ.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Μιλούν δυό δεσποινίδες:

—Αύριο, Κική, κλείνω τὰ εἰκοσιτρία μου χρόνια.

—Τί σύμπτωση, Κάνια, κι' εγὼ τὸ ίδιο!

—Όστε είμαστε συνομήλικες;

—Ναί, μέ εγὼ τὰ κλείνω φέτος για πρώτη φορά!

■ ■

ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΚΑΝΕ

Στοῦ οφθαλμιάτρου.

Ο γιαντρός (βάζοντας μπροστά σ' ασεβασία κυρία ένα πίνακα μέ αριθμούς): Μοῦ διαβάξετε, σάς παρακαλῶ αὐτὸ τὸν πίνακα;

Η κυρία.— "Αν έχετε τήν καλωσύνη μου τόν διαβάξετε έσείς για μένα!"

■ ■

ΠΟΥ ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΗ

Ένας έπισκέπτης.— Έδώ είναι ό θεῖος μικρούλα μου;

Η Λιζούλα.— Όχι, σὸς Νεαρότα φείο.

—Καί θ' άργήσῃ νά έπιστρέψῃ;—Δέν πιστεύω... τόν έθαψαν κιδας!

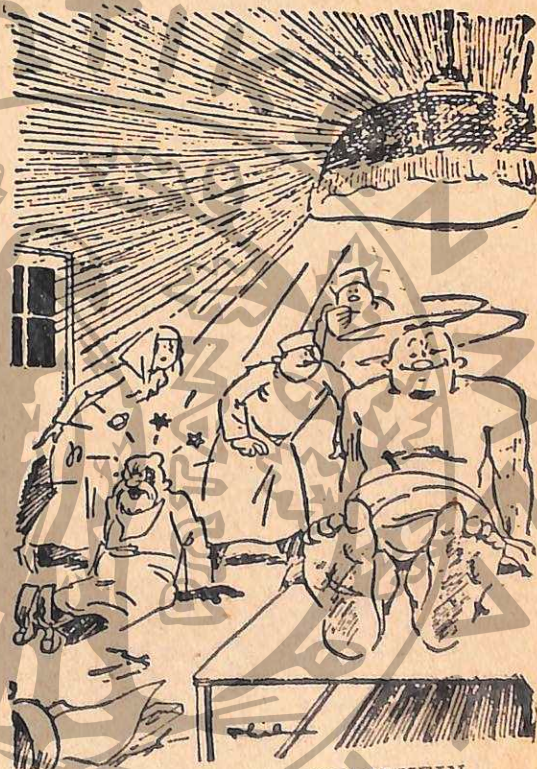
■ ■

ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

—Θέλω, κύριε, δίπλωμα εφευρετήρας.

—Τί έχετε εφευρεῖ; Καμμιάν ηλεκτρομυχανή;

—Όχι, έπινόω μαρσεγιέζικες ιστορίες.



ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ ΥΠΟ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΝ

—Μορέ, ποιός είχε αναλάβει νά τόν κοιμήσῃ!



ΚΛΑΜΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΩ Κ ΔΑΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ναι; αυτή είναι τώρα μόνη κι' ανάμεσα σε κόσμο, σε γνωστούς και ξένους ανθρώπους — τη συνεπαίρνει τόσο ο πόνος που λησμονάει την υπάρξή τους — σε τέτοιες στιγμές γυρίζει πίσω και θυμάται κά-

κάσε σκηνή. Μ' αυτή, η Φλώρα, δεν του παραπονέθηκε ποτέ της. Δεν του είπε ούτε μία φορά ένα σκληρό λόγο. 'Ακόμα κι' όταν έφυγε πιά τελεωτικά απ' το σπίτι θρήκε να του πη μονάχα αυτό:

— Γιατί τό κάνεις αυτό, Σωτήρη; Τι σου έφταιξα;

Τότε ακόμα, τον πρώτο καιρό, τὰ μάτια της δεν είχαν πάψει να είναι τρυφερά. Τὰ στήλωνε ώρα πολύ επάνω σε μία φωτογραφία του, θγαλμένη τον πρώτο χρόνο που ήσαν παντρεμένοι. Τον ζωντάνευε έξω από το χαρτί, τον τράβαγε μέσα από το κάδρο του και τον μεγάλωνε και τον κάθιζε αντίκρυ της και τον ρωτούσε, τον ρωτούσε:

— Γιατί, Σωτήρη, γιατί να γίνη αυτό που έγινε; Τι σου έλειπε. 'Αλλοτε μου έλεγες πως ήσουνα ξετρελλαμένος μαζί μου. Δέ σου ζήτησα παρά να μ' αγαπάς μονάχα. Και σύ, και σύ...

Ο Σωτήρης στέκει αντίκρυ της και την κυττάζει με τὰ μεγάλα φωτεινά μάτια του και το γλυκό χαμόγελο στα χείλη που είναι ένας ατέλειωτος κόσμος γεμάτος από καλωσύνη. Τώρα όσο περνάει ο καιρός τὰ μάτια της Φλώρας αρχίζουν να χάνουν το πρώτο φως τους. 'Η τρυφερότητα πάει να γίνη ένας άχνος που θα εξατμισθῇ. Το βλέμμα γίνεται σκληρό, η ματιά ξεφύγει σκληρή μέσ' απ' τις βαθιές κόρες. Οι κύκλοι των ματιών γίναν μεγάλοι και σκοτεινοί. Μεγάλοι και σκοτεινοί απ' την αγρύπνια. Γιατί να κλάψουν τὰ μάτια της, δεν έκλαψαν ποτέ. Και τότε τόσο. Να μπορούσε να κλάψη, να κλάψη πολύ και για όλα. Για την προδομένη αγάπη της, τὰ χαμένα της όνειρα, για τη ζωή της που στάθηκε μία γραμμή από φως κι' έγινε γρήγορα ένα σκοτεινό σημείο πριν προφτάση να φωτίση. 'Αν έκλαιγε θα ένοιωθε και ένα ελαφρύμα στο φουσκωμένο στήθος. Είναι ένα κλάμμα που την κυριεύει ολόκληρη και δέ γίνεται βολετό να ξεσπάση. 'Αν ξεφύγη ένας λυγμός από το στήθος της, αν τη συνταράξη ολόκορμη το ανάφλητό του θα μπορούσε να γίνη αυτό το κλάμμα της ένα ποτάμι και να τὰ πνίξη όλα στην όρμη του. Να ξεπλύνει αυτή την ίδια απ' το σαράκι που την τριγυρίζει και την κρυφοτρώνει. Να την κάνη σκληρή, δίκαιη να ξαναβρῇ τον έγωισμό της και την ανθρωπιά της — όλ' αυτά που, καθώς λέει, θρίσκει να λείπουν τώρα από μέσα απ' την ψυχή της που είναι γεμάτη ακόμα από απομεινάρια αγάπης, από καλωσύνη, στοργή, τρυφερότητα...

Τώρα, έχει ρημάξει. 'Ο κήπος έχει λουλούδια. Σπάνια τον θυμάται τώρα η Φλώρα. Μέσα της έχουν μαδήσει, άτυχα λουλούδια, η αγάπη της, η στοργή της, η λαχτάρα της γι' αυτόν που έχει φύγει. Γιατί να τον αγαπάει ακόμα; Γιατί να μην έχουν γίνει όλα μίσος μέσα της; 'Ο,τι ήταν αγάπη να γενῇ φαρμάκι. Πιό δυνατό απ' το φαρμάκι που ποτίζεται η υπάρξή της, σωστούς πέντε μήνες τώρα. 'Εχουν περάσει πέντε μήνες από τότε που έφυγε. Πέντε μήνες... 'Η Φλώρα τούς λογαριάζει διπλούς και παραπάνω. 'Εχει περάσει κοντά ένας χρόνος από τότε που ο Σωτήρης είχε πάψει να είναι ο ίδιος. Αύτος που άλλοτε σκοτωνόταν να τελεωσῇ όσο πιο γρήγορα τη δουλειά του και να γυρίση σπίτι του, κοντά στη γυναίκα του είχε αρχίσει να μαζεύεται τὰ ζημερώματα. 'Αργότερα άρχισε να λείπει θραδὶς ολόκληρες. Ξημερωνόταν η Φλώρα στο παράθυρο να τὸν περιμένει Κι' αυτός γυρίζεν άμίλητος, με κατεβασμένα μούτρα με μία σκληρόδα άπίστευτη στο βλέμμα — στα ίδια εκείνα μάτια που ήσαν άλλοτε τόσο τρυφερά για τη Φλώρα — που η ίδια δεν μπορούσε να πιστέψη πως ήταν δικά του και δεν γινόταν με τὸν σκοπό να προλάβῃ

Τὴ μητέρα της έρχεται και τη βλέπει ταχτικά. Μένει μαζί της ώρες πολλές. 'Από τις πρώτες μέρες της είχε πη νὰ πάη νὰ μένη μαζί της. 'Η Φλώρα δὲ θέλησε. Προτιμάει νὰ μένη μόνη της. Στην αρχή φοβόταν, ένοιωθε ένα ρι-

γος στους ώμους όταν τύχαινε νὰ περάσῃ από ένα σκοτεινό διάδρομο, καθώς θρισκόταν ολόμοναχη στις άδειες κάμαρες. Νοιώθει το κρύο παντού. Πιό πολύ στην καρδιά. 'Εχει ένα μικρό δουλάκι που τη βοηθάει στις δουλειές του σπιτιού. Πιό πολύ όμως χρειάζεται νὰ της δίνη θάρρος η Φλώρα παρά νὰ παίρνῃ αυτή απ' τη μικρή.

— Δέ μπορώ νὰ καταλάβω πως σκέπτεσαι, της είπε μία μέρα η μητέρα της. Τι περιμένεις και κάθεσαι έδω πέρα...

'Αργότερα της μίλησε πιό άνοιχτά: — 'Αν ήταν τίμιος άντρας δέ θα σε κράταγε δεμένη τόσο καιρό. Θα έπρεπε νὰ δώση διαζύγιο από τὸν πρώτο μήνα...

Τὸ ίδιο θράδυ κάθισε και σκέφτηκε τὰ λόγια της μητέρας της. Τὸ διαζύγιο. Δεν τὸ είχε σκεφτῇ ποτέ ἴσα με τότε. Μὰ τώρα, μήπως ζούσαν μαζί; Τὸ διαζύγιο θα ήταν ένας τύπος και τίποτε άλλο. Της έφερε ένα μούδιασμα στο μυαλό αυτή η σκέψη. Κι' έμεινε άγρυπνη ως τὸ πρωί.

— 'Ωστε θα φτάναν αὐτοῦ. Νὰ χωρίσουν... 'Ετσι, σὰν νὰ μην είχαν ζήσει μαζί αυτά τὰ πέντε χρόνια που η κάθε μέρα τους, η κάθε τους στιγμή ήταν κι' ἄπο ένας κόμπος αγάπης. 'Η αγάπη αυτή τι θα ἔχη γίνει; Μίσος; Τὸ μούδιασμα πού της τριγυρίζει τὸ μυαλό δὲ φεύγει. Νὰ τὸν μισῇ; Μὰ πως; Τὸν εἶδε μία μέρα στὸν δρόμο — ἡ μόνη φορά μέσα σ' αὐτοὺς τούς πέντε μήνες που τύχαινε νὰ τὸν δῇ η Φλώρα. Βρέθηκε σὲ κάποιο κεντρικό δρόμο κι' αὐτὸς πέρασε μέσα στὸ τράμ. Δεν τὴν εἶδε. Κι' αυτή απόμεινε καρφωμένη στή θέση της, καταμυσῇ τοῦ δρόμου. Πῆγε νὰ τη χτυπήσῃ ένα αὐτοκίνητο. 'Όσο νὰ γυρίσῃ σπίτι της ήταν σὰν ὕπνωτισμένη. Μέσα στή στιγμή που τὸν εἶδε δὲ πρόφτασε και τὸν έκλεισε στὰ μάτια της. Δεν εἶχε αλλάξει σὲ τίποτα. 'Ιδιος πάντα.

Μία μέρα σκέφτηκε νὰ πάη νὰ βρῇ — την ἄλλη. Πού της τὸν είχε πάρει. Τὰ είχε μάθει όλα. Ζούσε μαζί με τὸ Σωτήρη σὲ μιὰν όκλα στο Κολωνάκι. Δεν τὴν είχε δῇ ποτέ της η Φλώρα. Δεν ἔξερε πως ἦταν. Μπορεῖ νὰ ήταν κι' ὁμορφῇ. Θα πῆγαινε και θα τὴν έβρισκε. Λογάριασε τὰ λόγια που θα της έλεγε. Και θα της άξιζε ὅ,τι και νὰ της έλεγε. Γιατί νὰ μὴν ανάμεσά τους; Πως θα τη δεχόταν η γυναίκα εκείνη; Κι' αν έβρισκε τὸ Σωτήρη κεί πέρα; Φοβόταν ακόμα μὴ λυγίσῃ. Μήπως αντί νὰ ταπεινώσῃ τὴν κλέφτρα, ταπειωνόταν ἡ ίδια.

— Εἶσαι μία κλέφτρα, μία κακοῦργα, εἶσαι μία πόρνη..., θα της έλεγε.

— Εἶσαι κουτή, άνόνητη νὰ περιμένῃ, της έλεγε από τὴν ἄλλη μεριά η μητέρα της.

'Ενα θράδυ έκατσε κοντά της και παίρνοντας ὕψος έμπιστευτικό της εἶπε: — 'Ακουσε, παιδί μου, δεν άξιζει νὰ τὸν αγαπᾷς ἄλλο πιά αὐτὸ τὸν άνθρωπο. Νὰ σκλαθῶνῃς τὰ νεύατά σου και τη δροσιά σου για χατήρι του. Πρέπει νὰ θάνουμε δικηγόρο νὰ τὸν βρῇ και νὰ ἐξηγηθῇ μαζί του. Για τὸ διαζύγιο. Εἶσαι νέα. Και δέ θ' άργήσῃ νὰ βρεθῇ ένας ἄλλος άνθρωπος που νὰ σ' έχτιμήσῃ καθώς δέ σ' έχτιμήσεν εκείνος...

Τ' ἤθελε νὰ της τὰ πῇ αὐτὰ η μητέρα της. Τὴν αναστάτωσε εκείνο τὸ θράδυ περισσότερο. 'Ηρθε σχεδὸν στὰ λόγια η Φλώρα μαζί της.

— 'Αν εἶναι νὰ έρχεσαι νὰ μοῦ λές τέτοιες κουβέντες, καλύτερα νὰ μὴν ξα-

ναρθῇ, της εἶπε.

Νὰ βρεθῇ ένας άνθρωπος που νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ... Μ' αν δεν μπόρεσε νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ εκείνος, ὁ Σωτήρης, ποιὸς ἄλλος θα μπορούσε νὰ βρεθῇ;

'Ενα θράδυ, τὴν ώρα που πῆγαινε η Φλώρα νὰ πλαγιασῇ μπῆκε τρεχάτο τὸ δουλάκι σὴν κάμαρά της.

— Κυρία, κυρία..., της φώναξε με κομμένη φωνή!

— 'Ε, τι έπαθες;...

— 'Ο κύριος...

Στὴν αρχή η Φλώρα δεν κατάλαβε για ποιὸν της μιλούσε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή εἶδε τὸν ἴδιο — τὸ Σωτήρη.

Πότε είχε 'ρθῇ; Στεκόταν ὀρθὸς στὸ άνοιγμα της πόρτας, με τὸ καπέλλο στὸ χέρι. Κι' η Φλώρα δεν έβρισκε νὰ τοῦ πῇ λέξη.

Όταν μείναν μόνοι έπεσε στὰ πόδια της. 'Ηταν ένας παλιάνθρωπος, ένας τιποτένιος που άξιζε κάθε τιμωρία. Τὴν πιό θάρεα περιφρόνηση. Πως μπόρεσε νὰ της φερῇ καθώς της φέρθηκε... Και πως μπορούσε τώρα αυτή, η Φλώρα, νὰ μὴν τὸν διώχνῃ... 'Ησαν τὰ ἴδια του τὰ λόγια. Και κλείναν σὲ κάθε τους λέξη ἀληθινὸ συντριμμό.

— 'Εχω τρία θράδια που γυρίζω έξω από τὸ σπίτι της έλεγε. Μόλις παίρνει νὰ νυχτώνῃ. 'Ηθελα ν' ανεβῶ μὰ δεν τολμούσα. 'Εσθύνε τὸ φῶς κι' ἐγὼ ἔχανα κάθε θάρρος κι' έφευγα. Τὸ ἴδιο κι' άπόψε. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή με κυρίεψε ένα τρελλὸ θάρρος και χτύπησα τὴν πόρτα. 'Η Χαρίκλεια που μοῦ άνοιξε δέ με γνώρισε άμέσως... Φλώρα, φλωρίτασ πὼς θα μωρέσῃς νὰ με συχωρέσῃς...

Τὴν κυττούσε στὰ μάτια, κρεμόταν ἀ-

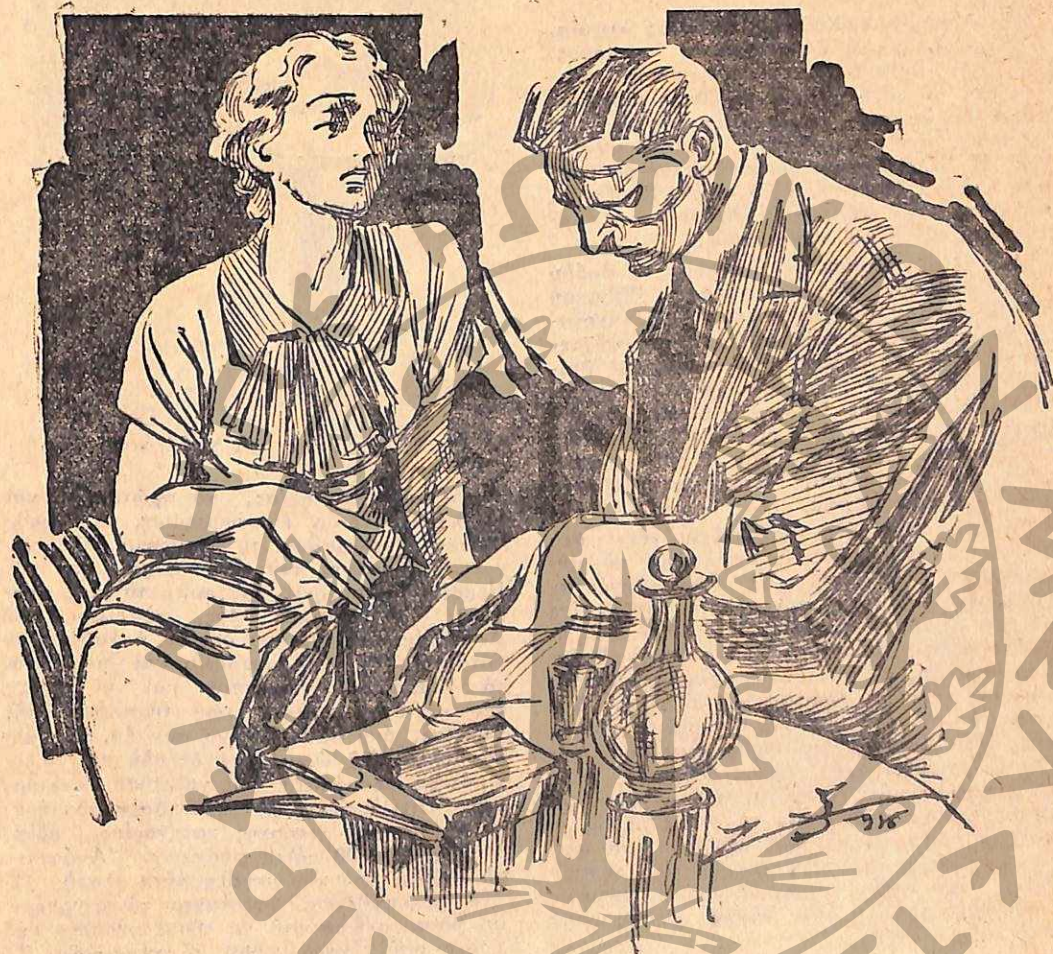
πὸ τὰ χεῖλη της. Κι' αὐτῇ, αὐτῇ ἡ Φλώρα, τι ἦταν κείνη τὴν ώρα κοντά του; Ποιὰ άκουγε, ποιὰ έβλεπε, ποιὰ μιλούσε; 'Ηταν ἡ ἴδια ἡ κάποια ἄλλη; Γιατί αὐτῇ δεν ένοιωθε κείνη τη στιγμή τίποτε ἄλλο από ένα θάμπος ολόγυρά της και μία γλυκεῖα ταραχὴ μέσα της. 'Όταν άρχισε νὰ έρχεται σιγά σιγά στὸν έαυτὸ της ἦρθε κι' έκατσε κοντά του, στὸ ντιβάνι που ἦταν σωριασμένος. Τοῦ πῆρε τὸ καπέλλο από τὰ χέρια, τοῦ έστρώσε τὰ μαῦρα του μαλλιά που ἦσαν ανάκατα, τὸν φίλησε στὸ τέλος. Τὸν φίλησε... Σὰ νὰ εἶχε γυρίσει απ' έξω, καθώς όλα τὰ θράδια, σὰ νὰ μὴν είχε λείψει ὅλους αὐτοὺς τούς μήνες.

Δέ μίλησαν καθόλου για ὅ,τι είχε περάσει. 'Η Φλώρα δεν τὸν ρώτησε τίποτε. Τὸν κύτταζε, τὸν κύτταζε μόνο πολὺ. Κι' άξάφνα, για μία στιγμή, τὸ στήθος της φούσκωσε από ένα λυγμό που δέ μπόρεσε νὰ τὸν κρατήσῃ και ξεσπασε σὲν στιγμή κι' έγινε ένα κλάμμα θάβου, δυνατό, ατέλειωτο. Ταραζόταν ὅλο τὸ κορμί της. 'Ο Σωτήρης τὴν κράτησε σὴν ἀγκαλιά του. Αὐτῇ έκρυψε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. 'Ο άντρας της έκυψε από πάνω της, άγγιξε με τὰ χεῖλη του τὰ μαλλιά της κι' έφερε ὕστερα τὸ στόμα του κοντά σ' αὐτὴ της.

— Γιατί κλαῖς;

Τὴ ρώτησε σιγανά. 'Η γυναίκα σηκωσε τὸ κεφάλι της. Τὸν κύτταζε με τὰ κλαμμένα μάτια της. Δεν τοῦ εἶπε τίποτε. Τὴ νὰ τοῦ έλεγε; Τὴ ρωτούσε γιατὶ έκλαιγε. Μὰ ἡ Στέλλα κείνη τὴν ώρα δεν έκλαιγε. Γελοῦσε.

ΑΔΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ



'Ηθε κι' έκατσε κοντά του στὸ ντιβάνι...

Μια μυστηριώδης κλοπή

Κλοπές μεγάλες, μυστηριώδεις, κοσμημάτων και άλλων τιμαλφών, ή ιστορία του εγκλήματος έχει δέβαια να αναφέρει πολλές. Μοναδική, όμως θα παραμείνει στα εγκληματολογικά χρονικά ή κλοπή των κοσμημάτων της Παρισινής Γκαρντ Μέλπλ. Μοναδική για το αδιαπέραστο μυστήριο που την περιβάλλει ακόμη ως τώρα αλλά και για τη πιθανότητα της αναμίσγως σ' αυτήν της πολιτικής όπωρ. Υποστηρίζεται από πολλούς ιστοριογράφους. Ήταν δηλαδή κατ' αυτούς μια «πολιτική» κλοπή, που έγινε για να ένοχοποιηθούν τρέτα πρόσωπα, ανεπιθύμητα και έχθρικά.

Το πράγμα συνέβη μετά την γαλλική Επανάσταση. Το άστρο του Δαντών μεσουρενούσε τότε περιλαμπρό.

Σε μια άκρη της τεραστίας πλατείας της Επανάστασης, στο Παρίσι, της σημερινής πλατείας Κονκόρντ (Ομονοίας) ήταν το μεγάλο κτίριο της Γκαρντ Μέλπλ του Έθνικού σάν να λέμε Σκευοφυλακίου της Γαλλίας. Το μέγαρο αυτό σώζεται, μαυρισμένο πιά απ' την πολυκαιρία, και σήμερα, και στεγάζει το Υπουργείο των Ναυτικών.

Στο Σκευοφυλάκιο λοιπόν, αυτό, εφύλασσονταν μεταξὺ άλλων και όλα τα αμνηστου αξίας κοσμήματα του γαλλικού στέμματος που τὸ εἶχε καταργήσει ἡ Επανάσταση. Ανάμεσά τους και τὰ περίφημα διαμάντια Σανσύ, Αντιβασιλείς, ντε Γκιζ, για τὰ όποια αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο μας.

Ἡ κλοπή ἀνακαλύφθηκε ἐντελώς τυχαία. Ήταν ἀκόμη ἡ ἐπαναστατική περίοδος. Τὸ Παρίσι ὀχλοκρατείτο. Τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα πὸν τὰ εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερο ὁ λαϊκὸς ἐνθουσιασμός πὸν ἀνοίξε τὴν πόρτες τὸν φυλακίων, ἀφθονοῦσαν σὸ Παρίσι, ὠργιάζαν. Ἡ Επανάσταση ἔλαβε ὅσα μέτρα μπόρεσε γιὰ νὰ περιστείλῃ τὸ κακό. Περίτολοι διέσχίζαν κάθε τόσο τοὺς δρόμους καὶ μάζευαν ταραξίες καὶ κακοποιούς.

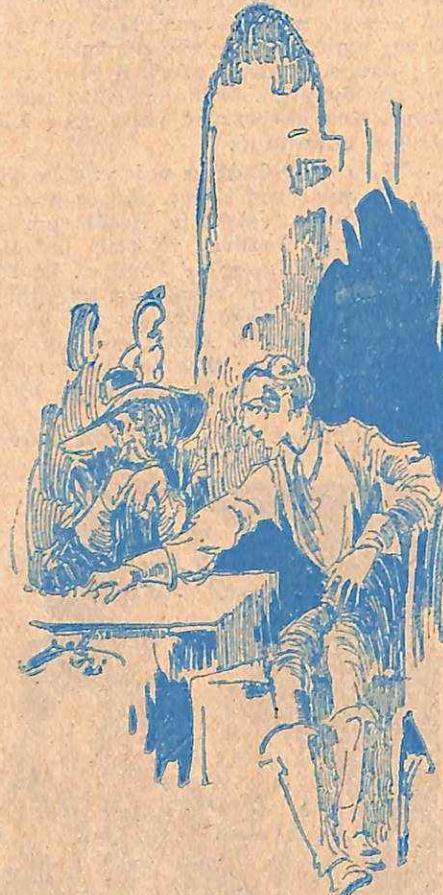
Μία τέτοια περίτολος βρίσκει ἓνα θράδυ κάτω ἀπ' τὸν φανοστάτη τοῦ Ἐθνικοῦ Σκευοφυλακίου διὰ μεθυμένους νὰ κινούνται ὑπόπτως: τοὺς συλλαμβάνει, τοὺς ψάχνει καὶ βρίσκει τὶς τσέπες τοὺς γεμάτες μὲ διάφορα κοσμήματα καὶ διαρρηκτικὰ ἐργαλεία. Εἰδοποιεῖται ἀμέσως ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱδρύματος Ρετού καὶ ὁ ἀρχιεφύλαξ Καμύς, πὸν ἔμεναν σὸ μέγαρο. Καὶ οἱ διὰ ἀναγνωρίζουν τὰ κοσμήματα. Ήταν ὅλα κλεμμένα ἀπὸ τὸ Σκευοφυλάκιο.

Οἱ διὰ μεθυμένοι ὁδηγοῦνται τότε σὸ ἀστυνομικὸ τμήμα καὶ ὑποβάλλονται σὲ ἀστυροτάτη ἀνάκριση. Ὁ ἓνας λεγόταν Μπουλινὸν καὶ εἶχε καὶ ἄλλους δοσοληψίες μὲ τὴν Δικαιοσύνη, ὁ ἄλλος Σαμπόν καὶ ὁ πῆγε κάποτε θαλαμηπόλος τοῦ δονκὸς Ροάν-Ροσφόρ. Καὶ οἱ διὰ ὅμως ἀρνοῦνται ἐπιμόνως ὅτι ἦσαν οἱ δράστες τῆς κλοπῆς. Καταθέτουν ὅτι ἐνῶ ἔπιναν σὲ μιά ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Σαιν-Ὀνορέ τοὺς πλησίασαν κά-ποιοι ἄγνωστοί τους καὶ τοὺς ἔρριξαν μέσα σὲς τσέπες κατὰ πετράδια καὶ μαλαματικά, κατόπιν τοὺς ἀνάγκασαν νὰ πουν καὶ ἄλλο. τοὺς ἔφεραν ὡς τὸ Σκευοφυλάκιο καὶ ἐκ-τὸς ἐγκατέλειψαν σὸ ἔλεος τὸν περιπό-λιον. Αὐτὸ ἰσχυρίστηκαν οἱ διὰ μεθυμένοι κραυγάζοντας ὅτι ἦταν ἀθῶοι, κανεὶς ὅμως δὲν τοὺς πίστεψε.

Ἀπειναντίας τοὺς ἐπέβησαν νὰ ὁμολογήσουν πὸς συνένοχους των.

Μετά τὴν σύλληψη τὸν διὰ αὐτὸν μεθυ-μένον, πὸν ὅπως φαινόταν, ἦταν πραγμα-τικά ἀθῶοι καὶ θύματα σκηνοθετημένης κλο-πῆς, ὁ Σκευοφύλαξ Ρετού καὶ ὁ ἀρχιεφύλαξ Καμύς, ἀνοίξαν ὅλα τὰ δωμάτια ὅπου φυ-λαγόταν ὁ θησαυρὸς τοῦ γαλλικοῦ στέμμα-τος καὶ ἔμεναν κατὰπληκτοι. Ἐλείπαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐκτὸς ἐκείνων πὸν εἶχαν βρεθῇ σὲς τσέπες τὸν διὰ μεθυμένον, καὶ πολλὰ ἄ-λλα κοσμήματα συνολικῆς αξίας 25 ἑκατομ-μυρίων φράγκων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης!

Ἀνάμεσα σὰ ἄλλα εἶχαν ἐξαφανισθῇ, ὅ-πως εἴπαμε τὰ ἱστορικὰ διαμάντια Σανσύ.



Ἐπιναν σὲ μιά ταβέρνα...

Ἀντιβασιλεὺς, αξίας, τὸ πρῶτο διὰ καὶ τὸ δεύτερο τριῶν ἑκατομμυρίων, τὸ Κύπελ-λο τὸν Πτολεμαίων, τὸ περίφημο μπλε τρι-γωνικὸ διαμάντι πὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Περσία ὁ Ταβερνιὲ καὶ πὸν τὸ εἶχε ἀγο-ράσε ὁ Λουδοβίκος 14ος, τὸ ἔξοφο τοῦ Λουδοβίκου 15ου, τοῦ ὁποῖου ἡ λαθὴ ἦταν καταστὸλιστη μὲ ρουμπίνια καὶ διαμάντια, τὰ διαμαντένια κουμπία καὶ οἱ πόρτες τὸν μεγάλων στολῶν τὸν βασιλέων τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τὸν Ἐρρίκο τὸν 4ο, καὶ ἄ-λλα πολλά. Τὰ ὠραιότερα δηλαδὴ καὶ πολυ-τιμότερα κοσμήματα τοῦ γαλλικοῦ στέμμα-τος. Ὅτι ἀπέμενε δὲν ἦταν παρὰ κοσμήμα-τα τρίτης καὶ τετάρτης κατηγορίας, αξία ἐν ὅλῳ 500.000 μόλις φράγκων. Ἀνάστα-τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ κλοπή. Ὁ διὰ συλληφθέντες ὤφισαντο τὰ φριχτότε-ρα βασανιστήρια γιὰ νὰ ὁμολογήσουν νὰ πουν πὸν εἶχαν κρύψει τὰ κλοπιμαία. Τί νὰ πουν ὅμως αὐτοί, ἀπὸ δὲν ἔφεραν. Ἐ-πέμεναν μονάχα ὅτι ἦσαν ἐντελῶς ξένοι

πρὸς τὴν κλοπή! Παρ' ὅλα αὐτὰ προεφυ-λακίσθηκαν καὶ τὰ μαρτύρια τοὺς συνέχί-σθηκαν. Ήταν ἡ ἐποχὴ πὸν ἡ γαλλικὴ ἀρι-στοκρατία ἐδίδετο συχνὰ χωρὶς καμμιὰ κίττα, μόνον γιατί ἦταν ἀριστοκρατία. Οἱ ἑπαναστατικοί, οἱ πὸν φανατικοί τοὺς καὶ οἱ πὸν κακόπιστοι, γύρευαν ἀφορμὲς γιὰ νέους διωγμούς, δημεύσεις περιουσιῶν καὶ εἰς βάρος τὸν εὐγενῶν. Ἐπὶ δὲν ἄργη-σαν μερικοὶ νὰ ἀρπάξουν τὴν εὐκαιρία τῆς λεηλασίας τοῦ Σκευοφυλακίου, γιὰ νὰ πε-ράσουν καὶ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ στὸν λογαρια-σμὸ τὸν ἀριστοκρατῶν.

Δὲν μποροῦσε ἔλεαν, παρὰ νὰ ἔχουν αὐ-τοὶ σκηνοθετήσῃ τὴν κλοπή.

Κάτω ὅμως ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατηγορία κρύ-βονταν ἴσως, χωρὶς νὰ τὸ φανταστοῦν ἔ-κείνοι πὸν τὴν διεικτύσαν, ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁμολογία τῆς σκηνοθεσίας ἀπ' τοὺς ἐπανα-στατικούς. Γιατὶ ὅπως δεβαιούν πολλοὶ με-ταγενέστεροι χρονιογράφοι, ἡ κλοπή αὐτὴ εἶχε σκηνοθετηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐπαναστατικούς γιὰ νὰ ἐνοχοποιηθοῦν οἱ εὐγενεῖς καὶ νὰ ὁ-λοκληρωθῇ ἐπὶ τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς των. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι ὁ Ντε-γκρουέτ, πρῶτος τοῦ Δικαστηρίου πὸν εἶχε συσταθῇ γιὰ νὰ δικάσῃ τοὺς διὰ με-θυμένους καὶ τοὺς «συνενόχους» των πὸν εἶχαν ἀθροῖο συλληφθῇ, εἶπε στὸς διὰ πρῶτους: «τὸ συμφέρον σας ἀπαιτεῖ νὰ τὰ παραδεσθῇτε ὅλα, καὶ ὅτι σὰς θάλαν ἄλλοι. Ἐγὼ δὲ θὰ σὰς σώσω».

Ἐπὶ καὶ ἐγίνε: οἱ μεθυμένοι καταδικάσθη-καν σὲ θάνατο, ἀλλὰ ἡ πονὴ τὸν μετετρέ-πη ἀργότερα σὲ ἰσόθια δεσμά. Ἀλλὰ καὶ αὐ-τὰ δὲν ὑπῆρξαν διόλου ἰσόθια. Γιατὶ σὲ λί-γον καιρὸ τοὺς διευκολύντο ἀπ' τὴς ἐπανα-στατικῆς ἀρχῆς ἡ δραπέτευση. Πέντε-ἕξ ὅ-μως ἄλλοι πὸν κατεδικάσθηκαν ἐπίσης σὲ θάνατο, ἐξετελέσθηκαν χωρὶς καμμιὰ ἀνα-βολή, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι καταδικάσθηκαν σὲ διάφορες ἄλλες ποινές.

Τὸ ὅτι ἡ κλοπή ἦταν σκηνοθετημένη, ἀ-ποδεικνύεται καὶ ἀπ' τὸ γεγονός, ὅτι ἀρκε-τὸ καιρὸ μετὰ τὴν διάπραξη τῆς, ἄρχισαν, λίγα-λίγα νὰ ἐπιστρέφονται σὸ Κράτος κα-τὰ τὸν πὸν μυστηριώδη τρόπο τὰ σπουδαί-οτερα ἀπ' τὰ κλεμμένα!

Γιὰ τὴν σκηνοθεσία κατηγορήθηκαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ πὸν πολλὸ ὁ Δαντόν. Αὐτὸν τὸν κατηγορήσε πὸν πολλὸ ὁ Κα Ρολλάν, γυναῖκα τοῦ τότε ὑπουργοῦ τὸν Ἐσωτερικῶν, πὸν εἶχε πὸν ἐκτεθῇ μὲ τὴν κλοπή αὐτὴ. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅμως τῆς κυ-ρίας αὐτῆς ἐπιδέχεται καθαροῖν, γιατί ἡ Κα Ρολλάν εἶχε προσωπικὸ καὶ θανάσιμο μίσος ἐναντίον τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀρχηγοῦ.

Υπάρχουν ὅμως ἄλλοι πὸν ἀξιοπίστοι μάρτυρες καὶ συγγραφεῖς, πὸν ἐπιμένουν γιὰ τὴν σκηνοθεσία.

Μεταξὺ αὐτῶν ὁ σπουδαιότερος δέβαια εἶναι καὶ ὁ Μ. Ναπολέων, πὸν ἤξερε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ «θεωήματα» τῆς ὑπο-θέσεως. Γιατὶ ὅταν ἦταν ἐξόριστος στὴν Ἁγία Ἐλένη, εἶχε ἀναφέρει σχετικὰ μὲ τὴν πολυύρονη ὑπόθεσιν στὸν Λακάξ, κατη-γορώνας ὠριπίενα πρόσωπα, ὅπως τὸν Ἰτυμουριὲ κ. ἄ.

Πάντως, γιὰ τὴν ἱστορία, τὸ βαθύτερο μυστήριο σκεπάζει ἀκόμη μέχρι σήμερα τὴν κλοπή αὐτὴ τοῦ Σκευοφυλακίου, πὸν ὑπῆρ-θε ἴσως ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅσες ἔχουν γίνε-ι ὡς τώρα εἰς βάρος ἐνὸς Κράτους.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Λυπηθῆτε... Τὸν ἑκατομμυριούχο!

(Στὸ ταμειὸν ὅπου ἐξαργυρώνονταν οἱ κερδισμένοι λαχνοὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Λα-χείου, ὁ Ὀνεζίμ Μπαλντέν, ἐφωδιασμέ-νος μὲ μιά θαλιτσούλα, συζητεῖ μὲ τὸν ταμιά).

Ταμίας.— Κύριε, δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο! (Κλείνει τὴν θυρίδα).

Ὀνεζίμ.— Αὐτὸ μὰς ἔλει-πε τώρα! Μοῦ κλείνει κατὰμουτρα τὴν θυρίδα! (Χτυπᾷ). Μά... ἀνοίξτε λοι-πὸν!

Ταμίας (ἐξανοίγει).— Ἀφοῦ σὰς λέω πὸς εἶναι ἀδύνατον, κύριε!

Ὀνεζίμ.— Μόνο μιά ἐρώτησιν, μιά ἐρωτησούλα, κ. ταμίας: τὸ ἑκατομμύριο αὐτὸ εἶναι δικό μου, καὶ ἡ οὐ;

Ταμίας.— Φυσικὰ δικό σας εἶναι, ἀφοῦ ἐγὼ σὰς τὸ μέτρησα... Πλαστο-γραφημένο δὲν ἦταν, κλεμμένο δὲν ἦ-ταν, σὰς πλήρωσα τὸ ἑκατομμύριο σας ἐδῶ καὶ μιά ἑβδομάδα καὶ δὲν δέχομαι κανένα παράπονο.

Ὀνεζίμ.— Μὰ δὲν ἔχω παράπονο ἐναντίον σας. Κάθε ἄλλο. Βλέπετε αὐ-τὴ τὴν θαλιτσούλα ὅπου εἶχα βάλει μέ-σα τὸ ἑκατομμύριο; Ἐ, λοιπόν, τὸ ἑ-κατομμύριο εἶναι ἀκόμα μέσα καὶ τὸ φέρνω... γιὰ νὰ σὰς τὸ ἐπιστρέψω...

Ταμίας (κατάπληκτος).— Τί ἔκα-νε, λέει; Τί εἶναι αὐτὰ πὸν λέτε;

Ὀνεζίμ.— Ἀπλούστατα, σὰς δίνω πίσω τὸ ἑκατομμύριο σας. Δὲν τὸ θέ-λω κύριε! Μοῦ γίνε φάρμακα τὸ ἑκατομμύριο... Πάρτε το...

Ταμίας.— Τρελλαθήκατε! Μοῦ φέρνετε πίσω τὸ ἑκατομμύριο;

Ὀνεζίμ.— Τί θέλετε νὰ κάνω; Μή-πως φαντάζεστε ὅτι μπορῶ νὰ ἔχω ἀ-διάκοπα ἔγνοιες καὶ σκοτούρες;

Ταμίας.— Αὐτὸ εἶναι ἄνω-ποτα-μὼν! Μὰ ἐπὶ τέλους τί σὰς ἔκαναν;

Ὀνεζίμ.— Ἀκούς ἐκεῖ, τί μοῦ ἔ-καναν; Μοῦ ἔκαναν τὸν βίω ἀβίωτο, ἀ-κούτε, κύριε; Ἀπλούστατα, οὔτε ζῶ πιά, οὔτε τρώγω, οὔτε κοιμῶμαι, ἔχω γίνε πετρί καὶ κόκκαλο, δὲν μπορῶ νὰ ἀναγνωρίσω τὸν ἑαυτὸ μου στὸν καθρέφτη!

Τὸ πρῶτ, εἶδα τὴν φάτσα μου... καὶ τρόμαξα! Ἐκα-να μισὴ ὥρα ὥσπου νὰ συ-νέλθω!

Ταμίας.— Κύριε, σὰς ἐ-παλαμβάνω. πὸς εἶναι κατὰ-λαβαίνω γρὸ! Ἐφ'ηγήθητε... Τί σὰς συμβαίνει;

Ὀνεζίμ.— Τί μοῦ συμβαί-νει; Παραπάνω ἀπὸ διὰ χιλιά-δες ἐπιστολές τὴν ἡμέρα!... Στὸ ταχυδρο-μείο, ἀναγκά-στηκαν νὰ προσ-λάβουν ἓναν βο-ηθητικὸ διανο-μέα ἐπιτήδεε



γιὰ μένα: Πηγαινόερχεται ὅλη μέρα. Καὶ τί γράμματα: νὰ σηκωθῇ ἡ τρίχα στὸ κεφάλι σου!

Ταμίας.— Ὀχι-δὰ!

Ὀνεζίμ.— Δῆτε καὶ μόνος σας γιὰ νὰ μὴ με χαρακτηρίσετε ὡς υπερβολι-κό... (Διαβάζει). «Κύριε, ἐπιτρέψτέ μου νὰ σὰς συστηθῶ: Εἶμαι ἐφευρέτης τῆς περιφήμου ἀκτίνος Κ. Ζ. 3.002, πὸν μπορεῖ νὰ στρέφῃ τὴν γῆ ἀπ' τὴν ἀνά-ποδιν. Φαντασθῇτε τί ἐνδιαφέρον πα-ρουσιάζει ἡ ἐφευρέσῃ μου. Χάρις σὲ μένα, ἡ σειρά τὸν ἐποχῶν θὰ ἀλλάξῃ ὁλωσδιόλου σὸ ἔξῃς. Τὸ καλοκαίρι θὰ ἔρνεται ἀμέσως ὕστερα ἀπ' τὸν χει-μῶνα. Θὰ καταργηθῇ τὸ φθινόπωρο πὸν δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα κ' ἡ ἀ-νοιχὴ θὰ διαρκῇ ἕξ μῆνες. Κ' ἔτσι οἱ ἐσοδεῖες θὰ εἶναι πὸν ἄφθονες κ' οἱ διακοπὲς θὰ ἀρχίσουν τὴν 1η Φεβρου-αρίου. Μοῦ λείπουν ἑπτὰ ἑκατομμύρια φράγκα γιὰ νὰ τελειώσω τὸ μηχανή-μα μου. Μοίρασα αὐτὸ τὸ ποσὸν μετα-ξὺ τὸν κυριωτέρων τυχερῶν τοῦ ἔθνι-κοῦ λαχείου καὶ σὸ μερικὸ σας πέ-φουν μονάχα 119.903 φρ. 25 πὸν θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐμβάσετε ἀμέσως. Ἱπποκράτης Λόξ, ὁδὸς Αἰθέ-ρος 3». Κυττάτε κ' αὐτὸ πὸν ἔνει ζω-γραφισμένο ἓνα μαῦρο χέρι ἀπάνω στὸν φάκελλο.

Ταμίας.— Ἡ μαύρη χεῖρ! Μά... αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς ἀνησυχῇ...

Ὀνεζίμ.— Νὰ με ἀνησυχῇ, λέει! Διαβάστε! Ἐκεῖνο πὸν με ἀνησυχεῖ παραπάνω εἶναι τὸ περιεχόμενο τῆς ἐ-πιστολῆς!...

Ταμίας (διαβάζει).— Ὀνεζίμ, φυλάξου. Κινδυνεύει τὸ τομάρι σου... Στὰ διὰ τὸ ἑκατομμύριο, νὰ μὴ σὲ σφάξω... Νὰ καταθέσῃς τὶς 500.000... Προτοῦ σὲ σφάξω, θὰ σοῦ βουτήξω τὰ πόδια σὲ καυτὸ κατράμι...». Ὀνεζίμ.— Καὶ δὲν σηκώνω καθό-λου αὐτὰ τὰ κατραμδούτρα...

Ταμίας (συνεχίζει).— Τρέμε, Ὀ-νεζίμ, καὶ τὸ μάτι τῆς «Μαύρης Χει-ρὸς» εἶναι καρφωμένο ἀπάνω σου!... Ἄν ἤμουνα στὴ θέση σας, θὰ πλήρω-να τὶς 500.000 γιὰ νὰ γλυτώσω μιά γιὰ πάντα.

Ὀνεζίμ.— Θὰ τὶς πλήρωνα εὐχα-ρίστας. Οἱ ἄλλοι ὅμως τί θὰ ἀπογί-νουν;

Ταμίας.— Οἱ ἄλλοι; Ποιοὶ ἄλ-λοι;

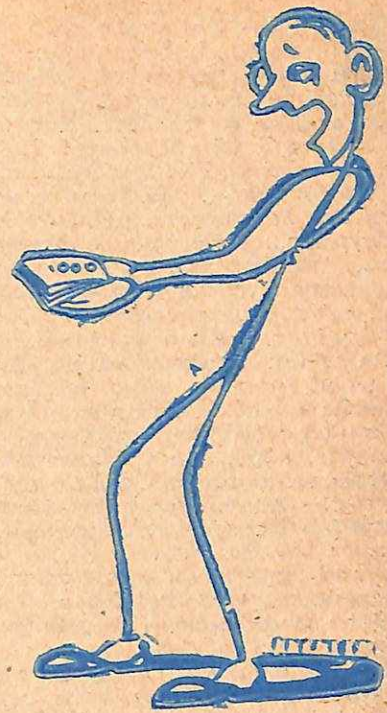
Ὀνεζίμ (δείχνει ἓνα σωρὸ ἐπι-στολές).— Δὲν κυττάτετε ἐδῶ! Τὸ μαῦ-ρο χέρι, τὸ πράσινο χέρι, τὸ χέρι πὸν σφίγγει, τὸ πὸν πὸν κουνιέται... Δὲ-δεκα τὸν ἀριθμὸν χειροπόδαρα: πρὸς 500.000 φράγκα τὸ ἓνα, ἔχομε δοῦναι 6 ἑκατομμύρια!... Πὸν νὰ τὰ βρῶ, σὰς παρακαλῶ;

Ταμίας.— Μὰ εἶναι φοβερό! Εἶ-ναι φοιχτό! Σὰς βεβαίω πὸς δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἤμουνα στὴν θέση σας!

Ὀνεζίμ.— Καὶ ποῖος σὰς λέει πὸς ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ἤμουνα στὴν θέση μου; Δὲν μοῦ λέτε, πόσους συγγενεῖς ἔχετε ἐσεῖς;

Ταμίας.— Ἐρεῖ γὰρ... ἴσως καμ-μιὰ δωδεκαριά... καμμιὰ εικοσαριά...

Ὀνεζίμ.— Ἐ λοιπόν, ἐγὼ ἔχω



5.643 ὡς τώρα!... Ἀφ' ὅτου μ' ἐγκατέ-λειψε ἡ γυναῖκα μου...

Ταμίας.— Ὄστε σὰς ἐγκατέλειψε ἡ γυναῖκα σας;

Ὀνεζίμ.— Δηλαδὴ τσόκασε μ' ἔ-ναν ἀστυφύλακα. Μὲ θεωροῦσε ἀχρη-στο ὑποκείμενο. Ἀπ' τὴν ἡμέρα πὸν ἔφυγε ἡ Ἀγγαῖα—εἶναι τὸ ὄνομά της—ἔλεγα πὸς εἶμαι ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Ἐ, λοιπόν, ὅχι! Γονεῖς καὶ συγγενεῖς μοῦ γράφουν ἀπ' τὶς τέσσε-ρις γωνιές τοῦ κόσμου νάρθουν νὰ ἐγ-κατασταθοῦν μαζί μου μὲ τὶς οικογέ-νειές τους καὶ τοὺς φίλους τους γιὰ νὰ περάσω εὐχάριστα στὰς δυσμὰς τοῦ βίου μου... Κ' ἐμένα τὸ διαμέρισμά μου ὁλο-ὅλο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα δω-μάτιο καὶ κουζίνα. Ἄλλοι μὲ κατα-διώκουν μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ. Βλέπετε αὐτὴ τὴν φωτογραφία τοῦ φακίρη; Διαβάστε κ' ἀπὸ κάτω τί λέει;

Ταμίας (διαβάζει).—... Τὸ κακὸς κτηθὲν χρῆμα ἐπισύρει τὴν κατάρτα τοῦ Βράχμα... Τρέμε, ἀνίσχυρε θνητέ!... Καμμιὰ πράξις σου δὲν μένει ἐν τῷ κρυπτῶ... Τὸ ἀγρυπνον βλέμα μου σὲ παρακολουθεῖ παντοῦ ὡς σκιά!...

Ὀνεζίμ.— Ὄστε, βλέπετε, ἔχω καὶ συντροφιά!...

Ταμίας (συνεχίζει).— Ἄν δὲν κα-ταβάλῃς τὸ ἐν ἑβδόμῳ τοῦ ἀπαισιοῦ χρυσίου εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τὸν «Λα-τρεῖν τοῦ Σίβια», 26 ὁδὸς Λεπίκ, ὁ ἑ-ρὸς κροκόδειλος θὰ τρῖξῃ, τρῖς τοῦ ὁ-δόνακός του...». Ὀνεζίμ.— Ποῖος κροκόδειλος;

Ταμίας.— Μόνο ἓνα ξέρω: πὸς δὲν ξέρω πὸς θὰ ἐμπλέξετε!

Ὀνεζίμ.— Ξέρω τὸν τρόπο: πρέ-πει νὰ ξεφορτωθῶ τὸ ἑκατομμύριο, τὸ ταχύτερο. Ὅταν δὲν θάχω χρήματα ποῖος θὰ σκοτισθῇ γιὰ μένα ἂν ζῶ ἢ ἂν πεθάνω; Λοιπόν, κανεὶς μου τὴν χάρι: Ἐναπαύεστε πίσω τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ταμίας.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπαλλανθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἑκατομύ-ριο...

Ὀνεζίμ.— Φίλε μου, δυστυχισμένο μου φίλε, σὰς ἐπαλαμβάνω: ὁ κα-νονισμὸς εἶναι ρητὸς καὶ δὲν ἐπιτρέ-πεται ὅτε ἐπιστροφή, οὔτε ἀνταλλαγή... Ἄς εἶναι ὅμως... Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ ἀπα

Ο νεζίμ.— Καί ποιος είναι ο τρόπος; Πήτε μου... σώστε μια ψυχή...
Ταμίας.— Νά το χά-σε-τε!
Ο νεζίμ (σαρκαστικά).— Χαχαχά! Εύκολο είναι να το λέτε. Σας προκαλώ όμως και να το κάνετε! Τρείς μέρες, άλλο τίποτα δεν κάνω... προσπαθώ να το χάσω... μέσα στο μετρό... μέσα στο λεωφορείο... μέσα στον κινηματογράφο... στον δρόμο... στα καφε-νεϊά... Διαρκώς μου το φέρνουν πίσω. Επεχείρησα να το ρίξω και στην φω-τιά... κι έσβυσε την φωτιά!
Ταμίας.— Είναι τραγικό...
Ο νεζίμ.— Πάντως, κανείς δεν μπο-ρεί να μ' εμποδίσει να το δωρίσω προ-σωπικώς σε σας... για πουρμπουάρ...
Ταμίας (αξιοπρεπώς).— Μην επιμένετε, κύριε. Τα πουρμπουάρ ά-παγορεύονται αυστηρώς υπό της διευ-θύνσεως.— Λυπούμαι πολύ... και σας ευχαριστώ άλλο τόσο. Χαίρετε, κύριε! (Κλείνει την θυρίδα).
Ο νεζίμ.— Νάτα μας, τώρα! Μ' άφησε μόνο... Θά κυττάζω κι' εγώ να τὰ βολέψω αλλοιώς. (Ακολουθεί τον διάδρομο).
«Ενας υπάλληλος (τον) κυνη-γά και τον προφτάνει». — «Ε, κύριος! Κύριος! Ξεχάσατε την βαλίτσα σας... Την αφήσατε στην θυρίδα αρ. 3.
Ο νεζίμ.— «Α! Ναι, ναι. Την είχα ξεχάσει. Σας ευχαριστώ, κύριε... Η καλωσύνη σας. (Ξαναπάρνει την βα-λίτσα του. Ο υπάλληλος φεύγει). Νά-τα μας! Επότηδες τ'όκανα, για να χά-σω την βαλίτσα κι' αυτός ο βλάκας μου την φέρνει πίσω! Είναι άτυχια ή δεν είναι; Πάω να την φουντάρω μέσα στον Σηκουάνα, για να τελειώσω μία για πάντα! (Απομακρύνεται).

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

...ΟΔΟΝΤΑ ΑΝΤΙ ΟΔΟΝΤΟΣ

Ενας γνωστός λοποδότης της Ν. Υόρ-κης ο Χάρρυ Ρότζερς, πιάστηκε επ' αυτο-φώρω από έναν οδοντοίατρο της ώρα που έμπαινε κρυφά στο εργαστήριο της οδοντο-ιατρικής λέσχης της Νέας Υόρκης, για να κλέψει μερικά χειρουργικά εργαλεία.
— Ζητούσα έναν οδοντοίατρο, είπε για να δικαιολογηθώ. Μου πονάνε τα δόντια.
Ο γιατρός τότε τον κάθησε στην οδον-τοιατρική πολυθρόνα και του βγάλε ξη δόν-τια δίχως αναισθητικό!

■ ■

ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΝΕ

Ο γιατρός εξέταζε τον τελευταίο πελάτη στην αίθουσα του χειρουργείου όταν είσε-βαλε μια γυναίκα και άρχισε να φωνάζει:
— Γιατρέ! Γιατρέ! Έλάτε γρήγορα! Ο άντρας μου κατάνει ένα ποντίκι!
— Επιστρέψατε γρήγορα κοντά του, την συνιστούσε ο γιατρός και κρατήστε έξω από το ανοικτό του στόμα ένα κομμάτι ψη-μένο τυρί. Σε λίγο έφθασε κι' εγώ.
Πέντε λεπτά αργότερα ο γιατρός έμπαινε στο σπίτι του άρρώστου... Τον βρήκε έα-πλωμένο με το στόμα ανοικτό, ενώ η γυ-ναίκα του κρατάγε κοντά του ένα κομμάτι πλεμόνι και το κουνούσε.
— Ανόητη! τής φώναζε ο γιατρός. Τυρί σου είπα, και όχι πλεμόνι!
— Τό ξέρω, γιατρέ, στείγγλισε, ή σύζυ-γος. Αλλά προσπαθώ πρώτα να βγάλω τη γάτα!

(Υστερα από μια ώρα, επάνω στην γέφυρα Έρρίκου-4ου, ένας ά-στυφύλαξ αντιλαμβάνεται τον Όνε-ζίμ την στιγμή που είναι έτοιμος να πετάξει την βαλίτσα του μέσα στον Σηκουάνα).
Αστυφύλαξ.— Έ σού! Τι κάνεις εκεί;
Ο νεζίμ.— Εγώ; Πώς είπατε; Τι-ποτα, κ. αστυφύλαξ... κυττάζω το νερό.
Αστυφύλαξ.— Άφησε τις μπλό-φες, παλληκάρι μου. Σ' έχω στο μάτι. Έδώ και μισή ώρα κυττάζεις πώς να ρίξεις την βαλίτσα στο ποτάμι... την στιγμή που γυρίζω τις πλάτες μου... Πρώτα απ' όλα, τι περιέχει ή βαλίτσα;
Ο νεζίμ.— Ένα εκατομμύριο...
Αστυφύλαξ (ειρωνικά).— Ρού-βλια ή κορώνες; Σάν δεν ντρέπεσαι να γυρνάς μεθυσμένος! Διαλύσου... να μη σε ταραξω στο γκλόμπι!
(Ο Όνεζίμ δρομαίως. Σε άλλη γέφυρα, συναντά έναν ζητιάνο).
Ζητιάνος.— Λυπηθήτε έναν δυσ-τυχισμένο οικογενειάρχη που δώδεκα στόματα κάθε ηλικίας περιμένουν να ζήσουν από αυτόν... Έλεημοσύνη, κα-λέ μου κύριε...
Ο νεζίμ (ιδία).— Στον ούρανό τον γύρευα και στην γη τον βρήκα! (Δυ-νατά). Καλέ μου άνθρωπε, πάρε αυτή την βαλίτσα. Έχει μέσα ένα εκατομ-μύριο φράγκα...
Ζητιάνος (έξω φρενών).— Ου νά γαθήσι, κανάγια! Σάν δεν ντρέπεσαι λίγο να παίξεις με την δυστυχία του κοσμάκη! (Το πετά την βαλίτσα στο κοσμάκη). Πάρε την βαλίτσα σου, πα-λημπουρζού!
Ο νεζίμ (απομακρυνόμενος, ιδία).— Βαρέθηκα πιά! Απ' το πρωί, αυτό το κακό έχω! Μ' αυτή την δαιμονισμένη βαλίτσα, λες κι' έχω γίνει ο περιπλανώμενος Ιουδαίος. Α, να ένα παγκά-κι. Ας καθίσω λίγο να ξεκουραστώ... (Μια κυρία, σε λινό κάθεται κον-τά του).
Κυρία.— Χριστός και Παναγία! Ό Όνεζίμ!
Ο νεζίμ.— Η Άγλαία! Τι συνάν-τηση!
Άγλαία (με μεγάλη συγκίνηση).— Αλήθεια, τί συνάντηση! (Ανατε-νάζει).
Ο νεζίμ.— Αλήθεια... Πώς είναι στην ύγεια του ο αστυφύλαξ σου;
Άγλαία (με λυγμούς).— Είναι καιρός τώρα που μ' εγκατέλειψε για να παντρευτεί μια με μπλόκο χρήμα... Ο άπιστος... Εύτυχως που προχτές το τσάκισαν τα κόκκαλα δυο άπεργοι φοιτητάι...
Ο νεζίμ.— Μην κλαίς, έτσι, Ά-γλαίτσα μου, και σπαράζει ή καρδιά μου...
Άγλαία.— Έσού είσαι τόσο κα-λός, Όνεζιμάκο μου, που δεν έπρεπε ποτέ να σε είχα εγκαταλείψει...
Ο νεζίμ (θριαμβευτικά).— Θυμά-σαι; Τι σου λέγα;
Άγλαία.— Συχώρεσέ με, Ζιζίκο μου...
Ο νεζίμ.— Είχες δεν είχες, μ' έ-κοιες. Πάμε να γυρίσουμε μαζί στο σπίτι...
Άγλαία.— Νά δής τί καλή που θά είμαι από δω και πέρα.
Ο νεζίμ.— Αλήθεια, αφού θά εί-μαστε δυο στο έξω, θά υπερασπίσω το εκατομμύριό μου! Δεν θά μω το φάνε οι «μαύρες γειρες» και τὰ «κόκ-κινα πόδια»... Τρέμε γή!
Άγλαία.— Ποιό «εκατομμύριό» σου; Τι είναι αυτά που λές;

Ο νεζίμ.— Αλήθεια, ξέχασα να σου πω πως κέρδισα ένα εκατομμύριο στο Έθνικό Λαχείο...
Άγλαία.— Ένα εκατομμύριο! Σωθήκαμε για όλα μας τὰ χρόνια! Καλά έλεγα πως θά σου φερνε γούρι ή άπιστία μου!
Ο νεζίμ.— Η καλωσύνη σου!
Άγλαία.— Θά πάρουμε ένα σπι-τάκι στην όχθη του ποταμού και θά ψαρεύς όλη μέρα...
Ο νεζίμ.— Τό όνειρο της ζωής μου! (Όνειροπόλα). Θά ζούμε σαν δυο περιστεράκια...
Άγλαία.— Μα δεν μω λές: ποδ το έχεις το εκατομμύριό σου; Ποδ τό-κρυσες;
Ο νεζίμ (πονηρά).— Δεν είναι μακριά. Ψάξε... και θά τ'όβρης!
Άγλαία.— Ποδ να ψάχνω; Πές μου, Όνεζιμουμούλη μου;
Ο νεζίμ (ταχαπίνικα).— Πάλι, εί-χες δεν είχες μ' έκοιες... Είναι πίσω απ' το παγκάκι μέσα στην βαλιτσού-λα... την βλέπεις;
Άγλαία (ψάχνει).— Καμιά βα-λίτσα δεν βλέπω...
Ο νεζίμ (σηκώνεται απότομα).— Τι έκανε, λές; Πάει ή βαλιτσούλα μου! Μω την έκλεψαν! Τι άτυχία! Τι φριχτή μοίρα είναι είναι αυτή ή δική μου!
Άγλαία (έξω φρενών).— Αυτό μās έλειπε! Πάντα ο ίδιος θά εισαι! Πάντα ζώνω!
Ο νεζίμ (μ' αξιοθρόνητο ύφος).— Μα την είχα έδω, σου λέω...
Άγλαία.— Πάντα κτήνος! Πάντα άχρηστος στην κοινωνία!

Διασκευή: Π. ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΟ ΤΙΣ

ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ

7

Αγνάντια το παράθυρο στο βάθος, ο ουρανός, όλο ουρανός και τίποτ' άλλο· κι' ανάμεσα, ουρανόζωστον ολόκληρο, ψηλόλιγνο ένα κυπαρίσσι· τίποτ' άλλο. Και ή ξάστερος ο ουρανός ή μαύρος είναι, στη χαρά του γλαυκού, στης τρικυμίας το σάλο, όμοια και πάντα άργολυγεί το κυπα-ρίσσι, ήσυχο, ωραίο, άπελπισμένο. Τίποτ' άλλο.

■ ■

94

Βρυσούλα, στού σπιτιού μας την αύλη, μην καρτερείς το στόμα μου, στο στόμα σου να γύρη Πώς το νεράκι σου να πιω; Συντρίμ-ματα ζεινε μου το πλάνο, το κρυσταλλένιο μου που γνώριζες πο-τήρι. Πώς το νεράκι σου να πιω; τὰ χέρια μου είναι ακάθαρτα και τέτοια θερμή κατακαίει το στόμα μου το πλάνο, που τρέμω μήπως γέρονοντας τὰ χείλια μου στα χείλια σου, και τη δροσούλα σου, βρυσούλα, τη μα-ράνω.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Στὰ χέρια της Μοίρας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΜΙΝΑΣ ΜΠΛΑΚ

Είναι δύσκολα τὰ μαθηματικά, λές. Ξέχασα πάλι πόσο κάνει 7 ή 9. Γιατί δεν κάνωμε Γεω-γραφία καλύτερα;
Η Ναντίν Λόριστον προσπάθησε να φανεί θυμωμένη αν και αυτό ήταν άρκε-τά δύσκολο, προκειμένου για τον Τέν-τυ, ένα χαριτωμένο αγοράκι έξη χρυ-νών.
— Γιατί σήμερα είναι ή μέρα των Μαθηματικών και όχι της Γεωγραφίας, Τέντυ! άπάντησε. Πρόσεξε να τὰ θυ-μάσαι. 7 ή 9 κάνει...
Φαίνεται όμως ότι οι θεοί ήταν με το μέρος του Τέντυ, γιατί την στιγμή εκείνη ακριβώς τον ζήτησε ή μητέρα του για να τον πάρη μαζί της έξω.
Δέκα λεπτά αργότερα, ή Ναντίν κα-θισμένη σ' έναν πάγκο του κήπου κύττα-ζε γοητευμένη το πανόραμα των χιονι-σμένων βουνών. Ένοιωθε τον εαυτό της ασφαλή τώρα που την χώριζαν ά-πό τον άλλο κόσμο τὰ ψηλά αυτά βου-να που στεκόταν σά φρουροί γύρω της. Είχαν συμπληρωθή τέσσερις μήνες από την ήμερα που είχε προσληφθή ως δα-σκάλα του μικρού Τέντυ στο σπίτι του Συνταγματάρχου Ρόυστον, του Άγγλι-κού συντάγματος των Ίνδιαν που στρα-τωνιζόταν εκεί.
Η γυναίκα του συνταγματάρχου, ή Φαίηθ Ρόυστον ήταν κυριολεκτικά έν-θουσιασμένη με την νέα γκουβερνάντα του Τέντυ...
— Όνειροπολείτε, ακούστηκε έξαφνα μια άνδρική φωνή πίσω από την Ναντίν.
Ήταν ο λοχαγός Κάρ Φέρρελ, ένα συμπαθητικό και ψηλό παλληκάρι που ήταν στενός φίλος της οικογενείας Ρόυστον.
— Συνήντησα πρό όλίγου την κ. Ρόυ-στον, είπε σφίγγοντας το χέρι της Ναν-τίν, και μω υποσχέθηκε ότι θά μω προσφέρει ένα φλυτζάνι τσάι.
Η Ναντίν χαμογέλασε:
— Πολύ ευχαρίστως, λοχαγέ Φέρρελ! είπε. Πηγαίνομε μέσα...
Εκείνος την πασηκολούθησε με το βλέμμα καθώς βάδιζε πίσω της σιω-πηλός. Ήταν τόσο λεπτή, τόσο εύθραυ-στη τόσο χαριτωμένη... Ένοιωθε την καρδιά του να χτυπά τρελλά μέσα στο στήθος του. Προσπάθησε να κρύψη την ταραχή του.
— Ο μικρός Τέντυ, είπε εύθυμα, με ρωτούσε πόσο κάνει 7 ή 9. Φαίνεται ότι δεν αγαπά και πολύ τὰ μαθηματι-κά.
Γέλασαν και οι δύο. Υστερα τὰ βλέμ-ματά τους συναντήθηκαν και απότομα έγιναν και οι δύο σοβαροί.
Η ύπνρέρτρια έφερε το τσάι και ή Ναντίν προσέφερε ένα φλυτζάνι στον Κάρ.
Μια σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο. Την διέκοψε απότομα ή φωνή του λο-χαγού Φέρρελ, που είχε έναν παράξενο τόνο τρυφερότητας:
— Σας άρέσουν αί Ίνδισαι, μίς Λόρι-στον; Δεν αισθάνεστε έδω λίγο ξένο τον εαυτό σας;
— Κάθε άλλο, απήντησε εκείνη άμέ-σως. Δεν θάθελα με κανένα λόγο να γυρίσω πίσω. Θάταν τρομερό...
Ή Ναντίν κατάλαβε ότι ή Μοίρα δεν είχε τελειώσει το σκληρό της παιχνίδι.

Είχε μιλήσει τόσο αυθόρμητα που έ-σπευσε να μετριάση την σημασία των λόγων της:
— Βλέπετε δεν έχω κανέναν πια στην Εύρώπη για να θέλω να γυρίσω...
Εκείνος την κύτταξε λίγο σκεπτικός και ύστερα είπε:
— Αυτό που είπατε μω έδωσε... μια μεγάλη χαρά... Αν θέλετε... αν θέλετε...
Στάθηκε δισταζοντας. Υστερα ση-κώθηκε απότομα, πήγε κοντά της κι' ά-πούμπησε τὰ χέρια του στους ώμους της.
— Θά κατάλαβες βέβαια ότι σ' αγα-πώ, Ναντίν! είπε σοβαρά. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Αν αισθάνεσαι για μένα έστω και πολύ λίγη άγάπη, Να-ντίν...
— Μα σ' αγαπώ πολύ, Κάρ! διέκοψε εκείνη και στάθηκε δαγκάνοντας τὰ χείλη της.
Τὰ λόγια είχαν ξεφύγει άπ' τὰ χείλη της προτού σκεφθώ να τὰ έμποδίσω. Έ-να ζωηρό χρώμα πορφύρωσε τὰ μάγου-λά της. Υστερα καθώς εκείνος θέλησε να την τραθήξει στην άγκαλιά του, τον έμποδισε άκουμπώντας τὰ χέρια της επάνω στο στήθος του.
— Κάρ, σε παρακαλώ. Θάπρεπε να μω άφήσης λίγον καιρό... Υπάρχουν λόγοι... Πρέπει να σκεφθώ.
— Γιατί να σπαταλούμε τον καιρό μας σε σκέψεις, άγαπημένη; Ένα «ναί» μο-νάχα θά πής. Είναι μια τόσο εύκολη λεζούλα.
Εύκολη λεζούλα βέβαια. Η Ναντίν αισθάνθηκε μια άσυνκράτητη έπιθυμία

να την προφέρη άμέσως. Μα κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.
— Δώσε μου λίγο καιρό, σε παρακα-λώ, άγαπητέ μου! Ικέτεύσε.
— Ός τότε;
— Ός αύριο θράδυ στο χορό του Δι-οικητού.
Εκείνος δέχτηκε μ' ένα συγκαταθέ-τικό χαμόγελο. Ήταν τόσο βέβαιος για την άπάντησή.
Όμως όταν εκείνος έφυγε ή Ναντίν διευθύνθηκε στο παράθυρο κι' έβριξε ένα μελαγχολικό βλέμμα στον ήλιο που έδυε φλογισμένος πίσω από τὰ Ίμα-λάια. Πραγματικά, τὰ πανύψηλα βουνά έκλειναν έδω μέσα προστατευτικά έ-κείνη και το μυστικό της.
Γιατί άφησε την καρδιά της να προ-δοθή τόσο εύκολα; Γιατί άφησε τον Κάρ να πιστεύη ότι θά την παντρευτεί, αφού ήξερε τόσο καλά ότι δεν μπορούσε να τό κάνει αυτό; Η μήπως... θά τολμου-σε; Θά τολμουσε να πάρη την εύτυχία που της προσφερόταν και θά πίστευε πως ή Μοίρα μπορούσε να φανή καλή και σ' εκείνη;
Τόν άγαπούσε τόσο πολύ... Καί θα-ταν τόσο τρομερό να πληρώνη τὰ σφάλ-ματα κάποιου τρίτου, σ' όλη της τη ζωή όταν μάλιστα αυτός ο τρίτος τὰ είχε ξεπληρώσει με τό παραπάνω... ■ ■



Ή Ναντίν κατάλαβε ότι ή Μοίρα δεν είχε τελειώσει το σκληρό της παιχνίδι.

τας στο μυαλό της τις τρικυμισμένες σκέψεις της.

Τόν είδε νύχεται κοντά της και της φάνηκε πώς ή ετύχια την πλησίαζε επί τέλους. Τά μάτια του την κύτταξαν με μια ίκεσία γεμάτη αγωνία:

—Λοιπόν, άγαπημένη; την ρώτησε. Μ' έκανε τόσο δυστυχισμένο ή άμφιβόλως...

—Δεν υπήρχε λόγος να είσθε δυστυχισμένος, του είπε γλυκά.

—Αγάπη μου, φώναξε εκείνος πλημυρισμένος από χαρά. —Ωστε... ώστε δέχεσαι;

Την τράβηξε σε μια σκοτεινή άκρη της βεράντας και την έσφιξε με δύναμη στην άγκαλιά του. Τά χείλη τους ενώθηκαν... —Υστερα πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του και το κράτησε σφιχτά.

—Ξέρεις, Ναντίν, είπε, ότι έχω να σου αναγγείλω κι' ένα άλλο ευχάριστο νέο. Σήμερα φθάνει εδώ και ο αδελφός μου. Το πρωί πήρα τηλεγράφημά του. Σε κανένα τέταρτο θάναί εδώ.

—Ο αδελφός σου; είπε ή Ναντίν. Δεν ήξερα ότι είχες αδελφό.

—Είναι έτεροθαλής αδελφός μου, έξηγήσε εκείνος. Με περνά πολλά χρόνια και... —μην τρομάξεις, άγαπητή μου —είναι Ιερέυς.

—Εκείνη γέλασε λίγο βεβιασμένα.

—Κάρ, πιστεύεις ότι θά έπιδοκιμάση την ένωση μας;

—Μά μπορείς ποτέ να φαντασθής το αντίθετο, Ναντίν; —Αλλάστε είναι τόσο καλός και μ' αγαπά υπερβολικά. —Όταν πέθανε ο πατέρας μου, ο αδελφός μου έκαμε το πλν για μένα. —Ηθελα άνεκαθεν να συναντηήτε οι δύο σας. Το έγραφα πριν από μερικές βδομάδες ότι υπήρχε κάποιο κορίτσι...

—Πριν να μου πής έμένα τίποτα;

—Πριν να τολμήσω να σου μιλήσω, βέβαια, είπε εκείνος φιλόνας άπαλά τά μαλλιά της. Θά ήρθε τώρα άσφαλώς. Περιμένα ένα λεπτό, πάω να σου τόν φέρω. Δεν χορεύει πάντως γιατί κουτσάινει έλαφρά...

■ ■

Τά χέρια της Ναντίν σφίχθηκαν άσυναίσθητα στα κάγκελα της βεράντας. —Υστερα προσπάθησε να καθισχάση τν έαυτό της. Ήταν ήλιθιο να τρομοκρατήται έτσι εξ αίτίας αυτού του πάστορος... Υπάρχουν άσφαλώς τόσοι πάστορες που κουτσάινουν.

Ήταν τόσο άπορημένη στις σκέψεις της που άνατινάχτηκε άπτόμα όταν άκουσε τη φωνή του Κάρ δίπλα της.

—Ναντίν, να ο Μπόμπ, ο αδελφός μου, είπε. Μπόμπ, είσαι ο πρώτος που μαθαίνεις το μεγάλο νέο: 'Η Ναντίν κι' εγώ άρραβωνιαστήκαμε.

Εκείνη είχε στραφή και κύτταζε τόν ψηλό κι' έπιβλητικό άνδρα που την παρατηρούσε σιωπηλός. Το φεγγάρι που ανέβαινε θριαμβευτικά φώτιζε κάθε πράγμα σαν να ήταν μέρα. 'Η Ναντίν είδε το πρόσωπο του Ρόμπερτ Ντάρφορτ τόσο καθαρά όσο έβλεπε και κείνος το δικό της. Και κατάλαβε ότι ή Μοίρα δεν είχε τελειώσει ακόμη το σκληρό παιχνίδι που έπαιζε μαζί της...

—Πώς είσθε; είπε εκείνος σοβαρά. Νομίζω ότι...

Πριν όμως τελειώσει τη φράση του, ένας ένδός υπηρέτης με λευκό σαφίκι τόν διέκοψε.

—Κύριε λοχαγέ, είπε στόν Κάρ. Σας ζητεί ή έξοχότης του, ο Διοικητής.

—Έρχομαι άμέσως, είπε ο Κάρ. Και στρεφόμενος στόν Μπόμπ και τη Ναντίν φώναξε:

—'Ελπίζω να μην άργήσω.

—'Εμειναν ένα λεπτό σιωπηλοί κι' ύστερα ο Ρόμπερτ Ντάρφορτ μίλησε:

—Νομίζω ότι έχουμε ξανασυναντηθί.

—'Η μήπως κάνω λάθος; ρώτησε εύγενικά.

—Εκείνη κώνησε το κεφάλι της:

—'Όχι. Είμαι ή Ναντίν Ντάβενπορτ.

—'Ησάσταν... είσθε ο Ιερέυς της φυλακής του Χόλλουελ.

—Είναι έξη μήνες που μετετέθην, είπε εκείνος. Δεν θέλετε να καθήσετε, πρόσθεσε θλιπνόντας την θανάσιμη ώπρότητα του προσώπου της.

Προχώρησαν λίγο και κάθισαν.

—Φυσικά, με άναγωνίαστε, είπε εκείνη. —'Εδώ δεν με ζέρει κανείς. —'Εχω αλλάξει τ' όνομά μου... Είμαι ή Ναντίν Λώριστον. —'Ισως νάταν δειλία εκ μέρους μου, μά ο κόσμος είναι τόσο κακός. Λώριστον ήταν το έπίθετό της μητέρας μου...

—'Η ζωή θάταν δύσκολη για σας, ψιθύρισε ο πάστορ συμπνετικά.

—Ναι. Ο κόσμος δύσκολα ξεχνούσε ότι ήμουν ή κόρη του Σίντνεϋ Ντάβενπορτ...

—Συγχωρήστε με, παρεκάλεσε εκείνος. Είπατε τίποτα στόν Κάρ.

—'Όχι.

Τόν κύτταξε προκλητικά, και συνέχισε:

—Νομίζω ότι δεν υπήρχε λόγος να το κάνω. Αισθάνθηκα ότι δεν μπορούσα να το πω ότι ο πατέρας μου... πέθανε στην φυλακή. Πολύ περισσότερο που εξέτισε ένα σφάλμα για το οποίο δεν έφτασε εκείνος.

—Καταλαβαίνω τούς λόγους της σιωπής σας, είπε με συμπάθεια ο Ρόμπερτ. Μά...

—Νομίζετε ότι έπρεπε να το πω; Γιατί; Ξέρετε τι συνέβη. Ξέρετε ότι ο πατέρας μου, μολονότι ήταν διευθυντής της έταιρείας που χρεωκόπησε, ήταν τιμιώτατος. Δεν μπορούσε να φαντασθί ότι οι συνέταιροί του τόν είχαν άπατήσει έτσι. Τους είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη.

Κύριε Ντάρφορτ, δεν είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι έφτασε αυτός...

—'Η φωνή της έθουσε σ' ένα λυγμό. —'Ο πάστορ στέναξε. Ποτέ δεν είχε αισθανθί τόν έαυτό του τόσο δυστυχισμένο όσο την στιγμή αυτή.

—Πιστεύω ότι ήταν άθως, είπε εύγενικά. Μά αυτό δεν μεταβάλλει το γεγονός ότι ο Σίντνεϋ Ντάβενπορτ κατεδικάσθη επί δολία χρεωκοπία και πέθανε στην φυλακή. 'Η υπόθεσις αυτή είχε κάνει τόσο θόρυβο, δυστυχώς, που όλος ο κόσμος την θυμάται. Είμαι ύποχρεωμένος να σκεφθώ το μέλλον του Κάρ. Τόν περνά τόσο χρόνια που τόν θεωρώ σχεδόν για γυιό μου. Σάν ένα γυιό πολύ προσφιλή...

—Τό ξέρω, τόν διέκοψε με πικρία. Κι' εκείνος σας άγαπά τόσο πολύ... Βρίσκετε όμως σωστό να μάθω...

—Δεν με καταλαβαίνετε. Δίσασε. Τό καθήκον του ήταν πολύ βαρύ.

—Λυοδυμαι τρομερά για το κακό που σας προξενώ, συνέχισε. Μά δεν καταλαβαίνετε ότι μόλις άποκαλυφθί ή αλήθεια — και θ' άποκαλυφθί μόλις έρ-

θουν τά χαρτιά σας για το γάμο — ότι αυτό σημαίνει το τέλος της καριέρας του Κάρ;

Τόν κύτταξε με φρίκη:

—'Εξ αίτίας μου; Μά εγώ δεν έκανα τίποτα...

—'Όχι. Μά είσθε ή κόρη ένός καταδίκου και ο Κάρ θά διεκινδύνει το πλν με τόν γάμο αυτό. —'Αν τουλάχιστον δεν ήταν άξιοματικό... Ξέρετε, βέβαια ότι το όνομα ένός καταδίκου δεν έπιτρέπεται να συνδεθί με κανένα σκάνδαλο...

—'Ωστε... ώστε πρέπει να το πω; 'Η φωνή της ήταν υπόκωφη, ραγισμένη.

—Πρέπει να σας μιλήσω καθαρά, της είπε με ειλικρίνεια. —'Αν δεν ήξερα πόσο άφωσιωμένος είναι στό στρατό ο Κάρ, δεν θάλεγα τίποτα και ό,τι ήταν να γίνη άς γινόταν. Είναι όμως γεννημένος στρατιώτης και ή πατρής έχει την ανάγκην άνδρών σαν κι' αυτόν. Είμαι όμως βέβαιος για ένα πράγμα:— άν το πήτε την ιστορία σας, δεν θά διατάξη ούτε στιγμή. Θά προτιμήση ό,τι δήποτε άλλο παρά να σας χάση...

—Τι θέλετε να πής; ρώτησε ή Ναντίν ήρεμα.

—'Ο Ντάρφορτ έκανε μια κίνηση άπογοητευμένη, άπελπιόμένη:

—Θά σας παρακαλέσω να μην το πής τίποτα. Θά σας παρακαλέσω να διαλύσετε τούς άρραβώνες σας και να θρήητε μια όποιαδήποτε δικαιολογία για να πάρετε πίσω το λόγο σας.

—Εκείνη σηκώθηκε όρθια.

—Είστε τρελλός; ρώτησε με έξαψη.

—Ξέρω ότι είμαι πολύ σκληρός απέναντί σας, της άπήνησε... Μά σκέπτομαι τόν Κάρ. Και... σείς τόν άγκαπτε...

■ ■

«Σκέπτομαι τόν Κάρ. Και σείς τόν άγκαπτε».

Οι λέξεις αυτές θασάνιζαν σαν έφιάλτης την Ναντίν καθώς ήταν ξαπλωμένη στό κρεβάτι της. Τά δάκρυα κυλούσαν άργά στα μάγουλά της. Είχε γυρίσει θιαστικά μόνη της προτού έπιστρέψη ο Κάρ, αφήνοντας ένα σημείωμα για την Κυρία Ρόϋστον ότι φεύγει άπ' το χορό νωρίς γιατί είναι αδιάθετη. Στόν Κάρ επίσης άφησε μια σημείωση ότι θά το έγραφε αύριο το πρωί και τόν παρακαλούσε να μην αναγγείλη τούς άρραβώνες των πριν πάρη το γράμμα της.

Διερωτάτο τώρα τι θά σκεπτόταν για κείνην. Είχε παρακαλέσει τόν αδελφό του να τόν έμποδίση με κάθε τρόπο να την άκολουθήση.

Αύριο θά το έστελνε ένα σημείωμα και θά το έγραφε ότι σκέφθηκε καλά και πείσθηκε ότι είχε κάνει λάθος όταν δέχτηκε την πρότασή του. Δεν ήταν πλάσμενοι ο ένας για τόν άλλο. Θά τόν παρακαλούσε να την συγχωρήση και να την ξεχάση.

■ ■

—Γιατί τά μάτια σας είναι κόκκινα, μίς; ρώτησε ο Τέντυ καθώς τόν έντυνε ή Ναντίν το άλλο πρωί.

Φαίνεται όμως ότι ή Μίς δεν είχε άκούσει την έρώτησή του γιατί έμεινε χωρίς άπάντηση. Κι' έτσι σε λίγο ο Τέντυ κάθησε να πιή το γάλα του με τη μαρμελάδα του.

Την στιγμή εκείνη ήρθε ο Συνταγματάρχης. Κάθησε να πάρη το μπρέκφαστ του κι' άνοιξε το ταχυδρομείο με τις πρώινές έφημερίδες. —'Εξαφνα άφη-

σε μια άπτότομη φωνή:

—Διάβολε! Καλά τ'όλεγα πάντα εγώ πώς ο άνθρωπος αυτός ήταν άθως και πλήρως γι' άλλους. Θυμάστε την ύποθεση Ντάβενπορτ; ρώτησε τη Ναντίν.

—Εκείνη ένοιωσε το στόμα της στεγνό.

—Ναι, θυμούμαι...

—'Εκείνος που κατεδικάσθη επί δολία χρεωκοπία. Είχε γίνει μεγάλο σκάνδαλο. Οι δύο συνέταιροί του τ'όσκασαν κι' εκείνος ο δυστυχισμένος τ'ά πλήρωσε όλα. Τώρα συνελήφθη ο γραμματέας της έταιρείας και άπεκάλυψε ότι ο Ντάβενπορτ δεν είχε ιδέα των καταχρήσεων. —'Ότι του παρουσίαζαν πλάστα έγγραφα και πλάστα βιβλία. Δυστυχώς τώρα πιά είναι πολύ άργά για κείνον, αλλά νομίζω ότι άφησε μια κόρη. Μά τι έχετε...

Διεκόπη άπτόμα. 'Η Ναντίν είχε κρύψει το κεφάλι της μέσα στα χέρια της κι' έκλαιε με λυγμούς...

Πολύ άργά! Πολύ άργά για να σώση τόν δυστυχισμένο πατέρα της... —'Όχι όμως τόσο άργά για ν' άκοκατάστηση την μνήμη του... 'Η Ναντίν ένοιωσε ότι έπρεπε νάνα εύχαριστημένη.

Τώρα τά πράγματα άλλαζαν. Θά μπορούσε να τ'ά πη όλα στόν Κάρ. Μά γιατί δεν είχε φανή καθόλου; Είχε θυμώσει άραγε χθες για την φυγή της; Τι να το είχε πη ο αδελφός του;

Οι σκέψεις αυτές την τυράννησαν όλη την ήμέρα. Καί όταν ή κυρία Ρόϋστον βγήκε έξω το θράδυ και ο Τέντυ έπεσε να κοιμηθί ή Ναντίν κάθησε μόνη της στό σαλόνι, θυσιμένη σε σκέψεις.

Είχε διηγηθί στόν συνταγματάρχη και την γυνάικα του όλη την τραγική ιστορία του πατέρα της και τη δική της. Τώρα μπορούσε πάλι να σηκώση ψηλά το κεφάλι της και να πάρη το πραγματικό όνομά της: Ναντίν Ντάβενπορτ.

—'Η πόρτα του σαλονιού άνοιξε έξαφνα και ο Κάρ φέρελ στάθηκε μπροστά της.

—'Αγαπημένη μου! φώναξε σφιγγόντας την στην άγκαλιά του. —'Ο διοικητής μ' έστειλε σε άποστολή και τώρα μόλις κατώρθωσα να μείνω έλεύθερος. Βρήκα τόν Ρόμπερτ θυσιμένο στις έφημερίδες μόλις γύρισα. —'Αγάπη μου! Μοϋ τ'ά είπε όλα... Φτωχή μου άγάπη! Πώς μπόρεσε ποτέ να πιστέψης ότι θά υπήρχε τίποτα χειρότερο από το να σε χάσω; Νομίζεις ότι θά σε άφηνα και άν ακόμα ήταν αλήθεια;

Τά χείλη του κόλλησαν φλογισμένα επάνω στα δικά της και ή Ναντίν ένοιωσε ότι τώρα πιά ή ετύχια έρχόταν όριστικά και ή Μοίρα χαμογελούσε...

ΕΡΜΙΝΑ ΜΠΛΑΚ

Γνωρίζετε ότι...

το λέπν της σαρδέλλας, περιέχει μια άσημένια ουσία που χρησιμοποιείται στην κατασκευή των ψευτικών μαργαριταριών;

...ότι υπάρχουνε στη Γαλλία έπτά μεγάλες άκαδημίες: Σας τις λέμε μαζί με το έτος της ίδρύσεώς των:

—'Η Γαλλική 'Ακαδημία (1635), ή 'Ακαδημία 'Επιστημών (1666), ή 'Ακαδημία 'Επιγραφών και Φιλολογίας (1663), ή 'Ακαδημία 'Ηθικών και Πολιτικών 'Επιστημών (1795), ή 'Ακαδημία των Καλών Τεχνών (1795), ή 'Ιατρική 'Ακαδημία (1820), και ή 'Αγορτική 'Ακαδημία (1761).

...ότι εκείνο που λέγεται «κότς», είναι ένα ενδιαφέρον μικρό μηχανήμα, που οι άνατολίτες κρεμούν στην ούρα των περιστερών; —'Όταν πετούνε τά περιστέρια, το μηχανήμα άφήνει έναν ιδιαίτερο ήχο που άπομακρύνει τά κοράκια.

...ότι το όνομα του Βουκεφάλα, δεν είναι μόνο το όνομα του ένδόξου άλόγου, αλλά έπίσης και το όνομα μιας πόλεως, που ο Μέγας 'Αλέξανδρος έχτισε κοντά στόν τάφο του άγαπημένου του άλόγου;

...ότι τά κόκκινα ψάρια που διατρεείτε στις γνάλες σας, έχουν ανάγκη να τούς αλλάξετε το νερό μια φορά την ήμέρα τόν χειμώνα και δύο φορές την ήμέρα τόν καλοκαίρι, για να διατηρούνται καλά; Ξέρετε έπίσης ότι, για να τούς καθαρίσετε τη γνάλη διαμονή τους μεταφέροντάς τα για λίγο σ' ένα άλλο δοχείο, δεν πρέπει ποτέ να τά πιάσετε με το χέρι, αλλά με μια μικρή τσιμπητή κουτάλα;

...ότι οι τρεις περιφημότερες μητροπόλεις είναι: της Ρώμης, της Τουλούζης και της Βάσιγκτον.

...ότι, αντίθετος προς ό,τι πιστεύεται γενικάς αί «δακρυδόχοι» των Ρωμαίων δεν ήταν δοχεία μέσα στα οποία μάζευαν τά δάκρυα των πενθούντων, αλλά βάζα για να καίουν άρώματα;

...ότι στην Κίνα υπάρχει μια επαρχία όπου οι άνθρωποι τρώνε το χώμα ότι δηλ. το ζυμώνουνε μαζί με το ψωμί για να γίνη... θρεπτικώτερο;

...ότι στό άνεανογραφικό μουσείο του Μονακό υπάρχει το μικρότερο ψάρι του κόσμου, μήκους μόλις 3 εκατοστών του μέτρου;

ΠΟΙΚΙΛΑΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΑΗΡΩΝΕΤΟ

—'Ενας έπισκέπτης, περνώντας από ένα σπουσιακό πάρκο του Λονδίνου, στάθηκε σ' «άλογάνια» — το γνωστό παιχνίδι για τά παιδιά—και κύτταξε με περιέργεια κάποιον ήλικωμένο κύριο ο οποίος καθόταν πάνω σ' ένα από τά ξύλινα άλογάνια... 'Η έσπληξή του μεγάλωσε όταν είδε ότι ο υπεργήγανος όσο και κομικός καθάλαργος, μολονότι περνούσε άρετική ώρα, ώστόσο δεν έννοούσε να κατεβί από την παράδοξη αυτή θέση του.

—'Επ' τέλους τόν ρώτησε —Συνγνώμη, κύριε. Μπορώ να μάθω τι εύχαρίστηση βρίσκετε καθήμενος διαρκώς πάνω στό ξύλινο αυτό άλόγανι;

—Καιμιά! τού άπάντησε ο περιέργος τύπος. —'Αλλά ο ίδιονότης αυτού του παιχνιδιού, ο οποίος είναι κακοπληρωτής, μου χρεωστά μια λίρα και αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ξεφλήση το χρέος του.

■ ■

ΤΙ ΘΥΜΗΘΗΚΕ

—'Ενας μυλωνάς από το 'Αρμεντιν της Σκωτίας περιόρισε για την σχολαστικότητά του στις έμπορικές του συναλλαγές, βρισκόταν σε μια δάφνα, επαχθήντως να διατε- ραιωθή στην άντικρυνή όχθη του ποταμού, τά νερά του οποίου έθεταν σε κίνηση τόν μύλο του.

Τό ποτάμι όμως ήταν δομητικό. 'Η δάφνα παρυσυρόταν από τόν ρεύμα και έτσι δεν μπορούσε να φθάση στην όχθη. Σε λίγο ή δάφνα άνετρέαπη.

—'Η γυναίκα του, που άντελήφθη τόν κίνδυνο, άρχισε να τρέχη κατά μήκος της όχθης και έξαλλη να φωνάζη βοήθεια.

—'Εξαφνα, άκούει τόν άντρα της που πάλι λειν άπεγνωσμένα με τά κύματα, να φωνάζει:

—Μόλλν, αί Μόλλν! —'Αν πηγαί, Μόλλν, να ξέρης ότι από σήμερα το άλεύρι άκρίβηται κατά δύο σελλίνα το σάκι.

■ ■

ΙΑΤΡΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

—'Ο κ. Πολυαπόβολος είναι βαρειά άρρωστος. —'Απ' όσους γιατρούς κι' άν φώναξε κανείς δεν μπόρεσε να του κάνει τίποτα. Συγκλείεται λοιπόν Ιατρικό συμβούλιο.

Για τ'ός (μετά το συμβούλιο στόν άρρωστο). —'Ο έπιφανής συνάδελφός μου λέγει ότι ή άσθένειά σας είναι θανατηφόρος... εγώ λέγω πώς θά τρελλαθίτε... Καθώς βλέπετε, ή περιπτώσή σας δεν στερείται ενδιαφέροντος!

■ ■



—'Ο κ. Πειραχτήρης κυνηγάει και όχι χωρίς άποτέλεσμα, καθώς βλέπετε, στην 'Αφρική.

«Έρωτες»

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Απόγευμα, σ' ένα σαλόνι. Έκείνη, ξανθή, γαλανή, άστατη, γόησσα, συγκεντρώνει όλη την προσοχή των καλεσμένων, και μαζεύει άπάνω της, σά μαγνήτης, τὰ βλέμματα των ανδρών. Έκείνος, κασιτανός, με μεγάλα μαύρα μάτια όνειροπόλα, κομψότατος, μοιραϊός, κατακτητής, συγκεντρώνει όλων των θηλυκών τις συμπάθειες).

Έκείνη (συζητεί με κάποιον κύριο με γκριζα μαλλιά): ώστε έτσι;

Ο κύριος.— Ναι... Είναι μοναχογιός του πλουσιωτέρου βαμπακεμπούρου της Αιγύπτου... Έχει δυο αυτοκίνητα δικά του, θαλαμηγό, υπηρετές που τον ακολουθούν παντού όπου πάει...

Έκείνη.—Και έρωμένες με το σωρό... Δεν είναι έτσι;...

Ο κύριος (γελάει): Μ' αλήθεια, ποιά θά μπορούσε ν' αντισταθή σε τόσους συγκεντρωμένους πειρασμούς; Προσθέστε ακόμη πώς είναι άραιο παιδί, έκτακτος χορευτής, κομψότατος.

Έκείνη (σκεπτικά, κυτώντας προς το μέρος Έκείνου): Όλ' αυτά τὰ βλέπω. Με μιά λέξη, πολύ ενδιαφέρον τύπος...

Ο κύριος.— Είναι πολύ εύκολο νά τον γνωρίσετε...

Έκείνη (με προσποιητή άδιαφορία): "Α, δεν μ' ενδιαφέρει και πολύ... Αν θέλετε όμως...

Ο κύριος (προχωρεί προς Έκείνον, κρατώντας Έκείνην στο μπράτσο του): Άγαπητή μου, θά μου επιτρέψης νά σου συστήσω έναν περίφημο χορευτή και έκτακτο νέο... Η δεσποινίς τάδε, από τους πιο διαλεχτούς τύπους γυναικών...

Έκείνος (δίνοντας το χέρι του σ' Έκείνην, μ' ένα χαμόγελο που την κάνει νά νοιώση ρίγες): Χαίρω πολύ μαιμζέλ...

Έκείνη (προσπαθώντας νά κρατήσει την ψυχραιμία της): Κι' εγώ τὸ ίδιο κύριε...

(Η όρχήστρα παίζει ένα βάλλς, πολύ άργό, πολύ παθητικό).

Έκείνος (μαλλον τρυφερά).—Θέλετε νά χορέψουμε;...

Έκείνη (χωρίς φανερή προθυμία, ένῳ ή καρδιά της σκிரτάει από συγκίνηση): "Αν θέλετε...

Έκείνος (ένῳ την παρασύρει στους στροβιλισμούς του βάλλς).—Πόσο νοιώθει κανείς τὸ μεθύσι τὸ χοροῦ, όταν με τή ζάλη της μουσικής ένώνεται κι' ή ζάλη που προκαλούν δυο λατρευτά γυναικεία βλέμματα.

Έκείνη (σχεδόν χωρίς νά τὸ θέλη, άκουμπά τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της στὸν ώμο του).—Πόσες φορές άρραγε τάχατε πῆ αυτά τὰ λόγια στη ζωή σας;...

Έκείνος (μ' άνυπόκριτον έρωτικό ένθουσιασμό).—Ίσως νά τάχω ξαναπῆ αυτά τὰ λόγια, ή άλλα παρόμοια, μὰ ποτέ με τόση ειλικρίνεια...

Έκείνη (κάπως ειρωνικά).—Ω, στε είσατε ειλικρινής αὐτή τη στιγμή;

Έκείνος.— Όσο πιο ειλικρινής μπορεί νάιναι ένας άντρας...

Έκείνη (πολύ τσακπίνικα).—Λοιπόν; Κου ντέ μούντρ;...

Έκείνος (θερμά).— Μή θέλετε νά γελάσετε... Σας τὸ λέω αλήθεια... Θά ήθελα αὐτὸ τὸ βάλλς νά διαρκούσε μιά βδομάδα... (Τὸ βάλλς τελειώνει).

Έκείνη (αὐθόρμητα).— Κρίμα...

(Τὴν άλλη μέρα, Έκείνη συζητεί με μιά φίλη της σ' ένα τραπέζακι τοῦ Γιαννάκη).

Η φίλη.— Μοῦ φαίνεται πὼς ό ένθουσιασμός σου είναι κάπως υπερβολι-



—Θέλετε νά χορέψουμε;

κὸς καὶ μένη... Μιά φορά τὸν είδες, καί κατάρθωσες ν' άγκαζαριστῆς τὸ σο;...

Έκείνη (μ' άκράτητο ένθουσιασμό).— Μά είναι τρέλλα σου λέω... τρέλλα... Έχει τὰ ωραιότερα μαῦρα μάτια τοῦ κόσμου, τὰ κανονικότερα δόντια, τὸ πιο βελούδινο δέρμα... Χορεύει έξαίσια καί μιλάει με μιά φωνή σιγανή κι' εύγενική, πὺ μοιάζει με χάδι...

Η φίλη.—Τί δουλειά κάνει;

Έκείνη.—Καμιά. Γυρίζει μόνο τὸν κόσμο... Ο πατέρας του είναι ό πλουσιώτερος βαμπακέμπορος της Αιγύπτου, καί δέν τὸν στερεί τίποτα... Φαντάσου, έχει στη διάθεσή του δυο λιμουζίνες, μιά θαλαμηγό, καί μιά στρατιά δόλοκληρη από υπηρέτες καί άκολουθούς...

Η φίλη.—Ωστε, αν καταφέρης καί τὸν μπλέξης, θά περάσης ζωή καί κόττα μαζί του...

Έκείνη (με μιά περιφρονητική γκριμάτσα).— Α, δέν έχουν καμιά σημασία τὰ λεφτά του... (Ρωμαντικά, με πολὺν έρωτα στη φωνή). Μ' ένδιαφέρει αὐτός, γιατί είναι αὐτός, κι' όχι γιατί είναι πλούσιος...Κι' αν ήταν φτωχὸς τὸ ίδιο θά τὸν άγαπούσα...

(Σε λίγες μέρες, στὸ ίδιο σαλόνι που Έκείνη γνώρισε Έκείνον, συναντᾷ μιά γνωστή καί στοὺς δυο κυρία που την κατατοπίζει στὰ κανκάν της ήμέρας).

Η κυρία.— Μά ναι... Για φαντάσου... (Με ψεύτικη θλίψη) τὸ καὶ μένο τὸ παιδί...

Έκείνη (ἀνήσυχα).— Τί έπαθε; Η κυρία.—Ένα ξαφνικό κράχ της Αιγυπτιακής Τραπεζής, πὺ ό πατέρας του ήταν άπ' τὸς κυριωτέρους μετόχους, τὸν έρριξε στὸ δρόμο...

Έκείνη (κιτρινίζει).— Αλήθεια;

Η κυρία.— Δυστυχῶς αλήθεια... Ο πατέρας δέ μπόρεσε νά πληρώσει, καί δραπέτευσε γιά τὸ έσωτερικό της Αφρικῆς... Τοῦ γιουῦ κατασχέθηκαν καί τ' αυτοκίνητα κι' ή θαλαμηγός...

Έκείνη.—Ωστε τώρα;

Η κυρία.— Τώρα είναι κατεστραμμένος έντελῶς... Πρέπει νά εργαστῆ γιά νά βγάλῃ τὸ πῶπι του... Καί δέν υπάρχει χρυσή μου, τίποτα χειρότερο, από τὸ νά πέφτῃ κανείς από ψηλά...

(Τὴν άλλη μέρα, στοῦ Γιαννάκη.

Έκείνη συζητεί με τή φίλη της):

Έκείνη.—Ναι... Βρίσκω τὰ αίσθηματά μου κάπως καλμαρισμένα...

Η φίλη.—Δέ λές πὼς ψυχράθηκες έντελῶς...

Έκείνη (σκεπτικά).— Δέν αποκλείεται...

Η φίλη.— Μά γιατί; Γιατί; Τί σ' έκανε ν' αλλάξης;... Μήπως δέν έχει πάντα τὰ ωραιότερα μαῦρα μάτια τοῦ κόσμου;

Έκείνη.— Άνακάλυψα πὼς τὸ δεξί αὐθωρίζει έλαφρά...

Η φίλη.— Δέν έχει τὰ κανονικότερα δόντια;

Έκείνη.— Ναι, αλλά μοῦ φαίνονται σάν ψεύτικα...

Η φίλη.—Τὸ πιο βελούδινο δέρμα;

Έκείνη.— Ξέχασα ένα σπυράκι στὸ άριστερό του μάγουλο...

Η φίλη.—Δέ χορεύει έξαίσια;

Έκείνη.— Βάλλς, ίσως... Ταγκὸ μέτρια... Στὸ σὸξ μάλιστα μοῦ πάτησε δυνατὰ τὸν κάλο μου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Φ. Μάκ Μούρραϊν



Ο Φρέντ Μάκ Μούρραϊν καί ή Λίλιαν Λάμοντ.

Πριν από ένα χρόνο ακόμη τὸ όνομα τοῦ Φρέντ Μάκ Μούρραϊν ήταν έντελῶς άγνωστο. Σήμερα είναι γνωστὸ σ' όλη την ύφήλιο.

Η ιστορία του αρχίζει πολὺ κοινά. Γυιὸς ενός ζεύγους ἀρτίστῶν που περνοῦσαν τὴ ζωή τους σε θεατρικές τουρνέ, καί χώρισαν ύστερα από σύντομο συζυγικό βίο, υπῆρξε ένα από τὰ άναριθμητα «παιδιά τοῦ διαζυγίου» που υπάρχουν στην Αμερική. Είχε μείνει με τή μητέρα του καί ζρῦσαν άρκετά φτωχικά στὸ Βίσκονιν.

Από πολὺ μικρὸς ό Φρέντ έμαθε νά παίζει σαξόφωνο. Δέν ήταν σπουδαίος βιρτουόζος μὰ εύρισκε δουλειά στις τζαζ τῶν περιχώρων. Έτσι κέρδιζε όσα χρήματα τοῦ χρειαζόταν γιά νά παρακολουθῇ τὰ μαθήματα τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βίσκονιν.

Μιά μέρα, περιοδεύοντας με κάποια τζαζ έφθασε στη Νέα Υόρκη. Έκεί, όλωσδιόλου τυχαία, έπέτυχε χάρις στην ώραία του εμφάνιση καί την γλυκειά φωνή του, ένα σπουδαίο ρόλο σε μιά μεγάλη όπερέττα: την «Ρομπέρτα». Έπαιξε δηλ.—οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ—τὸν ρόλο που είχε άνατεθῇ στὸν Φρέντ Ασταιρ στην κινηματογραφική έκδοση τοῦ έργου. Τότε τὸν άνεκάλυψαν οί παραγωγοί της Παραμάουντ καί τὸν προσέκλησαν στὸ Χόλλυγουντ.

Τὸ γύρισμα όμως τοῦ φιλμ γιά τὸ

όποιο προσεκληθῇ άνεβλήθη καί ό Φρέντ έμεινε άρκετὸν καιρὸ άεργος παίζοντας μελαγχολικά τὸ σαξόφωνό του. Υστερα άπετάθη στην Μίς Φυλλίς Λῶφτον στην όποία έχουν άνατεθῇ... οί «ντεμπυτάν» της Παραμάουντ.

Η Μίς Λῶφτον βλέποντας τὸν συμπαθητικό αὐτὸν νέο που φαίνόταν τόσο ταπεινὸς καί τόσο δυστυχισμένος ένδιαφέρθηκε γι' αὐτὸν κι' έπέτυχε νά τὸν δοθῇ ένας ρόλος στὸ φιλμ της Μαίρη Ρόμπσον «Μεγάλη Κυρία».

Τὸ φιλμ αὐτὸ άπαιτοῦσε έναν πρω-

τοῦ, καί τοῦ προσφέρουν ένα νέο συμβόλαιο. Τοῦ ζητοῦν δέκα δημοσιογραφικές συνεντεύξεις την ήμέρα. Όλος αὐτὸς ό θόρυβος καί ό άπότομος θρίαμβός του τὸν παραχαλίζουν.

Γυρίζει χωλὸς διακοπές τις ταινίες: «Αυτοκίνητο 99» καί «Ανθρωποὶ χωρὶς όνομα». Τέλος καθιερώνεται τελειωτικά ὡς πρωταγωνιστής όταν ή Κάθριν Χέμπουργν τὸν έκλέγει ὡς παρτεναίρ της στὸ φιλμ «Αλίκη Ανταμ».

Επακολουθοῦν άλλα φιλμ: «Χειρονομίες» με την Καρόλ Λομπάρ, «Θέλω νά παντρευτῶ» με την Κλωντὲτ Κολμπερ πάλι καί «Ο δρόμος τοῦ Λόνσον Πάιν» μεγάλο έγχρωμο φιλμ με την Σύλβια Σίντνεϋ καί τὸν Χένρυ Φόντα.

Η κεραυνοβόλος αὐτή καριέρα του άνέβασε από την άφάνεια καί την φτώχεια στὸ υψηλότερο σκαλί της δόξας. Έγινε ό ήθοποιὸς της μόδας καί ὅλοι τὸ θεωροῦσαν τιμή τους νά τὸν προσκαλοῦν κάθε βράδυ. Μά έκείνος άρνοῖτο πάντα ὅλες τις κολακευτικές προσκλήσεις. Είχε κάτι καλλίτερο νά κἀνῃ: δειπνοῦσε κάθε βράδυ μ' ένα χαριτωμένο μαννεκέν ενός μεγάλου ραπτικού οἴκου τοῦ Χόλλυγουντ, την Λίλιαν Λάμοντ.

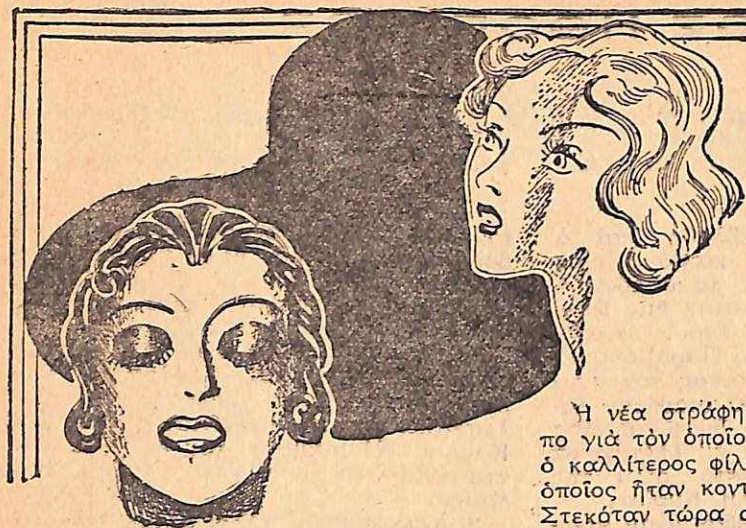
Ο Φρέντ άγαπούσε την Λίλιαν δυο χρόνια τώρα. Ήταν ή πρώτη του άγάπη. Πάντα, στις κουραστικές τουρνέ του όνειροπολοῦσε νά συναντῆσῇ μιά γυναίκα... Η γυναίκα τῶν όνειρων του έπρεπε νά είναι μελαχροινή ή τουλάχιστον καστανή (πάντοτε αντιπαθοῦσε τις ξανθές). Έπρεπε νάχη καστανά μάτια καί νά είναι ψηλή, κοιμή, σεμνή καί εύθυμη. Καί την γυναίκα τῶν όνειρων του την βρῆκε ένσαρκωμένη στην Λίλιαν. Έτρωγαν κάθε βράδυ μαζί σε ταπεινά ρεστοράν καί ό καθέας πλήρωνε τὰ δικά του.

Όταν ό Φρέντ έγινε ένδοξος, τοῦ έδωσαν νά καταλάβῃ ότι ένας διάσημος ήθοποιὸς δέν πρέπει νά σκέπτεται τὸν γάμο. Είχε υποχρέωση άπέναντι τοῦ έαυτοῦ του καί της καριέρας του νά ἔχη διάφορα διαφημιστικά φλέρτ καί νά παριστῇ τὸν Δὸν Ζουάν.

Μά έκείνος άνήσθηκε. Καί σκοπεύει νά παντρευτῇ την Λίλιαν πολὺ σύντομα. Πρὸς τὸ παρόν θέλει νά έξασφαλίσῃ την καριέρα του με μιά σειρά μεγάλων φιλμ.

Ο Φρέντ είχε ὡς τώρα γιά παρτεναίρ τις πιο διάσημες μεταξὺ τῶν διασημῶν, ὅπως την Κάθριν Χέμπουργν, τις πιο ώραιες μεταξὺ τῶν ωραίων ὡς τις πιο διάσημες καρδιές του μένει κτῆ της σπῆς καρδιάς του μένει πάντα ή μικρούλα Λίλιαν, τὸ μαννεκέν τοῦ Χόλλυγουντ, που κάθε μέρα έπιδεικνύει υπέροχες τουαλέττες έμπρός σε περιφημὸς στάρ γεμάτες ύπερφανεία καί περιφρόνηση, καί που τὸ βράδυ καί περιφρόνηση, καί που τὸ βράδυ τὸν συναντᾷ γιά νά δοῦνε μαζί κάποιο φιλμ ή νά φᾶνε κανένα σάντουιτς στὸ μικρὸ ρεστοράν της Τιούντορ Στρίτ, ὅπως άλλοτε...

ΣΥΖΑΝ ΣΑΝΤΑΛ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρή κόρη Ζυλιάν ντ' Τράχημ-περγκ ανήκει σε μία αριστοκρατική οικογένεια που κατεστράφηκε οικονομικώς. Η μητέρα της την παντρεύει με τον κόμητα Ρασούλ ντ' Μαινάου, χήρο, που δεν την αγαπά. Η Ζυλιάν, και που παντρεύεται για να δώσει μια μητέρα στο παιδί του. Η Ζυλιάν φθάνει στον πύργο του Σόνβεργκ όπου κάθεται ο αυχυνός της με τον θείο του, αιδώρη και πατέρα της πρώτης γυναίκας του Ρασούλ. Ο άνθρωπος αυτός μισεί την γυναίκα που πήρε την θέση της πεθαμένης κόρης του, και υποδέχεται την Ζυλιάν με μεγάλη ψυχρότητα.

Η Ζυλιάν μαθαίνει ότι σ' ένα περίτερο του πύργου βρίσκεται μία άρρωστη γυναίκα με το μικρό παιδί της. Την άρρωστη την περιποιείται η κυρία Λόν, μία γηράδα υπηρέτρια.

5. ('Η συνέχεια)

Η Λόν μίλησε με τόσο σκληρότητα για την άρρωστη, που η Ζυλιάν αισθάνθηκε πόνο. Ήθελε να ρωτήσει πως εκείνη η δυστυχισμένη βρισκόταν στο Σόνβεργκ με το παιδί της έτσι περιφρονημένη. Μά φοβόταν μήπως προκαλέσει καμιά ταπεινωτική απάντηση της υπηρέτριας. Έσκυψε λοιπόν προς τον μικρό Γαβριήλ και καθώς το έδινε τα γλυκίσματα, του είπε:

—Να τι σου στέλνει ο Λέο. Μου είπε επίσης να σου πω καλωσπέρα από μέρος του.

—Είναι καλός και τον αγαπώ! είπε ο μικρός χαμογελώντας μελαγχολικά.

—Κι' εκείνος σ' αγαπά, και να είσαι βέβαιος ότι στο έξιξ δεν θα σε τιμωρούν όπως πρώτα.

Η υπηρέτρια ξαφνιάστηκε:

—Καλή μου κυρία, είπε, δεν είναι κακό για τον Γαβριήλ να συνηθίσει να υπακούει χωρίς αντίρρηση, σ' ότι τον διατάζουν, είτε τον ευχαριστεί είτε όχι αυτό. Τον προορίζουν άλλωστε για το εκκλησιαστικό στάδιο.

Τα μάτια του μικρού γέμισαν δάκρυα.

—Σε προορίζουν για το εκκλησιαστικό στάδιο; Μήπως σε αναγκάζουν να γίνης παπάς, Γαβριήλ; ρώτησε η Ζυλιάν με ενδιαφέρον.

—Απάντησε... Πες την αλήθεια, παιδί μου. Ποιοι σε αναγκάζουν να ακολουθήσης το εκκλησιαστικό στάδιο; είπε ξαφνικά πίσω από την Ζυλιάν μία άγνωστη φωνή.

Η νέα στράφηκε και είδε τον άνθρωπο για τον οποίο της είχαν πει, ότι είναι ο καλλίτερος φίλος του Αιδάρχου και ο οποίος ήταν κοντά του στην εκκλησία. Στεκόταν τώρα στην άνοικτη πόρτα της βεράντας.

Η κυρία Λόν έσκυψε με σεβασμό μπροστά του, ενώ αυτός χαίρεται την Ζυλιάν.

—Επιτρέψτε μου, κυρία βαρώνη, είπε, να παρουσιασθώ μόνος σε σας, αφού με τις συγκινήσεις της ημέρας αυτής παρέλειψαν αυτή την διατύπωση. Ονομάζομαι Μπέργκ και σπανίως χωρίζομαι από τον φίλο μου τον Αιδάρχη. Μπορώ λοιπόν να σας πω, ότι δεν είμαστε τόσο σκληροί στο Σόνβεργκ, όσο θα νομίζετε. Προσπαθούμε απλώς να κάμουμε το καλό, οδηγώντας τον καθένα προς την αποστολή την οποία ο χαρακτήρ του και οι περιστασεις επιβάλλουν... 'Αλλά δεν μεταχειριζόμαστε βία... Δεν πιέζουμε κανένα... Δεν είναι έτσι, παιδί μου;

Και ο κ. Μπέργκ έβαλε το χέρι του επάνω στο κεφάλι του μικρού.

Ακούοντας την φωνή του, η άρρωστη φάνηκε σαν να ξαφνιάστηκε το στήθος της που άνασχανόταν απότομα, φανέρονε την συγκίνησή της.

Σε λίγο η Ζυλιάν βγήκε από το περίτερο, συνοδευόμενη από τον κ. Μπέργκ.

Ήθελε να ξαναϊδθί τον ούρανο επάνω από το κεφάλι της, να ακούσει την άμμο να τρίζει κάτω από τα βήματά της, να νιώσει ότι δεν έβλεπε κανένα τρομακτικό όνειρο. Η ξένη εκείνη μέσα σ' ένα σπίτι που φαινόταν να είχε μεταφτευθεί από το έδαφος των Ινδιάν στην Ευρωπαϊκή ήπειρο, ή απότομη υπηρέτρια, ο φίλος του Αιδάρχου με τα γλυκά λόγια και το ύπουλο πρόσωπο... πόσα παράδοξα μυστήρια.

Η Ζυλιάν διέκοψε πρώτη την σιωπή:

—Ποιά λοιπόν είναι αυτή η δυστυχισμένη, που είδα πρό όλιγου;

Ο κ. Μπέργκ ωχρίασε. Ταραγμένος έρριξε στην νέα ένα πλάγιο βλέμμα. Η απλότης και η αξιοπρέπεια της του έκαναν τέτοια εντύπωση, και σκεφτόταν ότι πράγματι ολόκληρη ή γενεά των Τράχημπεργκ ζούσε μέσα της.

—Δεν θα στενοχωρηθείτε, κυρία βαρώνη, αν μάθετε ότι φιλοξενούν εδώ μία δυστυχισμένη.

Και δείχνοντας το σπίτι που ήταν μέσα στους ροδώνες, πρόσθεσε:

—Ποιός θα πίστευε σήμερα, ότι το έ-

τοιμοθάνατο αυτό πλάσμα με τα παράλυτα πόδια έχει χορέψει στους δρόμους του Μπεναρές; Ήταν μία μπαγιαντέρα, κυρία, δηλαδή μία εξευτελισμένη γυναίκα, ένα φτωχό κορίτσι των Ινδιάν, που το έφεραν εδώ. Αυτό το μέρος του πάρκου, με το ιδιαίτερο περίτερο, που μοιάζει τόσο πολύ με Ινδικό ναό, το έχτισαν και το έφύτευσαν για χάρη της. Έξωδυσαν αμύθητα ποσά για να της δώσουν την εντύπωση ότι βρίσκεται ακόμη στην πατρίδα της, την οποία νοσταλγούσε.

—Και τώρα ξη από ελεημοσύνη, είπε, η Ζυλιάν συγκινημένη, και κακομεταχειρίζονται το παιδί της!

—Κυρία, θα σας παρακαλέσω, προς το συμφέρον σας, να μην κρίνετε τόσο βιαστικά τον Αιδάρχη και πρό παντός να μη στηρίζετε την κρίση σας σε επιφανειακά φαινόμενα. Την σκανδαλώδη αυτή γυναίκα την συνήντησε ο αδελφός του κ. Αιδάρχου στις 'Ινδίες και την αγάπησε τρελλά. Η αγάπη του τον έκανε να τολμήσει να την φέρει μέσα στον Οίκο των Μαινάου. Και σήμερα όμως ακόμη, έπειτα από τόσα χρόνια μετά τον θάνατο του αδελφού αυτού πρέπει ν' αποφεύγει κανείς να θίγει αυτό το θέμα. Θα κινδύνευε να προκαλέσει την όργη του γέροντος φίλου μου. Είναι—ευλογημένος ο Θεός—δχι μόνον καλός χριστιανός αλλά και αустηρός προτεστάντης. Γι' αυτόν, η ξένη είναι όχι μόνον μία εξευτελισμένη γυναίκα, αλλά και μία ειδωλωτρία, συνεπώς άναξια κάθε ενδιαφέροντος.

Εφθασαν έτσι στον πύργο. Ο κ. Μπέργκ στάθηκε μία στιγμή και είπε στην Ζυλιάν:

—Το Σόνβεργκ είναι ένας δύσκολος τόπος για τα λεπτά πόδια μιας γυναίκας, είτε από τις 'Ινδίες κατάγεται είτε από παλαιά άρχοντική οικογένεια. Προσέξτε! Μην αρχίσετε εδώ αγώνα με κανένα. Αφίστε καθένα να ακολουθή τον δρόμο του, χωρίς να θέλετε να τον εμποδίσετε. Αυτό το λέγω αποκλειστικώς από το έξαιρετικό ενδιαφέρον που μου εμπνέετε. Εν τούτοις, μου φαίνεται τόσο καλή και συμπαθητική, ώστε αν ποτέ βρεθίτε εκτεθειμένη σ' έναν οιονδήποτε κίνδυνο, πές με μου απλώς μία λέξη, κάμετε ένα νεύμα και θα τρέξω. Όποιος και αν είναι ο κίνδυνος, θα τον απομακρύνω, πολύ εύτυχης και τελείως ίκανοποιημένος, γιατί θα μου αποδείξετε την εμπιστοσύνη σας.

Και αφού έκανε μία βαθειά υπόκλιση ο κ. Μπέργκ, διευθύνθηκε με βήμα σταθερό και ελαστικό προς την βορεία πτέρυγα του πύργου.

Η Ζυλιάν έσπευσε να ξαναγυρίσει στο δωμάτιό της. Έκλεισε με χέρια που έτρεμαν την πόρτα προς τον κήπο και έβλεπασε με προσοχή όλα τα παράθυρα για

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ αγαπούν... ΔΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

να βεβαιωθεί, ότι όλες οι κουρτίνες ήταν καλά κλεισμένες και ότι κανένα αδιάκριτο βλέμμα δεν έφθανε ως αυτήν. Είχε αισθανθεί πάντα τον έαυτο της γενναίο έναντι των θλίψεων, ίκανο ν' αντιμετωπίσει κάθε περιφρόνηση, να αντικρύσει κάθε ταπείνωση... 'Αλλά αυτό που αισθανόταν τώρα ήταν κάτι αλλοιώτικο: Ο άνθρωπος εκείνος με τα μελιστάλακτα λόγια και τα αμείλικτα αισθήματα... ο άνθρωπος αυτός... γιατί της προσέφερε την βοήθειά του; Ποτέ ως την στιγμή εκείνη δεν είχε αισθανθεί στην καρδιά της τέτοιο βάρος. Και η προσφορά αυτή, η τόσο πολύτιμη για μία γυναίκα, της φαινόταν αποκρουστική και ταπεινωτική ακόμη, και την γέμιζε με άπειρη απογοήτευση.

Η ΝΕΑ ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΥΛΙΑΝ

Την άλλη μέρα το πρωί η Ζυλιάν ξύπνησε ξεκούραστη. Οι δυσάρεστες ιδέες της προηγούμενης νύχτας είχαν φύγει. Επιθεωρώντας το διαμέρισμά της είδε ένα μικρό δωμάτιο συνεχόμενο με την τουαλέττα της. Κουβάλησε άμέσως εκεί τα ατομικά της πράγματα, τις συλλογές της βοτανικής και τα βιβλία της. Έπειτα έκλειδωσε την πόρτα, και ειδοποίησε τη καμαριέρα της ότι θα κρατούσε το δωμάτιο για ιδιαίτερη χρήση της.

Σε λίγο ένας υπηρέτης χτύπησε την πόρτα διακριτικά, και άνηγγειλε ότι το πρόγευμα είχε παρατεθεί στην τραπεζαρία.

Στην τραπεζαρία, η Ζυλιάν βρήκε τον κ. Αιδάρχη. Η αρρώστια, που τον έβασάνιζε διαρκώς, θα του είχε χορηγήσει ένα μικρό διάλειμμα την ημέρα εκείνη. Στεκόταν όρθιος στο άνοιγμα ενός παραθύρου, στήριζόμενος σ' ένα μπαστούνι από το πλάι. Ήταν υψηλός, σκούρος, πολύ αδύνατος και, όπως όλοι οι Μαινάου, θα ήταν άλλοτε πολύ όρατος. Και τα χαρακτηριστικά του θα ήταν πολύ ξευπνα, το πηγούνι του πολύ κοντά στην μύτη και μεταξύ μύτης και μετώπου το κοίλωμα ήταν πολύ βαθύ. Οι λεπτομέρειες αυτές πιθανώς να έκαναν το πρόσωπο αυτό έξυπνο και έλκυστικό στην νεότητα του, αλλά τώρα έπρόδιναν μία πονηρή μοχθηρία.

Η νέα χαίρεται με σεβασμό τον Αιδάρχη, ο οποίος της απέδωσε ευγενικά τον χαιρετισμό της. Σε λίγο ένεφανίσθη κι' ο Λέο. Θέλησε κάτι να πει, μα άμέσως αντικρύσει την αυστηρότητα του παπού του.

—Ο παπούς είναι πολύ κακός σήμερα! είπε ο Λέο χαμηλά στην γκουβερνάντα του.

Εκείνη εντρομή του έκλεισε το στόμα με το χέρι της. Αυτός την έσπρωξε με

θυμό και σκούπισε τα χείλη με το μανίκι του.

—Δεν θέλω να με άγγιξης με το ύγρο και παγωμένο χέρι σου! είπε με μορφασμό αηδίας.

—Είσαι πολύ κακομαθημένο παιδί, Λέο! είπε η Ζυλιάν. Και σου αξίζει τιμωρία.

—Ω! Σας παρακαλώ, κυρία! είπε η

γκουβερνάντα, καθώς έδεσε την πετσέτα στο λαιμό του μικρού για να τον βάλει στο τραπέζι. Μη δίνετε προσοχή σε ασημαντα πράγματα...

—Δεν θα τα καταφέρετε καλά έτσι, δεσποινίς Μπερζέ! είπε η Ζυλιάν. Και πρὸς το συμφέρον του παιδιού πρέπει...

—Συγγνώμη, κυρία, είπε η γκουβερνάντα διακόποντας και ρίχνοντας ένα πλάγιο βλέμμα προς τον αιδάρχη. Η μέθοδος μου είναι προδιαγεγραμμένη σύμφωνα με τις υψηλές οδηγίες που έχω. Δεν μπορεί κανείς να υπηρετή δυο κυρίου καλά...

—Θα έχετε την καλωσύνη να με αφήσετε να μιλήσω; είπε η Ζυλιάν με τόση αξιοπρέπεια, ώστε η γκουβερνάντα έκλεισε το στόμα της.

—Επιτρέψτε μου να σας διακόψω επίσης! είπε ο αιδάρχης, ξαπλώνόμενος

στην πολυθρόνα του και ρίχνοντας ένα βλέμμα γεμάτο αιδώδεια προς την Ζυλιάν. Είθετε χθές μία επιβλητική μνηστή, μία χαριτωμένη νύφη. Και όφειλλω να σας πω, ότι μου άρεσατε χθές περισσότερο στον ρόλο εκείνο παρά σ' αυτόν που αναλαμβάνετε σήμερα με τα μητρικά καθήκοντα. Ο ρόλος δεν ταιριάζει με το νεανικό πρόσωπό σας... Δεν μου λένε; Που μάθατε τις αναγκαίες γνώσεις για να αναθρέψετε καλά ένα παιδί; Αφστε τα πράγματα στην θέση τους εδώ και εμπιστευθήτε σ' εμέ την γενική διεύθυνσή των. Και τώρα λάβετε την καλωσύνη να μου γεμίσετε με τα λευκά χερνάκια σας ένα φλυτζάνι σοκολάτα.

Η Ζυλιάν γέμισε το φλυτζάνι, το έβαλε σε ένα ασημένιο δίσκο και το πρόσφερε στον αιδάρχη. Ύπνευσε πολύ ήρεμη στην επιφάνεια, με άταραξία τα βλέμματα θριάμβου της γκουβερνάντας. Ούτε το μειδίαμα του αιδάρχου έτάραξε την εξωτερική γαλήνη της. Από το βλέμμα που της έριξε κατάλαβε πως είχε στο πρόσωπό του έναν αμείλικτο έχθρο. Γι' αη Ζυλιάν ήταν αρκετά ξεπλη για να έννοι, ότι η συστολή και η ταπείνωση θα την κατέστρεφαν, αφού είναι γνωστό ότι η μοχθηρία συντροφεύεται πάντα με την ανανδρία. Έπρεπε να παλαίψη για να μην ποδοπατηθεί.

Ο αιδάρχης πήρε το χέρι της νέας.

—Ωραίο χέρι... λεπτό... αριστοκρατικό.

'Αλλά λίγο άγριο... Θα έκανατε ραψίματα—δχι κεντήματα—ραψίματα... ασπρονόχων σίγουρα. Χμ! Αυτά τα σημάδια πρέπει να εξαφανισθούν, πριν σας παρουσιάσω στην Αυλή... Θεέ μου! Πώς



—Αυτό που έχω να πω θα είναι σύντομο!

αλλάζουν οι καιροί! Τι θα έλεγε ο 'Ιώβ του Τράχεμπεργκ, ο ισχυρότερος και πλουσιώτερος των βαρβάρων της εποχής του, αν μπορούσε να δει τις πληγές αυτές στα δάχτυλα της απογόνου του;

Η Ζυλιάν έμενιδιόσασε σοβαρά.

—Στην εποχή του 'Ιώβ του Τράχεμπεργκ, οι ευγενείς δέσποινες δεν θεωρούσαν την εργασία σαν ένα πράγμα ταπεινωτικό. Όσο για την φτώχεια μας, στην όποια αποδίδετε τα σημάδια αυτά, αυτές τις πληγές, φρόνιμο θα ήταν να έχω κανείς ύπ' όψει του, ότι πολλές φορές τα γεγονότα είναι ανώτερη της ανθρώπινης θελήσεως και ότι κανείς δεν μπορεί να ελπίζει για τους απογόνους του πάντοτε ευχάριστη τύχη. Και οι Μαινάου ακόμη δεν περιφρόνησαν στο παρελθόν την εργασία. Έχω διαβάσει με ενδιαφέρον τα οικογενειακά μας αρχεία. Είδα σ' αυτά, κατά την μαρτυρία ενός απ' τους προγόνους μου, ότι ένας Μαινάου υπήρξε για πολλόν καιρό έπιστάτης του και κατά την ίδια μαρτυρία έξετέλεσε τα καθήκοντά του εμέ ζήλο, έπιδεξιότητα και τιμιότητα.

Η Ζυλιάν πήγε πάλι κοντά στο τραπέζι. Για μερικές στιγμές απλώθηκε μία βαθυτάτη σιγή. Ο αιδάρχης έφερε το φλυτζάνι στο στόμα του και έτσι δικαιολογούσε την σιωπή του. Ζήτησε σέ λίγο φρυγανιές και η Ζυλιάν του τις προσέφερε ευγενέστατα. Κατόπιν κύτταξε με ύφος άφηρημένο την φωτιά.

—Μαμά! είπε ξαφνικά ο Λέο με τόνο σοβαρό. Θα είμαι στο έξηξ ευγενής και δεν θα χτυπήσω πιά την κυρία Μπερζέ. Άλλά άφισέ με να καθίσω κοντά σου.

Τόν πήρε κοντά της και χωρίς να δίνει προσοχή στο άργισμένο βλέμμα που της έριχναν από το τζάκι, έδωσε στο μικρό να φάη. Ο βαρώνος ντε Μαινάου μπήκε έν τω μεταξύ. Στόθηκε μία στιγμή στην πόρτα και έβριζε ένα βλέμμα ευχαριστήσεως. Όλα ήσαν όπως τα έπιθυμούσε. Η νέα οικόδεσποινα έκτελούσε τα καθήκοντα, που της είχαν άνατεθή. Φαινόταν άχρη και μάλιστα πελιδηή κοντά στο ρόδινο πρόσωπο του μικρού, και τα μαλλιά της φαινόταν περισσότερο κόκκινα.

Χαιρέτησε με προσήνεια όλους. Φαινόταν εύθυμος, δροσερός, γεμάτος ύγεια και σφρίγος και κάθησε στο τραπέζι. Σέ λίγο, ο Μαινάου χάρεινε το κεφάλι του γιου του.

—Όταν τελειώσω το πρόγευμα, του είπε, θα βγούμε μαζί. Πρέπει να δείξουμε στη μαμά σου το κλουβι των φασιανών και άλλα περίεργα του Σόνβερθ. Θέλεις, Ζυλιάν;

Η Ζυλιάν κούνησε το κεφάλι. Ο Μαινάου άναψε ένα τσιγάρο και πήρε το καπέλλο του. Η Ζυλιάν σηκώθηκε άμέσως.

—Μπορώ να σάς ζητήσω μιάς στιγμής συνομιλία; είπε.

Ο Ραούλ κύτταξε την γυναίκα εκείνη με την κομψή κορμοστασιά, με την ευγενική και άπλη στάση. Είδε το θαυμάσιο δέρμα της, που είναι προνόμιο των ξανθών και σκύβοντας ευγενικά πρόσφερε τόν βραχιονά του.

—Πρόσεχε, Ραούλ! Η κυρία είναι πολύ σοφή! είπε ο Αιδάρχης, γελώντας. Είναι τρομακτικά διαβασμένη. Ξέρει πράγματα που δεν ξέρουμε, και μοι άπαράλλω προό όλίγου ότι ένας Μαινάου

ήταν κάποτε υπηρέτης ενός Τράχεμπεργκ.

Το κτύπημα έπέτυχε. Ο Μαινάου κατέβασε τόν βραχιονά του. Διευθυήθηκε σκυθρωπός προς την πόρτα και παραμέρισε για να περάση ή σύζυγός του. Έκείνη σήκωσε τα μάτια μόνον όταν μπροστά σέ μία πόρτα την παρεκάλεσε να μπη. Έπ'άνω σ' ένα φόντο από κόκκινο βελούδο ήταν ή εικόνα μιάς γυναίκας λεπτής και χλωμής με άγέρωχη και προκλητική στάση. Ήταν ή εικόνα της πρώτης συζύγου του Ραούλ.

Η Ζυλιάν πλησίασε το παράθυρο.

—Αυτό που έχω να πω θα είναι σύντομο! Είπε άποκροώντας το κάθισμα που της πρόσφερε εκείνος.

Έμεινε όρθή, στηρίζοντας το χέρι της στην γωνία του γραφείου, που ήταν κοντά στο παράθυρο. Η κίνησή της αυτή έκανε να πέση μία μεγάλη φωτογραφία, που ήταν στηριγμένη εκεί.

—Η Δούκισσα! είπε ο Μαινάου, χαμογελώντας και σήκωσε την φωτογραφία. Άνασήκωσε λιγάκι το στόρ και μία άκτις ήλιου έπεσε επάνω στην Ζυλιάν.

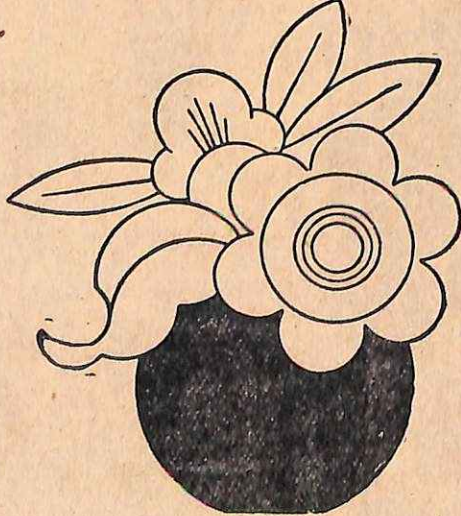
—Λοιπόν; Θα κάνουμε σύσκεψη. Περί τίνος πρόκειται; Για το Ρούντιστορφ;... Σχετικώς με τα γενεαλογικά δέντρα; Ήταν πολύ δύσθυμος ο θεός μου. Ο ύπαινιγμός σας για την ταπεινή καταγωγή μας θα τόν έπειραξε, είμαι βέβαιος. —Άναγκάσθηκαν να μιλήσω έτσι! είπε ή Ζυλιάν με γλυκύτητα, αλλά σταθερά. —Πώς; Ζήτησε πάλι να σάς θιξη; Σας είπα τίποτε κακό; Έν τούτοις, μου έδωσε τόν λόγο του.

—Άς τα άφίσουμε αυτά! Είπε εκείνη με ήρεμία. Θεωρώ τόν γέροντα αυτόν άρρωστο και δεν θέλω να τόν στενοχωρώ. Όσον άφορά την μοχθηρία του, θα την αντιμετώπισω τολμηρά, ως την στιγμή που θα αντίληφθ. ότι έχω άπόφαση ν' άμυνθώ και έτσι θα άφιση κατά μέρος τις έπιθέσεις του.

Ο Μαινάου κύτταξε την σύζυγό του με κάποια έκπληξη.

—Αυτό μοι φαίνεται φρόνιμο! Είπε, "Ετσι θα έπικρατήση έδω ή γαλήνη, την όποια πάντοτε έπιθυμώ για το σπίτι μου. Θα είναι μεγάλη στενοχώρια να σκέπτωμαι σέ ένα μεγάλο ταξίδι, ότι ή γαλήνη δεν έπικρατεί στο σπίτι.

(Η συνέχεια στο προσεχές).



ΜικράΠερίεργα

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ... ΔΕΞΙΑ

Τα άγγλικά άσημένα κέρματα θ' αλλάξουν τώρα... ύφος. Πραγματικά, στα σελίνια θα άποτυπωθ. τώρα ή μορφή του νέου βασιλέως Έδουάρδου. Ώς έδω τα πράγματα δεν έχουν τίποτε το άσυνήριστο.

Υπάρχει όμως μία περιεργή συνήθεια, στην Άγγλία, στο ζήτημα αυτό της έκκοπής νέων νομισμάτων: όταν σ' αυτά αλλάξει ή μορφή του βασιλέως, πρέπει να μη βλέπη πιά πρὸς το ίδιο μέρος με την... προκάτοχο. Καί συγκεκριμένως: Στα παλιά σελίνια το πρόσωπο του μακαρίτη Γεωργίου Ε' που άπεικονίζετο σ' αυτά, έβλεπε πρὸς τ' άριστερά, τώρα το κεφάλι του Έδουάρδου Ε' θα βλέπη δεξιά.

Ο Θεός τώρα να του τὰ φέρη και στην πραγματικότητα δεξιά, του νέου βασιλέως!

□ □

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΡΟΛΟΪ

Στόν Παδερέφσκυ, τόν διάσημο Πολωνό πιανίστα, μερικοί έκκεντρικοί θαυμασταί του δώρισαν ένα ρολόι στολισμένο με μουσικές νότες. Οι ώρες είναι γραμμένες επάνω σέ μία πλατινένια πλάκα με τα δώδεκα γράμματα του όνόματός του. Ι. Ζ. Παδερέφσκυ. Μία σειρά πλήκτρων επί σμάλτο άντιπροσωπεύει τα λεπτά. Ο ώροδείκτης έχει το σχήμα πέννας και ό λεπτοδείκτης το σχήμα μπαγκέτας μάστρου. Στην δευτέρα πλάκα του ρολογιού αυτού άντιπροσωπεύουν τις ώρες άλλα δώδεκα γράμματα που άποτελούν την λέξη Πόλσκα—Ποτίλσ, που είναι ή πολωνική έπαρχία όπου γεννήθηκε ο Παδερέφσκυ. Όλόγουρα και έξω από την δεύτερη αυτή πλάκα υπάρχουν νότες δώδεκα φράσεων από δώδεκα συνθέσεις του μεγάλου πιανίστα, και σ' ένα μικρό κύκλο, στο κέντρο της πλάκας είναι οι νότες του περιφήμου Μενούετου του.

□ □

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ

ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΗ

Άς υποθέσουμε ότι ο διευθυντής καμιάς μεγάλης έπιχειρήσεως περιοδεύει στο έξωτερικό εύρισκόμενος μέσα στην πολυτελέστατη λιμουζίνα του. Έξαφνα σκέπτεται να συνομιλήση με κάποιον στα γραφεία του του Λονδίνου ή της Νέας Υόρκης. Άμέσως θα μωρη να πάρη το άκουστικό του τηλεφώνου που θα βρισκεται στο αυτοκίνητό του και να έλθη σ' έπαφή με το γραφείο του.

Πιθανόν οι υπάλληλοι των γραφείων να μην έδλεπαν αυτή την έφεύρεση με καλό μάτι. Όστόσο ο Χένρυ Φόρδ την έθεσε σ' έφαρμογή. Πράγματι ο βασιλεύς του αυτοκινήτου είχε μία τηλεφωνική συνομιλία μέσα από το αυτοκίνητό του την ώρα που διέσχιζε τας λεωφόρους της Νέας Υόρκης, με τόν άντιπρόσωπό του της Άργεντινής στο Μπουένος Άϊρες, που βρίσκονταν δηλαδή σέ μία άπόσταση 6.000 μιλίων. Οι λέξεις άκούγονταν ευκρινέστατα. Το αυτοκίνητο του Φόρδ έφερε δυό ειδικές κεραίες, την μία για την μεταβίβαση του τηλεφωνήματος και την άλλη για την λήψη της άπαντήσεως. Η ταχύτης που άνέπτυσε το αυτοκίνητο δον έπέφερε καμμία άνωμαλία ή διαταραχή στην συνομιλία.

Γύρω από ένα βάλς

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

Όπως κάθε βράδυ, την ίδια ώρα, μέσα στο παλιό σαλονάκι τους ο κ. και ή κ. Κρεπιέρ άκούνε το ράδιο... Σουπύτσα και φρούτα, λίγη μουσική και ύπνος είναι ή διαίτα που έπιβάλλεται στην ήλικία τους: ο κ. και ή κ. Κρεπιέρ είναι έξηντα χρονών: ο ένας τα έκλεισε πέρυσι, ή άλλη μόλις πάτησε... Η κ. Κρεπιέρ, καθισμένη σ' ένα κάθισμα κοντά στο ραδιόφωνο, γυρίζει τα κουμπιά του. Ο κ. Κρεπιέρ, κοντά στο τζάκι, χωμένος μέσα σέ μία πολυθρόνα, καπνίζει το μοναδικό σιγαρέττο που του έπιτρέπει ο γιατρός κάθε είκοσιτετράωρο.

□ □

Μέσα στο γραφείο του, τριγυρισμένος από ένα σύννεφο καπνού της πίπας του, ο κ. Νταβρέϊ γυρίζει και αυτός τα κουμπιά του ραδιοφώνου του, όπως κάθε βράδυ και ύφίσταται τις διαμαρτυρίες της κ. Νταβρέϊ που άπελπίζεται γιατί δεν την άφίνει ποτέ ν' άκούση ολόκληρο ένα τραγούδι... Έκείνη πλέκει, γεμίζοντας με τόν όγκο της μία πολυθρόνα Λουδοβίκου 16ου...

□ □

Μονοιασμένο άντρώγυνο οι Κρεπιέρ. Με γερές βάσεις—μολονότι άλλοτε υπήρχε και κάποιος τρίτος μέσα του.

Ο τρίτος αυτός ήταν ο Ροζέ Νταβρέϊ. Συμμεθαί στο λύκειο, ο Άνρϋ Κρεπιέρ κι' ο Ροζέ Νταβρέϊ συναντήθηκαν—άφοδ γυρίζαν μαζί τα γαλλικά πανεπιστήμια, ως καθηγηταί της Ιστορίας, ο ένας στο λύκειο Καρνό, ο άλλος στο Κοντορσέ. Στο σπίτι όπου έμεναν οι Κρεπιέρ, στο ίδιο πάτωμα μάλιστα, ήταν ελεύθερο ένα διαμέρισμα που νοίκιασε ο Ροζέ.

Καθώς ο Άνρϋ ήταν παντρεμένος κι' ο Ροζέ ελεύθερος, ή κ. Κρεπιέρ φρόντιζε για το νοικοκυριό του νέου, όπως φρόντιζε και για το δικό της. Ύστερα από λίγον καιρό άποφασίστηκε να γευματίσουν όλοι μαζί για περισσότερη οικονομία.

—Έχω δυό συζύγους χωρίς να είμαι διγάμος! Έλεγε ή Φανή Κρεπιέρ, —Έχω γυναίκα χωρίς ναχω τις έγνοιες του γάμου, έλεγε ο Ροζέ.

Κι' αυτό βόσπηξε πάντε χρόνια περίπου. Είχαν περάσει είκοσι χρόνια από τότε.

□ □

Μία μέρα, ο Νταβρέϊ ζήτησε την μετάθεσή του για λόγους υγείας. Είχε άνταλλάξει την θέση του με έναν συνάδελφό του σ' ένα λύκειο της Νίκαιας.

Η αλήθεια είναι ότι είχε χάσει έντελως το χρώμα του μέσα στους έξη αυτούς μήνες, τα μάγουλά του είχαν ρουφηχθ. Ήταν μελαγχολικός. Και προφαιζόμενος ότι δεν είχε άναρρώσει άκόμα δεν είχε ξαναρθ.

Στην άρχή, έδινε ειδήσεις του κάθε βδομάδα κι' ο Άνρϋ του άπαντούε ταχυτικά. Σέ λίγο, άράωσε ή άλληλογραφία του...

Ένα χρόνο ύστερα απ' την άναχώρηση του Νταβρέϊ, ο Κρεπιέρ είχε έπιωφελθ. ένός παιδαγωγικού συνεδρίου που

θα γινότανε κατά την διάρκεια του Πάσχα στην Μασσαλία, για να άφιέρωση μία μέρα στο φίλο του. Την εποχή εκείνη ή Φανή ήταν έγκυος έφτά μηνών και είχε μείνει στο Παρίσι. Πέρασαν ευχάριστα κι' ο Κρεπιέρ σχεδίασε να περάση τους καλοκαιρινούς μήνες κοντά στον Ροζέ. Τόν 'Ιούλιο όμως, ο Νταβρέϊ του έγγραψε ότι τόν είχε ξαναπάσει ο βήχας του κι' έπρεπε να περάση το καλοκαίρι στο βουνό. Τόν επόμενο χρόνο, άλλο άπρόοπτο έμπόδιο: ο Νταβρέϊ είχε πάει να συνοδέψη ως κονφερανσιέ κάτι έκδρομείς στα παράλια της Σικελίας και στις Κυκλάδες. Κατόπιν, ήρθε ο πόλεμος. Όταν έγινε άνακωχή, ο Ροζέ Νταβρέϊ άνήγειλε τους γάμους του με μία νοσοκόμο που τόν είχε περιβάλει στον πόλεμο.

Ένα βρόδυ, ξαφνικά, ο Κρεπιέρ χτύπησε την πόρτα του Ροζέ. Ήταν περαστικές άπ' την Νίκαια μαζί με την Φανή κι' ήθελαν να γνωρίσουν την κ. Νταβρέϊ. Τους κράτησαν στο τραπέζι. Η γυναίκα του Ροζέ ήταν παχεία και άσκημη.

—Κατάβαίνεις; είπε ο Άνρϋ στην Φανή μόλις έμειναν μόνοι.

—Όσο κι' έσύ!

Έλεγε ψέμματα.

Ο Ροζέ και ή Φανή άγαπιόνταν. Γι' αυτό είχε φύγει ο Ροζέ και είχε παντρευτή. Έξακολουθούσε όμως να την αγαπά...

Τις τελευταίες διακοπές τους τις είχαν περάσει οι τρεις μαζί σ' ένα μικρό ψαράδικο λιμάνι του Κοταντέν. Καλεσμένος για μία στρατιωτική περίοδο όχτώ ήμερών, ο Άνρϋ τους άφισε μόνους. Ήταν Σεπτέμβριος, τα σούρουπα ήταν μαγευτικά και βελούδινες, γλυκές βραδιές.

Στόν άγιασμό των υδάτων, το χωριό είχε γιορτάσιμη όψη. Στόν γυρισμό, είχε σταματήσει σέ πολλά τραπέζια και δέχτηκαν να τους κεράσουν μηλίτη... Έχόρεψαν στο ύπαιθρο, κάτω από



Καθώς χόρευαν, έννοιωσαν πώς τα γόνάτα τους λυγίζαν...

τα λαμπρόνια. Ήταν τόσο ώραίο το βάλς που άκούγαν στόν φανογράφο:

«Σ' αγαπώ μυστικά...

σέ σκέπτομαι γλυκά...

Τά χείλη μου όμως δεν στο λένε...».

Καθώς χόρευαν, έννοιωσαν κι' οι δυό πώς τα γόνάτα τους λυγίζαν...

□ □

Τους έμεναν δυό μέρες να ζήσουν τέτ ά-τέτι: και έκριναν άνδρείό τους να τις άποφύγουν. Ήξεραν πώς δεν θα προχωρούσαν πιδ πολύ στην άμαρτία τους—άν ήταν άμαρτία να όμολογήσουν άθελα ο ένας στόν άλλο ένα αίσθημα που δεν μπόρεσαν ώς τώρα να τόν πνίξουν.

Αυτές τις δυό μέρες τρελλού έρωτος που έζησαν τις πλήρωσαν πολύ άκριβά. Οι έξη μήνες που, για να καλυφθ. το ψέμμα του, ο Ροζέ έξαναγκάστηκε άκόμα να περάση στο Παρίσι, δεν υπήρξαν παρά ένας βουβός σπαραγμός. Άν ο χωρισμός υπήρξε μία άπολύτρωση, ή άπουσία ήταν ένα καινούργιο μαρτύριο.

□ □

Μία μέρα, ο Κρεπιέρ συνάντησε τόν γιατρό που κούραρε τόν Νταβρέϊ:

—Ποτέ δεν είχα άνησυχία για την κατάστασή του, του είπε ο γιατρός, Περύεργη περίπτωση. Κατά φαντασίαν άσθενής, ή μάλλον... με τόν στανό!

Έκείνη την ήμερα του Κρεπιέρ του μπήκαν ψύλλοι στ' αυτιά. Θυμήθηκε τόν άπότομο χωρισμό τους. Και κατάλαβε. Θέλησε να γράψη στόν Ροζέ, να μιλήση στην Φανή, να μάθη. Σάπασε όμως.

□ □

«Ράδιο - Γαλλία, είπε ο σπ. κερ, ένα τέταρτο της ώρας μουσική...»

Πραγματικά, είναι το εβδομαδιαίο πρόγραμμα. Η «Ένωσις Φίλων του Ράδιο - Γαλλία» έχει μέλη που όλα ζητούν παλιά κομμάτια, που τους φέρνουν ώρες άναμνήσεις της νεότητος.

Ύστερα από ένα τραγούδι του Πωλς και μία ρομανσία του Σομπερτ, ο σπ. κερ άναγγέλλει με άδιάφορη φωνή: «Έξομολόγηση...» βάλς. Παρεκλήθημεν να τόν μεταδώσωμεν από την κ. Κρεπιέρ και τόν κ. Νταβρέϊ.

Η Φανή σηκώθηκε άπότομα και ξανακάθησε άμέσως. Έκανε να διακόψη την έκπομπή, μετάνιωσε όμως. Είναι χλωμή, κατάχλωμη! Κι' άκούει τόν ρεφραίν:

Σ' αγαπώ μυστικά... σέ σκέπτομαι γλυκά...

Ένώ συγχρόνως κύτταζε τόν γέρο σύζυγό της...

Έκείνος πρόλαβε ν' άρπάξη μία παλιά έφημερίδα για να κρύψη την ταραχή του γιατί κι' αυτός ήταν κατάχλωμος... Τώρα, ή ξερε...

□ □

Μέσα στο σύννεφο της πίπας του, ο Ροζέ είναι παραδομένος στην άπρόσπτη ευτυχία του, ένδ ή κ. Νταβρέϊ, άπορροφημένη με τόν πλέξιμό της, έκπλησσεται γιατί, πρὸς τη φορά ύστερα από τρία χρόνια που έχουν ραδιόφωνα στο σπίτι τους, άκούει πλέον κληρο ένα κομμάτι...

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α'

Κεφάλαιον Ιον

ΜΙΑ ΦΡΙΧΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Τὸ νηματοურγειο πού εἶχε ἰδρυθῇ στὸ 'Αλικούρ, μεταξύ Σεντάν καὶ Μουζόν, ἀπὸ τοὺς δυὸ συνεταίρους, τὸν Τερλάν καὶ τὸν Φλοριζέ προ-ώδευε καταπληκτικά, καὶ πολὺ σύντομα οἱ δυὸ φίλοι θὰ ἀποκοτοῦσαν μιὰ τεράστια περιουσία. Μιὰ μέρα ὅμως ξεφύτρωσε, ὅλως διόλου ἀπροσδόκητα, ἕνα ἄλλο νηματοურγειο στὸ γειτονικὸ Μουζόν. Οἱ χαμηλές τιμές καὶ ὁ βαρὺς συναγωνισμὸς τοῦ νέου ἐργοστασίου ἐβλάψαν ὑπερβολικά τις δουλειές τοῦ νηματοურγειοῦ τοῦ 'Αλικούρ καὶ σὲ λίγα χρόνια τὸ ὠδήγησαν στὴν καταστροφή.

'Αντίκωνοι ν' ἀντιμετωπίσουν περισσότερο ἕναν τόσο λυσσώδη συναγωνισμό πού ἔτεινε νὰ ἐξοστράκισῃ ἀπὸ τὸν τόπο κάθε ἀνταγωνιστή, ὁ Τερλάν καὶ ὁ Φλοριζέ ἀπεφάσισαν νὰ χωρίσουν.

Ὅταν διελύθη ἡ ἐταιρία, ἔμειναν πολὺ λίγα πράγματα στοὺς συνεταίρους. Ὁ Φλοριζέ μάλιστα εἶχε ὅσα χρειάζονταν γιὰ νὰ κουτοσζήσῃ. Ὁ Τερλάν, ὅμως μάλιστα ξεφορτώθηκε τὸν φίλο του, προφασίστηκε ὅτι βρῆκε κάποιον τρίτο χρηματοδότη, ξαναἰοῖζε γιὰ λογαριασμό του τὸ νηματοურγειο τοῦ ὁποῖου ἔμεινε τώρα μόνος κύριος καὶ ἐπεξέτεινε τὸν κύκλο τῶν ἐργασιῶν του. 'Εξ ἄλλου, τὸν ἐβοήθησε πολὺ καὶ ἡ τύχη. Γιατὶ μάλιστα τὸ νηματοურγειο πού εἶχε κλείσει ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία Τερλάν καὶ Φλοριζέ, ἐπανέλαβε τις ἐργασίες ὑπὸ τὴν ἐμπορικὴ ἐπωνυμία τοῦ Τερλάν μόνον, ἐξέλιπε ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ: ὁ συναγωνισμὸς τοῦ γειτονικοῦ ἐργοστασίου, τὸ ὁποῖο διέκοψε τις ἐργασίες του.

Ὁ Φλοριζέ μετὰ τὴν οἰκονομικὴ καταστροφή του, ἔμεινε στὸν τόπο, ἐργαζόμενος σὲ μιὰ ταπεινὴ θέσιν ἑνὸς καταστήματος τοῦ Σεντάν. Εἶδε μὲ κάποια ζήλεια καὶ ἐκπληξή τὴν ἀπώτομη αὐτὴ ἀνύψωση τοῦ Τερλάν πρὸς τὸν πλοῦτο. Ὁ ἀληθινὸς δημιουργὸς τοῦ νηματοურγειοῦ τοῦ 'Αλικούρ, ἦταν ὁ ἴδιος. Παληὸς ἐργάτης, μὲ μεγάλη πείρα καὶ ἐφευρετικότητα, εἶχε ἐπιφέρει στὸ ἐπάγγελμα πολλές ἐπιτυχημένες ἀποπονήσεις. Εἶχε προσφέρει στὸ νηματοურγειο ὅλες τις ἐφευρέσεις του. Καὶ τώρα πού ἐκεῖνος εἶχε φύγει, τώρα πού δὲν εἶχε πιά κανένα δικαίωμα σ' αὐτό, ἔβλεπε τὴν τύχη νὰ χαμογελᾷ στὸν πρῶτον συνέταίρο του!

'Επακολούθησαν τρομερές σκηνές ἀναμεταξύ των.

Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Πληροφορήθηκε ὅτι αἱ ἐφευρέσεις του δὲν τοῦ ἀνῆκαν πιά. Τὸν ἀπέτρεψαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγερῇ ἀγωγή. Δὲν θὰ ἔκανε τίποτα.

'Αναγκάστηκε νὰ ἐγκαρτερήσῃ, νὰ ὑποταχθῇ, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀ-

πὸ πίκρα καὶ μῖσος.

Διέκοψε κάθε σχέση μὲ τὸν Τερλάν.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, μιὰ βαρεὴ ἀρρώστεια τῆς γυναίκας του πού πέθανε μέσα σὲ λίγες μέρες, τὸν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψῃ ὀριστικά τὴν ὑπόθεσιν αὐτή.

Ὁ Φλοριζέ λάτρευε κυριολεκτικά τὴν γυναίκα του, πού ἦταν μόλις τριάντα χρόνων, ὁμορφὴ, κομψή, χαριτωμένη. Γιὰ τὴν γυναίκα του πρὸ πάντων—τὴν ὁμορφὴ 'Αντρέ, ὅπως τὴν φώναζε—πού ἦταν κοκκία καὶ σπάταλη, ὁ πρῶτον ἐργάτης εἶχε ὀνειροπολήσει νὰ γίνῃ πλούσιος, καὶ εἶχε ἐργασθῇ μὲ τόσο ζήλο.

Τοῦ ἔμεινε τώρα ἕνας γιός: Ὁ Ζερβαί.

Ὁ πόνος τοῦ Φλοριζέ γιὰ τὸν χαμὸ τῆς 'Αντρέ ὑπῆρξε ἀβάσταχτος. Ἡ ὑγεία του κλονίσθηκε. 'Επὶ δεκαπέντε μέρες ἔμεινε κλεισμένος στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ ὁ κῆπος του κατέβαινε ὡς τις ὄχθες τοῦ Μέζ, ἀφηρημένος, χαμένος. Ὅταν συνερχόταν ἀπὸ τὴν νάρκη αὐτή, ἀναζητοῦσε τὴν νεκρὴ γύρω του. Καὶ καθὼς δὲν τὴν ἔβρισκε, προσπαθοῦσε νὰ ξαναζωντανέψῃ μὲ τὴ φαντασία του τὴ θύμησίν της, χαϊδεύοντας μὲ τὰ τρεμάμενα χέρια του τὰ πράγματά της, φιλώντας τὸ ποριραῖο της, μεθώντας μὲ τὸ ἄρωμα τῆς ἀτυχῆς 'Αντρέ πού πλημμύριζε ἀκόμη τὸ δωμάτιο.

Κάτι ἀκόμη τοῦ εἶχε ραγίσει τὴν καρδιά. 'Ευπρὸς στὸ θάνατο σβύνουν τὰ μῖση, καὶ ὅμως ὁ Τερλάν—ὁ παληὸς του φίλος—δὲν ἦρθε καν στὴν κηδεὶα νὰ τοῦ σφιχτῇ τὸ χέρι. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ δεσμὸς τους ἦταν τόσο στενὸς ἄλλοτε: ὁ Τερλάν, χῆρος μὲ μιὰ κόρη, εἶχε βρῇ στὸ σπῆτι τοῦ Φλοριζέ, κοντὰ στὴν 'Αντρέ, μιὰ νέα οἰκογένεια.

Ὁ Φλοριζέ, ξανάρχισε μὲ κόπο τὴν καθημερινὴ ἐργασία. Τὴν ἡμέρα ἐργαζόταν, Μὰ τὰ βράδια!... Ὅλα τὰ βράδια, ὡς πολὺ ἀργὰ τὴν νύχτα, ὀνειροπολοῦσε τὴν πεθαμένη. Ξαναζοῦσε τὴ ζωὴ πού πέρασαν μαζί, χρόνο μὲ χρόνο, λεπτὸ μὲ λεπτό.

Θεωροῦσε κειμήλιο κάθε πρᾶγμα πού τῆς ἀνῆκε: Τὰ κοσμήματά της, τὰ βιβλία πού ἀγαποῦσε, τὰ μαραμένα λουλούδια της, τις κορδέλλες καὶ τὰ γράμματα...

ᾠ! τὰ γράμματα, πρὸ πάντων!

Εἶχε τόσα γράμματα πού τοῦ ἔστελλε κατὰ τὸ διάστημα τῶν διαφόρων ταξιδιῶν πού ἔκανε γιὰ τις ἀνάγκες τοῦ νηματοურγειοῦ.

Σὲ κάθε ἀπουσία του, ἔλεγε στὸν Τερλάν, δειχνοντάς του τὴν 'Αντρέ:

—Φρόνιζε τὴν... Εἶναι λίγο σὰν ἀδελφή σου... 'Αντικατάστησέ με!

Κι' ἔφευγε γεμάτος ἐμπιστοσύνη. Μήπως δὲν τὴν ἀγαποῦσε ἀρκετὰ, τὴν χαριτωμένη αὐτὴ γυναίκα; Μήπως δὲν τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη; Πι εἶχε νὰ φοβηθῇ; Στὸν γυρισμὸ του τὴν εἴσπερε χαμογελάσῃ, ζωηρὴ, ἐνθουσιασμένη, τόσο ὁμορφὴ! Καὶ πόσα καθυστερημένα φιλιὰ!!!

Τις ξαναδιαβάζει τώρα μὲ ἀφάνταστη συγκίνηση, τις ἐπιστολές αὐτές. 'Αδειάζει ὅλα τὰ συρτάρια. Ὑπάρχει ἕνα συρτάρι μολαταῦτα, κάτω-κάτω σὲ μιὰ σιφονιέρα, πού δὲν ἀνοίγει μὲ τὸ κλειδί του. 'Εχει μιὰ κλειδαριά διαφορετικὴ ἀπὸ τις ἄλλες. Τὴν κλειδαριά αὐτὴν τὴν ἔλλαξαν χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσουν. Γιατί; Ὡστε ἡ 'Αντρέ εἶχε μυστικά; Τὶ μυστικά;

Ζητᾷ ἐκνευρισμένος τὸ κλειδί. Μάταια ὅμως. Δὲν τὸ βρίσκει. Σπάνει τέλος τὴν κλειδαριά, ἀνοίγει τὸ συρτάρι, τὸ βγάζει ἀπὸ τὴ θέσιν του καὶ τὸ τοποθετεῖ σ' ἕνα τραπέζι γεμάτο χαρτιά.

Καὶ μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα, ἀναγνωρίζει τὸ γράψιμο τοῦ Τερλάν...

Στὴν ἀρχή, δὲν βάζει ὁ νοῦς του κακὸ. Οὔτε μπορεῖ νὰ νοιώσῃ καν τὴν παραμικρὴ ὑπόψιν!

Μὰ οἱ ἐπιστολές αὐτές ἀπευθύνονταν στὴν 'Αντρέ! Σηκώνεται χλωμός, κάθιδρος, κι' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ τραπέζι... Ἡ φρικτὴ ἀμφιβολία ἦρθε... Εἶναι δυνατόν;

Στὸ διπλάνο δωμάτιο, ὁ Ζερβαί, ὁ γιός του, στριφογυρίζει στὸ κρεβάτι του καὶ τοῦ φωνάζει:

—Πατέρα, γιατί δὲν πλάγιασες;

—Κοιμήσου μικρό μου, κοιμήσου!

Καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι ραγισμένη, παράξενη, ἀλλομένη.

Ἀνοίγει ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτά, ὕστερα ἕνα ἄλλο, ὕστερα ἕνα ἄλλο ἀκόμη. Λόγια γεμάτα πάθος, φράσεις ἐρωτικές, ὅλη ἡ ἀνισόρροπη καὶ φλογισμένη μέθη ἑνὸς ἀνδρὸς πού ἀγαπᾷ καὶ εἶναι εὐτυχισμένος, ἑνὸς ἀνδρὸς πού εἶναι ὁ κατακτητής, πού εἶναι ὁ ἑραστής.

Ὁ δεσμὸς αὐτὸς φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ χρόνια τώρα, ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ τῆς ἡμέρας πού συναντήθηκαν, γνωρίστηκαν καὶ δοκίμασαν μαζί τὴν τύχη τους. Καὶ ὅμως ἐκεῖνος δὲν εἶχε ὑποψιαστῇ ποτὲ τίποτα! Εἶχε ζήσει εὐτυχισμένος, ἡρεμος, ἀνάμε-

Ἡ δραματικὴ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου πού βασανίζεται μετὰ ἀγάπης καὶ μίσους. Ποιὸ τάχα ἀπὸ τὰ δυὸ δυνατό αὐτὰ αἰσθήματα θὰ ὑπερισχῇ στὸ τέλος;

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

σα στὴ χειραψία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πού τὸν ἀτίμαζε, καὶ στὸ χαμόγελο τῶν ὀλολευκῶν δοντιῶν τῆς ἀθλίας, ὑποκρίτριας πού τὸν ἀπατοῦσε... Καὶ σὲ κάθε ταξίδι του, ἐκεῖνος, ὁ ἡλίθιος, ἔλεγε στὸν Τερλάν: «Σοὺ τὴν ἐμπιστεύομαι. Πρόσεχε τὴν!» Ὑστερα ἔφευγε, καθουσιασμένος. ᾠ! πόσο θὰ εἶχαν γελάσει εἰς βάρος του!

Τὰ διάβαζε ὅλα, ὡς τὸ τελευταῖο γράμμα, ὅλα τὰ αἶσχη τῆς ἐνοχῆς ἐκείνης ἀγάπης.

Καὶ καθὼς τὰ διάβαζε, ἀναθυμόταν χίλια ἀκαθόριστα γεγονότα, πού ἡ λάμψη τους, τώρα, τὸν τύφλωνε. Βέβαια, ἦταν ἀλήθεια! Πῶς ὅμως εἶχε μπορέσει νὰ μὴ καταλάβῃ τίποτα τόσο καιρὸ; 'Α! τοὺς δυὸ ἀτίμους! Κι' ἐνῶ τὰ νύχια του μάτωναν τὸ μέτωπό του, ἔκλαιε ἀπὸ λύσσα...

Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δωμάτιο, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ Ζερβαί:

—Μὰ μπαμπά, ἔλα λοιπὸν νὰ κοιμηθῇς!

Ἀνατινάχθηκε. Ὁ γιός «του»! Τὴ φριχτὴ ὑπόψιν! Μὰ ὅχι, τὸ παιδί ἦταν δικό του! Καμμιὰ ἀμφιβολία. Κανένας δισταγμὸς. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Τερλάν δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα στὴ ζωὴ του. Καὶ σὰν γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην ὁ Φλοριζέ, ἔτρεξε στὸ κρεβάτακι του, καὶ γέμισε τὰ μαλλιά τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ, μὲ φιλιὰ τρελλὰ, παράφορα.

Τὸ παιδί κατέληξε νὰ κοιμηθῇ. 'Εκεῖνος, ὁ πατέρας, ὅλη τὴ νύχτα, ὀνειροπόλησε, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα.

Ἡ ἀποκάλυψιν αὐτὴ τοῦ ἔδινε τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, καθὼς ἦταν ἡδὴ πληγωμένος ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας τὸν βρῆκε ἀκίνητο μπροστὰ στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὰ γράμματα... Ὑστερα, βγήκε ἔξω, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ἐνα τέταρτο ἀργότερα, βρισκόταν στὴν εἰσοδὸ τοῦ νεκροταφείου. Διέσχισε τοὺς σιωπηλοὺς τάφους καὶ ἔφθασε κοντὰ στὸν τοῖχο δίπλα σ' ἕνα πελώριο κυπαρίσσι.

Ἐκεῖνη βρισκόταν τώρα ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν κρύα γῆ, προφυλαγμένη ἀπὸ τὸν θυμὸ του, περιφρονώντας τὴν ἐκδίκησίν του. Ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ κεῖνον! Δὲν μποροῦσε πιά νὰ τῆς κάνῃ τίποτα. Ὁ ἀνεμος χάιδευε τις βελόνες τοῦ κυπαρίσσιου πού ἐκινούτο μ' ἕνα παράξενο μουρμουρητό. Θάλεγε κανεὶς ὅτι καὶ τὰ ἄμυχα ἀκόμη τὸν κοροῖδευαν. Κάθε μέρα, ἀπὸ τότε πού εἶχε πεθάνει, ἡ 'Αντρέ, ἐρχόταν ἐδῶ γιὰ νὰ κλάψῃ. Καὶ ὁ τάφος ἦταν ὀλάνθιστος πάντα, χάρις στὶς φροντίδες του, καὶ πλημμυρισμένος ἀπὸ στεφάνια. Τὸ δικό του πρῶτο-πρῶτο, πελώριο. «Ὁ ἀπαρηγόρητος σύζυγος». Χά! χά! Ἀπαρηγόρητος! Τὸ τραβῆξε ξεῖαλλος ἀπὸ τὸν τάφο καὶ ἄρτισε νὰ τὸ ποδοπατᾷ μὲ μανία. Ὑστερα, ἦρ-

θε ἡ σειρὰ τῶν λουλουδιῶν: ἡ πλάκα ἔμεινε ὀλόγυμη, καὶ νόμιζε κανεὶς πῶς πίεζε μὲ ὅλο τὸ βάρος τῆς τὸ σῶμα πού κοιμόταν ἀπὸ κάτω τὸν αἰώνιο ὕπνο του. Ἀφῆσε μονάχα κρεμασμένον, ἐπάνω στὸν μεγάλο πέτρινο σταυρὸ, ἕνα στεφάνι πού ὑπῆρχαν τρεῖς λέξεις, τρεῖς λέξεις ἱερές: «Στὴ μητέρα μου».

Γύρισε σπῆτι του, τρικλίζοντας. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, σκεφτόταν ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλι «μὲ τὰ πόδια μπροστά». Μὰ δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ χωρὶς νὰ ἐκδικηθῇ νὰ τελειώσῃ τὴ ζωὴ του μὲ τὸ φρικτὸ αὐτὸ βάρος στὴν καρδιά. Αὐτὸ πού ἔκρινε γρήγορα μιὰ ἔμ-

μονη ἰδέα.

Δὲν ξαναπῆγε στὴ δουλειά του. Ἦταν πολὺ καταβεβλημένος. Ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Καὶ ὀνειροπολοῦσε, τις ἀτέλειωτες μέρες καὶ τις ἀτέλειωτες νύχτες πού περνοῦσε ἀγρυπνος.

Μιὰ δευτέρη ἀποκάλυψιν, ὅχι λιγότερο τρομερὴ ἀπὸ τὴν πρώτη, ἀπὸ τοῦ ἀπεδείκνυε ὅτι σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ὑπῆρξε ἕνα παιχνίδι στὰ χέρια τοῦ Τερλάν, τοῦ ἔδωσε τὸ τελευταῖο κτύπημα. Βεβαίωθηκε ὅτι τὸ νηματοურγειο τοῦ Μουζόν, πού συναγωνίζονταν τὸ δικό τους νηματοურγειο στὸ 'Αλικούρ καὶ ἐπέφερε τὴν καταστροφή του, εἶχε ἰδρυθῇ ἀπὸ τὸν Τερλάν τὸν ἴδιο, πού θέλησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ μείνῃ κύριος τοῦ πεδίου. Ἐνῶς ἐμπιστος ἀνθρώπος τοῦ Τερλάν εἶχε ἐνεργῆσαι γιὰ λογαριασμό του, ἐκτελώντας τυφλὰ τις διαταγές του. 'Α! Ἡ φάρσα εἶχε παιχθῇ περίφημα καὶ τὸ μυστικὸ εἶχε φυλαχθῇ θαυμάσια! Χωρὶς κάποια σατανικὴ σύμπτωση ὁ Φλοριζέ δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ τίποτα. Καὶ ἡ ἀπόφασίν του ἐγιγανάνετο:

—Νὰ ἐκδικηθῶ! ναι... μὰ πῶς;...

Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, θὰ τοῦ χρειαζόταν



Καὶ πόσα καθυστερημένα φιλιὰ, στὸν γυρισμὸ του!

Οδησαυρός του δείου

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο γάμος του νεαρού κόμητος 'Αμπου ντ' 'Ορεβάν με την δεσποινίδα 'Αντρέα Ραμπό αποτελούσαν την ένωση ενός μεγάλου ονόματος με μια μεγάλη περιουσία. Ταιριαστό αντρίγγυο: όμορφος, νεότης, αγάπη...

Ο κόμης επιδιώκωσε τον παλιό πύργο ντ' 'Ορεβάν, στην Λωρραίνη, και το μεγάλο του στο Παρίσι, όπου δίνονταν πλουσιώτατες δεξιώσεις.

Μόνη, η κόμισσα-μήτηρ ντ' 'Ορεβάν, που είχε αποσυρθεί στο περίπτερο του πάρκου, που ήταν άτομικο της κτήμα, έβλεπε να εξανερμίζεται η περιουσία της οικογενείας, χωρίς να λαμβάνεται, υπ' όψει καμιά παρατήρηση της. 'Υστερ' από διάφορες τρέλλες που δάσταναν δέκα χρόνια, το αντρίγγυο βρέθηκε χωρίς δεκάρα με υποθηκωμένη όλη την περιουσία και με κατηγορηματική άρνηση των πιστωτών να του παράσχουν την παραμικρή χρηματική ενίσχυση.

Την εποχή εκείνη, η κόμισσα έφερε ένα παιδί στον κόσμο: Μόλις το είδε η μητέρα του, γύρισε το κεφάλι της με φρίκη από αυτό, λέγοντας:

—Τί άσχημο που είναι το παιδί μας!

Η κόμισσα-μήτηρ, πολύ όμορφη γυναίκα ακόμη παρά τα πενήντα της χρόνια, πήρε στο περίπτερό της την μικρήν ύπαρξη που είχε άδικοσει η φύση.

'Υστερ' από λίγες μέρες σε μια έκδρομή στο βουνό, ο οδοντωτός σιδηρόδρομος που μετέφερε το αντρίγγυο ντ' 'Ορεβάν γκεμιστρών μέσα σε μια χαράδρα και κανένα επιβάτη του δεν σώθηκε.

Όλη η αίνικτη περιουσία των 'Ορεβάν πουλήθηκε. Δεν έμεινε στην κόμισσα μητέρα παρά το περίπτερό της, η σύνταξή της ως χήρας στρατηγού κι' η λατρευτή της έγγονη Αύγη που ήταν ένα ύγιεστατο πλασματάκι, τρυφερό, εύθυμο, έξυπνο-φοιχτά άσχημο όμως! Όταν έγινε έφτα χρόνων, μια θεία του καλόγρια που ζούσε στην Αγγλία την πήρε μαζί της για να την μορφώσει και να την κάνει αξιο να βγάλει το ψωμί της, γιατί η δυστυχισμένη δεν είχε να περιμένει τίποτε απ' την οικογένειά της στο μέλλον.

Όταν, λίγο αργότερα, η Αύγη επέστρεψε στην Γαλλία εφοδιασμένη με τα διπλώματά της, είχε καταλάβει ποιά ήταν η κατάσταση. Θωραλέα, περήφανη, πονόψυχη, θέλησε να κάνει εύτυχιση την ζωή της γιαγιάς της μ' όλη την αύστηρη οικονομία στην οποία ήταν υποχρεωμένες. 'Η ίδια ήταν καλή νοικοκυρά, πρόχαρη και θρησκεία της ήταν το καθήκον.

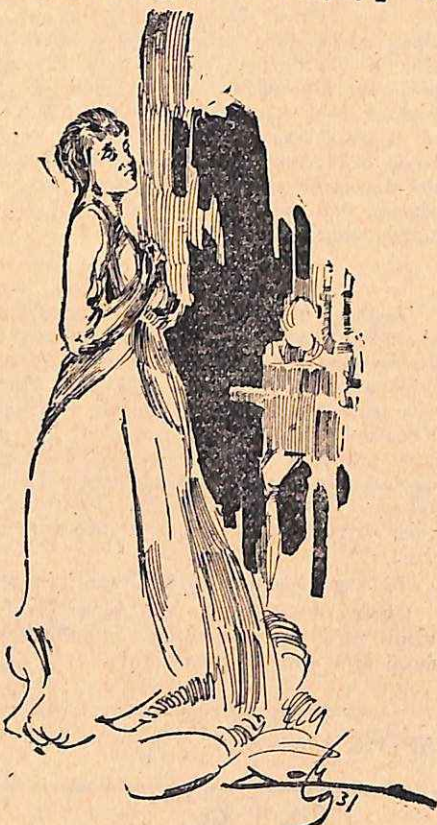
Τα χρόνια περνούσαν, όπου μια μέρα, η γιαγιά πέθανε. Το περίπτερο έπεφτε σε ερείπια. 'Η Αύγη έμενε ολόμοναχη, αντιμέτωπη με το μέλλον. Μια μέρα πήρε απ' το συρτάρι της μερικά κομμάτια που θα πήγαινε να τα πουλήσει στην πόλη για να μπορέσει να βρεί έσοδα. Την τελευταία βράδυ, πήγε να καθίσει κοντά στο πηγάδι που κήπου για να αποχαιρέτησε το περιβάλλον, όταν ξαφνικά ξανάφερε στην μνήμη της μια ξεχασμένη σπηλή. 'Ηταν τότε πέντε χρόνων. 'Ο λοχαγός 'Αζενόρ ντ' 'Ορεβάν, εξάδελφος της γιαγιάς της, είχε πάει εκεί την 15 Αυγούστου 1914. Μολονότι συνταξιούχος, ζούσε με την αδελφή του κόμισσα 'Ανρεμόν, στο Σελανκούρ, θέλησε να αποχαιρέτησε και πάλι την πατρίδα που μισούσε.

Είχε αποχαιρέτησε την εξάδελφή του, αφού φίλησε το παιδί κι' έφυγε διασπασμένος, αφού έριξε κάτι δαυλ' μέσα στο πηγάδι. 'Η Αύγη θυμόταν την χειρονομία του:

—Είναι η περιουσία μου, είχε εξηγήσει ο αξιωματικός. 'Αν έρθει εδώ ο έχθρος, δεν θα την βρεί!

Είκοσι χρόνια, λοιπόν, ο θησαυρός βρισκόταν εκεί! Πάω να τον βρω, σκέφτηκε η Αύγη, για να τον αποδώσω στην αδελφή του λοχαγού.

Και καθώς ήταν γενναίο κορίτσι έτρεξε να βρεί ένα φανάρι, φόρεσε την πυτζάμα της και μπαίνοντας μέσα στον κουβά άφησε το σκουπί να γλυστρήσει σιγά-σιγά... Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, έφθασε στο νερό κι' ο κουβάς δεν άργησε ν' άκουμπήσει στον



«Τουλάχιστον δεν θα δει το άσχημόμουτρό μου».

πάτο. 'Ηταν βουτηγμένη ως την μέση μέσα στο νερό και ψάχνοντας μέσα στην άμμο ένοιωσε ξαφνικά κάτι σκληρό ανάμεσα στα δάχτυλά της. Κατόρθωσε με όλη της την δύναμη να το βγάλει για να το βάλει μέσα στον κουβά. 'Υστερα, με μεγάλη δυσκολία, μπόρεσε να σκαρφαλώσει ξανά. 'Ηταν εξαντλημένη, μα τόσο εύτυχη στην εύτυχη της!

Την άλλη μέρα, τα ξημερώματα, έπαιρνε το τραίνο για το Ρέιμς φορτωμένη με τον θησαυρό του θείου, μέσα στην βαλίτσα της. Όταν έφθασε εκεί, πήγε να βρεί έναν κοσμηματοπώλη. Μόλις τον βρήκε, μπήκε μέσα στο κατάστημά του, συνεσταλμένη.

—Εδείτε στον κοσμηματοπώλη τα λίγα κοσμήματά της: ένα παλιό άσχημο ρολόι με βαριά χρυσή αλυσίδα, τοιαύτα διαμάνδια και βραχιόλια.

—Θα ήθελα να πουλήσω αυτά τα πράγματα, είπε.

—Πήτε μου το όνομά σας, κυρία μου, αποκρίθηκε ο κοσμηματοπώλης και που μένετε.

—Είμαι η δεσποινίς ντ' 'Ορεβάν...

—'Ημουν προμηθευτής της κ. κομήσσης όταν ερχόταν στην πόλη μας. 'Αναγνωρίζω αυτό το βραχιόλι που της προμήθεψα εγώ.

—'Ηταν μητέρα μου, κύριε.

—Έχετε την ίδια φωνή. Φυλάξτε αυτό το βραχιόλι που έρχεται ίσα-ίσα στο χέρι σας, δεσποινίς, κι' αγοράζω όλα τα άλλα. Τί τιμή ζητάτε;

—Όσο μπορείτε ακριβώτερα.

—Αυτή την εποχή, το χρυσάφι είναι πολύ ύψωμένο. Λέγεσθε με 2.000 φράγκα;

Δέχτηκε την προσφορά. 'Υστερα από μια ώρα, έβγαине χορτάτη από ένα εστιατόριο και πήγαινε στον σταθμό, όπου θα παίρνε το τραίνο για το Σελανκούρ.

Η κ. ντ' 'Ορεβάν ντ' 'Ανρεμόν ήταν μια ηλικιωμένη κυρία με κατάλευκα μαλλιά και καλοκάγαθο ύφος. Της πρόσφερε ένα κάθισμα, ρωτώντας την:

—Να σας πω «εξάδελφή μου»;

—Μάλιστα, κυρία μου. Πατέρας μου ήταν ο κόμης 'Αμωρ ντ' 'Ορεβάν. Έρχομαι σε σας επιφορτισμένη με μια παραγγελία... μετά θάνατον.

—Εξάδελφή μου, είμαι όλη αυτιά. Μου επιτρέπετε όμως να φωνάξω τον γιού μου που θα ενδιαφερόσθε όσο κι' εγώ;

—'Ασφαλώς. Διάβασα σε μια επιστολή σας που έστείλατε στην γιαγιά μου, να γίνεται λόγος για ένα παιδί. Ζερόμ, νομίζω πως τον λένε;

—Ναί, το παιδί όμως είναι είκοσιεφτά χρόνων. Και είναι θύμα μιας φοβερής κακοτυχίας: γεννήθηκε τυφλό. Αυτό δεν τον εμποδίζει να γίνει πάντα μια μεγάλη διαίσθηση. 'Εργάζεται, μαντεύει βρισκει τρόπο να είναι εύτυχης.

Η Αύγη σκεπτόταν: «Τουλάχιστον δεν θα δει το άσχημόμουτρό μου».

Ο Ζερόμ έφθασε καταχαρούμενος. 'Ηταν ένα όμορφο μελαχροινό παλληκάρι, με μαύρα γυαλιά. Φίλησε το χέρι της Αύγης:

—'Αγαπημένοι μου εξάδελφοι, είπε χαμογελώντας η νέα, ακούστε με τώρα. Σας φέρνω μια πολύτιμη κασετίνα που ο 'Αζενόρ ντ' 'Ορεβάν είχε κρύψει μέσα στο πηγάδι μας. Θα έχω πλούσια πράγματα.

Κι' άφησε πάνω στο τραπέζι ένα σκουριασμένο σιδερένιο κουτί. Το άνοιξαν και έμειναν έκθαμβοι: Βρήκαν μέσα ένα σωρό χρυσά λουδοβίκια, παράσημα, ένα ρολόι, μια αλυσίδα!

—Εξάδελφή, θα μοιραστούμε την περιουσία! φώναξε ο τυφλός που τα δάχτυλά του ψαχούλευαν τον θησαυρό.

—'Οχι, όλα σας ανήκουν, είμαι μόνο μια μακρινή συγγενής. Τώρα θα φύγω.

—'Οχι τόσο γρήγορα. Μείνετε να ξεκουραστήτε μερικές μέρες...

—'Υστερα από ένα χρόνο, οι έφημεριδες έγραφαν στην κοινωνική στήλη:

«Ο κόμης και η κόμισσα Ζερόμ ντ' 'Ορεβάν άγγέλουν την γέννηση της κόρης των Αύγης».

1η Μαρτίου 1935. Σελανκούρ.

—Το παιδί μου είναι όμορφο... σαν την γιαγιά μου! έλεγε γελώντας η Αύγη.

RENE DE ANZOY

Λινούτσια

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΟΡΤΕΝΣΙ

Δέκα χρόνια, ο Φερνάντο Μαρτίνο ένοιωσε την νοσταλγία της πατρίδας του. 'Όπου τέλος μια μέρα ξαναγύρισε σ' αυτήν, ένδοξος πλοΐσιος, αρχιτέκτων διάσημος.

Έδω και τρείς μέρες έμενε στην γενέτειρά του, σε μια θλιβήσα λίγο απόκεντρη. Ένα χαριτωμένο σπιτάκι δυο πατώματα, που άλλοτε, στο παρελθόν, επισκεπτόταν συχνά σφίγγοντας στην άγκαλιά του την λατρευτή του σύντροφο. Τώρα όμως έμενε μόνος. 'Η Λινούτσια τι να είχε γίνει;

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, συλλογίζόταν το κενό που είχε η ζωή του:

«Να ξανάβρισκα την Λινούτσια! σκεπτόταν. Να την έχω στο πλευρό μου... ν' ακούω το έλαφρο περπάτημά της... να μπορώ μπορώ να...»

Ξαφνικά διέκοψε τις σκέψεις του κι' άφουγκράστηκε. Τού είχε φανή πως σ' αλήθεια κάποιος περπατούσε στον διάδρομο... ή μέσα στο στούντιο... ή κάπου αλλού... Τινάχτηκε κάτω απ' το κρεβάτι, προχώρησε ως το γραφείο του, πήρε το ρεβόλβερ και συγκρατώντας την αναπνοή του, προχώρησε αθόρυβα προς τον διάδρομο. Είδε μπροστά του σε μικρή απόσταση, μια λάμψη που έβγαине απ' το στούντιο. Προχώρησε αποφασιστικά προς τα εκεί, σφίγγοντας το ρεβόλβερ στο χέρι του. 'Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Γύρισε απότομα τον διακόπτη, τα φώτα άναψαν και μπήκε με μιάς μέσα στο δωμάτιο.

—Ποιος είναι εκεί, φώναξε. Τού άποκριθηκε μια πνιγμένη κραυγή. Ένας άνδρας κατάχλωμος, λιγνός βρισκόταν εκεί, ψάχνοντας μέσα σ' ένα συρτάρι. Μόλις τον είδε σταμάτησε και τον κύτταξε σά χαμένος. Έπηκολούθη σε κάποια σιωπή!...

Σε λίγο ο Μαρτίνι την διέκοψε πρώτος.

—Λάθος κάνατε, είπε. Δεν θα βρήτε τίποτε μέσα σ' αυτό το έπιπλο.

Αυτά τα λόγια ήταν αρκετά για να έπαναφέρουν στον άγνωστο την συνείδηση της πραγματικότητας:

—Συγχωρήστε με! τραύλισε.

—Τι να σας συγχωρέσω; 'Η δικαιοσύνη θ' αποφασίσει.

—'Οχι, μη με καταστρέψετε! είπε με απόγνωση ο άγνωστος.

Ο άσχιτέκτων πρόσεξε καλά-καλά τον κλέφτη. Είχε μια θλιβερή όψη. Το λεπτό πρόσωπό του δεν ήταν στιγματισμένο απ' το έγκλημα και τα μάτια του είχαν μια γλυκιά πονεμένη έκφραση. 'Ο αρχιτέκτων τα πρόσεξε όλα αυτά άλλ' ήταν και της γνώμης ότι είχε καθύκο να τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

Προχώρησε προς το μηχανήμα. 'Ο άγνωστος τότε ρίχτηκε στα πόδια του:

—Μην με καταστρέψετε... αψίστε με να φύγω... θα με σώσετε... κλέφτης δεν είμαι... είμαι ένας δυστυχισμένος...

—Τι σας έσπρωξε να το κάνετε αυτό;

—Για την γυναίκα μου, κύριε, γι' αυτήν μονάχα κλέβω, για να μη λήη πως είμαι ένας ανίκανος. Ένας άχρηστος, για να μη με βασανίζει κάθε λεπτό της ζωής μου... Απτηθήτε με, κλέβω για εκείνη!

—Για την γυναίκα σας! Τι παραμύθι είναι αυτό;

—'Οχι, πιστέψτε με, είναι αλήθεια!

—Είναι ρομαντικό να κλέβεις για μια γυναίκα, παρέα μαζί της. Κι' εκείνη που βρίσκεται τώρα; Μπας και φυλάει θάρδια; ρώτησε ειρωνικά ο Μαρτίνι.

—'Η γυναίκα μου δεν έχει ιδέα ότι είμαι κλέφτης. Με νομίζει τίμιο άνθρωπο. Θα ήθελε να κάνει κάτι το μεγάλο, το όμορφο που να με εξυψώσει. Είμαι όμως ένας ανίκανος, ένας άχρηστος. Για να την ευχαριστήσω, έπεχθησας ότι τίμιο μπορούσε να κάνει ένας άνδρας. Κι' ύστερα από την χρεωκο-



Ένας άνδρας βρισκόταν εκεί ψάχνοντας...

πία μου, για να μην την χάσω, για να την δώ εύτυχισμένη, ακολουθούσα αυτόν τον δρόμο. 'Ω! αν είχα ότι έπρεπε, με μια γυναίκα σαν την δική μου, θα είχα φθάσει ως τ' άστέρια...

Τα λόγια του ξαναγύριζαν τον άσχιτέκτων στο παρελθόν. Ξανάβλεπε αμυδρά σ' ένα δημόσιο κήπο μια κοπέλα που προσπαθούσε να ξεπνήσει στο βάθος της ψυχής ενός νέου, λαπτού και δειλού, την φιλοδοξία να επιτύχει. 'Ο νέος δεν δού είχε γίνει διάσημος αρχιτέκτων, αν η Λινούτσια δεν τον είχε α-ποκαλύψει στον έαυτό του, αν δεν είχε διώσει τις αμφιβολίες του με τα φίλια της, αν δεν είχε φουντώσει την θέλησή της, αν δεν είχε γλυτώσει από την κλει-στον με τα θελουδένια μάτια της... Κι' του με τα θελουδένια μάτια της... Κι' ύστερα, εκείνος την είχε εγκαταλείψει στην στιγμή που τα είχαν κανονίσει όλα για να φύγουν μαζί... είχε φύγει μόνος, κρυφά, σαν κλέφτης...

—'Ασφαλώς θ' άναψες πολύ την γυναίκα σου, είπε στον άγνωστο, για να

κλέβεις γι' αυτήν.

—Αυτή είναι όλη η ζωή μου!

—Κι' εκείνη;

—Κι' εκείνη μ' αγαπά, τώρα όμως που πιστεύει πως απέτυχα στην ζωή μου... Φαντασθήτε ότι για να την ξεγελάσω, άπαντώ την ημέρα στις έμπορικες επιστολές που γράφω την νύχτα ο ίδιος... στον έαυτό μου! Παρακολούθη την εργασία μου κι' είναι εύτυχισμένη ψιθυρίζοντας μου πως πρέπει ναχώ πε-ποίηση ότι μια μέρα θα επιτύχω...

—'Ο Μαρτίνι ένοιωσε τώρα έναν θαυό οίκτο για τον δυστυχισμένο που συνέ-χισε:

—Είναι όμορφη με μαύρα μάτια...κυ-τάξτε την...

Και τούδειξε την φωτογραφία της. 'Ο άσχιτέκτων με την πρώτη ματιά που έρριξε στο χαρτονάκι, έγινε κατά-χλωμος και ρώτησε με δραχνή φωνή:

—Πώς... πως την λένε;

—Λινά... Λινούτσια.

—Και κλέβετε γι' αυτήν; 'Ισως να

το αξίζει. Είναι όμορφη.

—'Ο Μαρτίνι ένοιωσε τα πόδια του να λυγίζουν. Κατόρθωσε όμως, σφίγγον-τας τις γροθιές του να υπενθυμίσει την παραχή του. 'Επιασε τον νέο απ' τους ώμους και κυττάζοντάς τον κατάματα, είπε:

—Τώρα πρέπει ν' αλλάξετε ζωή. Θα σας βοηθήσω εγώ.

—'Ο κλέφτης τον κύτταξε κατάπληκτος. 'Ο άσχιτέκτων πήρε απ' την τσέπη του το καρνέ των επίταγών του, και συμ-πλήρωσε μία.

—Πάρτε το αυτό, είπε, να το ξεο-γυρώσετε στην τράπεζα. Τα χρήματα σας ανήκουν. 'Η γυναίκα σας όμως να μην μάθει τίποτα γι' αυτό μένα.

—Σας είμαι ευγνώμων, κύριε, δεν κα-ταλαβαίνω όμως... Γιατί; Την γνωρί-ζετε μήπως;

—Προτιν να καταλάβετε. Να μην πήτε όμως, λέξη... γιατί αλλιώς θα σας καταγγείλω! Γράψτε μου το όνο-μα και την σύστασή σας σ' αυτό το χαρτί. Τώρα πηγαίνετε στην γυναίκα σας. Θα σας βοηθήσω εγώ να έργα-σθήτε τίμια.

Τον έπιασε απ' το μπράτσο. Κι' στα σκοτεινά, για να μη φανούν τ' άγκυρα του γένιου τα μάτια του, τον συνώ-δεψε ως την πόρτα.

■ ■ ■

—'Ηταν η Λινούτσια του που την είχε εγκαταλείψει. 'Η γυναίκα που είχε σπρώξει ένα νέο συνεσταλμένο και ά-θυλο να κατακτήσει τον κόσμο, που δεν τον είχε αφήσει να χαθεί μέσα στο τέλει της ασημότητος. Κι' αυτός την είχε εγκαταλείψει για να την κάνει να είχε επανέλθει αυτό το άσημαντο υποκείμε-νο...Θα μπορούσε πως ξανάκουγε τα λό-για μιας ρομαντικής γαλλίδας:

—'Ακούστε, κ. 'Αρχιτέκτων, λέτε ότι ζήσατε μέχρις ηλικίας είκοσιτριών χρό-νων μέσα στην δυστυχία. 'Εστω, στην ούρα όμως του κομήτου σας, θα-ρώ πως βλέπω ένα χλωμό πρόσωπο γυ-ναίκας πλημμυρισμένο δάκρυα.

—Λάθος κάνετε.

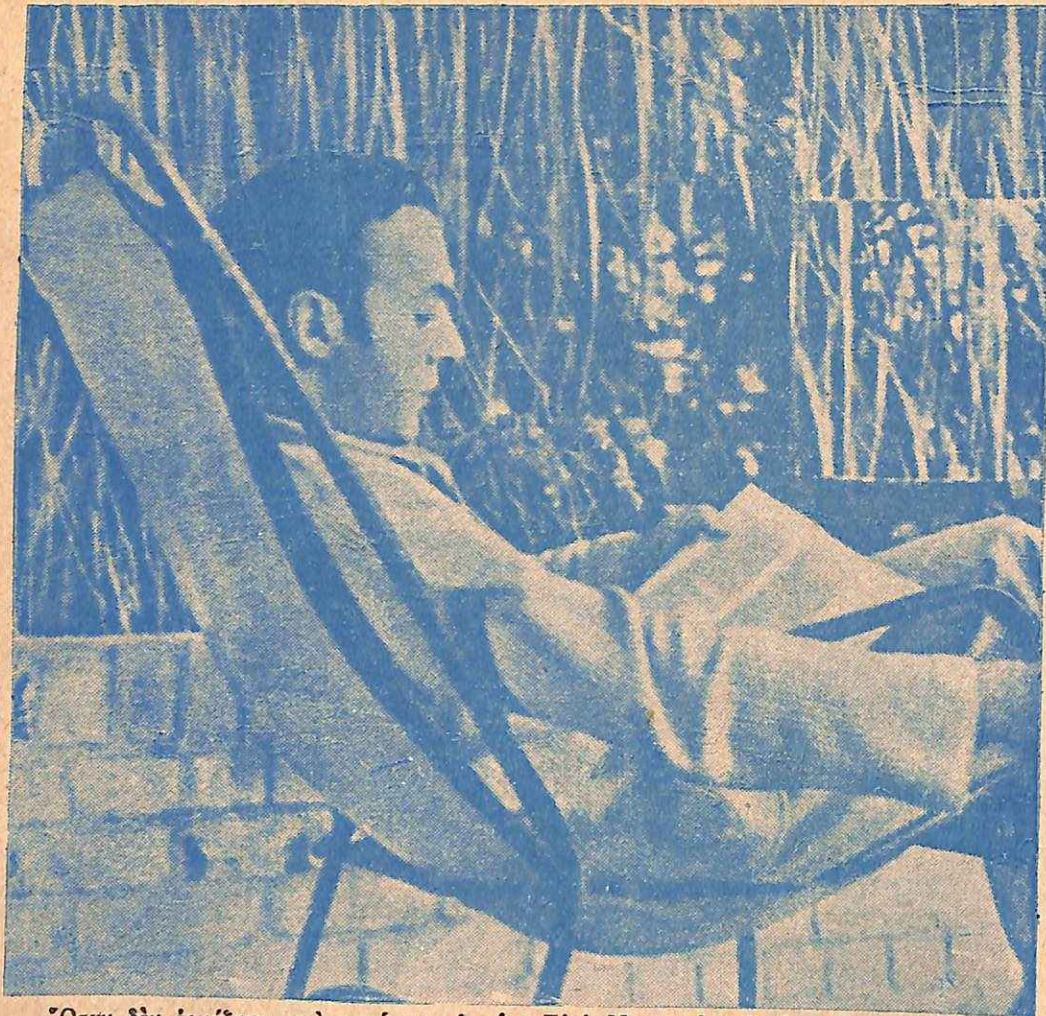
—Μα τι άνδρας είσθε αν δεν κάνετε να υποφέρει η νέα που σας πρότεινε τα χείλη της και την καρδιά της σ' ένα σκληρό ποδοίτες μέρες η γυναίκα που σας βοήθησε να κατακτήσετε τον κό-σμο;

—Τώρα, είχε σκληρά την συνείδηση που ήταν άνδρας.

Και σιωπηλά, ήλπιζε...

ΜΑΡΙΟ ΟΡΤΕΝΣΙ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ



Όταν δέν εργάζεται στο στούντιο, ο γόης Σάολ Μπουαγιέ που είναι ένας από τους πιο σοβαρούς ηθοποιούς του κινηματογράφου, ξεκουράζεται διαβάζοντας.

ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Η εξαιρετική Γαλλίδα αιδώδης Λιλύ Πόνς «γύρισε» όπως αναφέραμε και άλλοτε ένα μεγάλο μουσικό φιλμ στα στούντιο της Καλιφορνίας.

Επαιξε στη μεγάλη σάλα του στούντιο μέσα σε μια ατμόσφαιρα αποπνικτικά θερμή, κάτω από το φως 110 προβολέων. Νόμιζε κανείς ότι βρισκόταν μέσα σε ήφαιστο.

Αλλωστε, επί τη προόψει της ζέστης αυτής, κάθε τουαλέτα της είχε τραβηχθεί σε ξηρή... αντίτυπα! Διά τον απλούστατο λόγο ότι κάθε τουαλέτα βαστούσε μόλις δέκα λεπτά κι' ύστερα έλυανε!

Όταν το φιλμ τελείωσε, η Λιλύ Πόνς είχε χάσει 3 κιλά από το βάρος της!

ΤΟ ΤΟΥΠΕ ΤΗΣ ΖΕΣΣΙ ΜΑΤΤΙΟΥΣ

Η Ζέσσι Μάττιους, μία από τις καλύτερες στάρ της Άγγλιας, οφείλει την επιτυχία της και την δόξα της στην εξαιρετική επιμονή της και την ακόμη μεγαλύτερη αυτοπεποίθησή της.

Γεννήθηκε στις 11 Μαρτίου 1907. Η οικογένειά της ήταν φτωχή, μά πρόθυμη να θυσιάσει το πλάν για να αναδειχθεί η Ζέσσι. Η μεγάλη αδελφή της την έδιδε από πολύ νωρίς ότι στον κόσμο αυτό επιτυγχάνουν μόνο όσοι έχουν θάρρος και τουπέ. Και η Ζέσσι έπωφελήθη του μαθήματος.

φιλμ με μεγάλη επιτυχία: «Ο άνθρωπος του Τορόντο, Παρασκευή 13, Βιεννέζικα βάλς, Πάντοτε πράσινο κ.λ.π.».

Έχει μία παλιά έπαυλη στις όχθες του Τάμεση και καταγίνεται στην κηπουρική και στην όρνιθοτροφία που της αρέσουν εξαιρετικά όπως και στον άντρο της. Στο σπίτι της κατεσκεύασε μία αίθουσα γεμάτη καθρέφτες όπου μελετά τους νέους χορούς της.

Και καθώς η μοναξιά την βαρύνει καμιά φορά, η Ζέσσι αποφάσισε, τώρα τελευταία, να υιοθετήσει ένα μικρό κορίτσακι στο οποίο θέλει να δώσει όλες τις χαρές που δεν μπόρεσε να γνωρίσει η ίδια όταν ήταν μικρή.

ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛ ΓΚΑΝΣ

Στο Παρίσι δόθηκε την περασμένη εβδομάδα η κινηματογραφική πρεμιέρα του αριστουργήματος του Όκταβ Φεγιέ «Το μυθιστόρημα ενός άπορου νέου». Δυστυχώς ο σκηνοθέτης Άμπελ Γκάνς δεν μπόρεσε να παραστεί εξ αιτίας μιάς

γρίππης που τον κρατεί στο κρεβάτι. Στους φίλους του όμως που τον επισκέφθηκαν μετά την παράσταση για να του υποβάλλουν τα συγχαρητήριά τους και να του ανακοινώσουν την ένθουσιώδη υποδοχή που έκανε το κοινό στο φιλμ ο περίφημος σκηνοθέτης έδηλωσε τα εξής:

—Είμαι πολύ ευχαριστημένος για την θερμή αυτή επιδοκιμασία του κοινού, γιατί αποδεικνύει ότι ένα παλιό έργο δημοφιλές, ελαφρώς τροποποιημένο και συγχρονισμένο, έχει πάντα ένα πιστό κοινό. Σπεύδω να προσθέσω ότι οι έρμηνευταί μου, η Μαρί Μπέλλ, ο Πιέρ Φρεναί, η Μάρτ Μιλλό, και ο δημοφιλής τραγουδιστής Άντρέ Μπωζέ με βοήθησαν θαυμάσια στο έργο μου που φαινόταν αρκετά δύσκολο έκ πρώτης όψεως.

—Έχετε νέα σχέδια υπ' όψη σας.
—Ναί. Πρόκειται να γυρίσω τις «Σκηνές του βοηθικού βίου» του Μυρζέ. Το φιλμ αυτό θα γυριστή στο Βερολίνο σε δυο εκδόσεις: γερμανική και γαλλική. Θ' ανεβάζω επίσης στον κινηματογράφο την «Ζωή του Μπετόβεν». Ο Χάρρυ Μπώρ θα ένοσρκώσει το πρόσωπο του μεγαλοφυούς συνθέτου.



Ο σκηνοθέτης Χένρυ Καταουαίη (αριστερά) και ο ηθοποιός Φρέντ Μάκ Μούρρη (δεξιά), ζήτησαν το παράδειγμα της Σουλίας Σίντνεϊ κι' απεφάσισαν να μάθουν πλεκτική. Η Σούλια τους διδάσκει κι' οι μαθηταί φαίνονται πολύ επιμελείς.

Και ο Άμπελ Γκάνς καταριέται τώρα την έλεεινη γρίπη που τον έμποδιζει να εργασθί αυτές τις μέρες.

Η ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΙΕΝ

Η ωραιότατη στάρ του Χόλλυγουντ Άντριεν Αίημς πήρε πριν από λίγες μέρες μία συγκινητική επιστολή.

Της έγραφε μία ηλικιωμένη κυρία που είχε δι' τυχαία μία φωτογραφία της σε μία έφημερίδα κι' έμεινε κατάπληκτη από την ομοιότητα της Άντριεν με την μονακριβή κόρη της που είχε πεθάνει πέντε χρόνια πριν σε ηλικία 22 χρόνων. Της έστειλε και μία φωτογραφία της κόρης της για να το εξακριβώσει και μόνη της και την παρακαλούσε θερμότερα να την επισκεφθί αν της ήταν δυνατόν επειδή η ίδια ήταν παράλυτη και δεν έβγαινε ποτέ έξω. «Η παρουσία σας, έστω και για πέντε λεπτά μονάχα, θα είναι το μεγαλύτερο δώρο που θα μπορούσε να μου χαρίσει κανείς, κατέληγε το γράμμα, γιατί θα νομίσω ότι βλέπω πάλι ζωντανή μπροστά μου την άτυχη μικρούλα μου».

Η Άντριεν παρατήρησε με συγκίνηση την εσώκλειστη φωτογραφία. Ήταν ένα γλυκύτατο κοριτσίστικο πρόσωπο που της έμοιαζε καταπληκτικά. Τα ίδια, πλώρια εκφραστικά μάτια, το ίδιο, σά μαρμάρινο, μέτωπο, η ίδια μελαγχολική πτυχή στα χείλη.

Η Άντριεν Αίημς είναι βέβαια μία μεγάλη στάρ, πρώτα απ' όλα όμως είναι μία πραγματική γυναίκα: πολύ ευαίσθητη και καθόλου υπερήφανη. Την ίδια μέρα πήρε το αυτοκίνητό της και πήγε στο σπίτι της δυστυχισμένης μητέρας που την υποδέχτηκε κλαίοντας με μία συγκίνηση γεμάτη ευγνωμόνυση.

Η Άντριεν έμεινε μαζί της δυο ολόκληρες ώρες, σ' ένα δωμάτιο γεμάτο από τις φωτογραφίες της κόρης, στις οποίες τώρα προσετέθη κι' η δική της, ίδια σχεδόν κι' απαράλλαχτη.

Και υποσχέθηκε στη γριά κυρία που την ευχαριστούσε με λυγμούς ότι θα την επισκεπτείται κάθε φορά που θα έχει λίγον καιρό διαθέσιμο.

Ο ΦΡΑΝΚ ΚΙ' Η ΜΑΙΗ

Ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου Φράνκ Ουάλλας ζήτησε από το δικαστήριο της Νέας Υόρκης το διαζύγιο του από την πολύ γνωστότερη συνάδελφον και σύζυγόν του Μαίη Ουέστ.

Ός λόγον του διαζυγίου προβάλλει το γεγονός, ότι ο γάμος αυτός τον έζημιωσε καλλιτεχνικά, διότι από τότε είναι γνωστός μόνον ως σύζυγος της διάσημης στάρ.

Όταν η Μαίη Ουέστ έλαβε γνώση της άγωγής αυτής, ρώτησε, αφέλεστα, τον δικαστή: «Περί ποίου Ουάλλας πρόκειται; Διότι ως τώρα έχουν παρουσιασθί ξη Ουάλλας, ισχυριζόμενοι ότι είναι παντρεμένοι μαζί μου!»



Ο Τέννυ Βαϊσμούλερ και η Μόργκν ΌΣκοτ, τ' ό περίφημο ζεύγος του Ταρζάν, παίζουν μία παρτίδα ντάμες στο διάλειμμα που μεσολαβεί ανάμεσα σε δυο μάχες με λέοντες κι' κροκοδείλους.



ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

Το έκανε τόπο να περάσει. "Εκλείσει την πόρτα, ανέβηκε πίσω του τα λίγα σκαλιά—ήταν το πρώτο πάτωμα, σχεδόν ισόγειο—και τόν βοήθησε να βγάλλη την καμπαρντίνα του.

Στο διάστημα αυτό ο Παύλος ζήτησε μερικές πληροφορίες για την κατάσταση της κυρίας. Δεν ήταν σε θέση να του πη τίποτα συγκεκριμένο. Ούτε εκείνη είχε τηλεφωνήσει.

Μά ούτε σ' αυτή τη λεπτομέρεια έδωσε προσοχή ο Παύλος. Δεν απέκλειε άλλωστε, παρ' όλο που το σπίτι δεν έδινε τέτοιαν εντύπωση, να υπήρχαν δυο καμαριέρες. Έτοιμάστηκε ν' ακολουθήσει την κοπέλλα, όταν μπήκε στο χώλλ μια γυναίκα ακόμα.

"Ήτανε μισοσκόταδο κι' ο Παύλος δεν διέκρινε τα χαρακτηριστικά της. "Η σιλουέττα της όμως δεν τού άφινε καμιά αμφιβολία για το ποιά ήταν. "Αλλωστε κι' εκείνη προχώρησε άμέσως κοντά του και τού έσφιξε νευρικά τα χέρια.

—Σ' ευχαριστώ που ήρθες, Γιάυλο! Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ.

—Ζαννέτ... Δεν πρόφτασε να εκπλαγεί γι' αυτή τη συνάντηση, ούτε να δείξει καμιά επιφύλαξη. "Η Ζαννέτ χωρίς να τού άφισε τα χέρια τόν τραβούσε προς την πόρτα από όπου είχε μπει.

—"Ελα! "Η μαμά... Στο μεγάλο κρεβάτι που βρισκότανε σ' εκείνη την κάμαρα ήτανε ξαπλωμένη, με το κεφάλι ανάγερτο στα μαξιλάρια ή κ. Χανδρή.

—Μιά ώρα τώρα είναι σ' αυτή την κατάσταση, τού ψιθύρισε μόλις μπήκε η Ζαννέτ. Δεν κοιμάται, ούτε είναι λυποθυμισμένη. Είχε μια φοβερή κρίση νεύρων και ύστερα έπεσε σ' αυτή την άτονία που δεν μπορεί ούτε να μιλήσει, ούτε να κινηθεί.

Ο Παύλος πλησίασε το κρεβάτι και της έπιασε τόν σφυγμό. Μαζί του πλησίασε και η Ζαννέτ.

—Μαμά. "Ο γιατρός! της είπε σιγανά και χαϊδευτικά. Δεν μπορείς να τού πης τί αισθάνεσαι;

"Η άρρωστη όνοιζε τα μάτια της πέραςε το κουρασμένο βλέμμα της από την κόρη της και τόν Παύλο, και τὰ ξανάκλεισε πάλι.

Δεν έμειναν πολύ κοντά στο κρεβάτι της κ. Χανδρή. "Ο Παύλος ζήτησε να τού ετοιμάσουν να κάνει μιά ένωση και πη-

ρε τη Ζαννέτ προς το παράθυρο.

—Μπορείς να μου πης ακριβώς πώς συνέβη; τη ρώτησε με ψυχρό επαγγελματικό ενδιαφέρον, όπως θα ρωτούσε και τη νοσοκόμα του για όποιονδήποτε άρρωστο.

Και καθώς εκείνη δεν τού απήντησε άμέσως, συνεπλήρωσε.

—Σε ρωτώ σά γιατρός.

"Η Ζαννέτ τού εξήγησε με λίγα λόγια:

Τόν τελευταίο καιρό η μητέρα της είχε γίνει πολύ νευρική. Με τόν παραμικρό μπορούσε να υποφέρει άφες όλκληρες. Ταράζοταν, φώναζε, πολλές φορές χωρίς αίτια. Τis νύχτες πρό πάντων όταν είχαν ξένους και έμειναν άργά παίζοντας χαρτιά, τις περνούσε άπτην ως τόν πρωί ρίχνοντας πασιέντζες στο τραπέζακι τού μπρτζ.

Εκείνο τόν απόγευμα έτυχε να έχουν οι δυο τους, μιά συζήτηση αρκετά ένοχλητική, που έγινε άκόμα πιο ένοχλητική με τόν δρόμο που πήρε. Για μιά στιγμή, καθώς η Ζαννέτ επέμενε με πείσμα στη άποψη της έβγαλε μιά φωνή κι' άρχισε να ταραζείται από σπασμούς.

—Φαντάσου τόν τρόπο μου! τελείωσε. Καθώς μόλις τήν είδα μετά που δεν μπορούσε ούτε ν' άρθρώσει λέξη ούτε να κουνήσει τόν χέρι της πήγα να τρελλαζώ.

"Εστειλα στόν γιατρό μας που κάθεται έδω πάρα κάτω, "Ελεπτε. Μέσα στην παραζάλη μου σκέφθηκα έσένα. Θά μου ήταν μιά παρηγοριά να έρθες έσύ.

"Ετσι καθώς είμαι μόνη, γιατί ο μπαμπάς λείπει σέ ταξείδι, θά ήταν σά να είχα έναν δικό μου άνθρωπο κοντά μου, Πετάρη, κα και σου τηλεφώνησα. Μεταχειρίστηκα ψεύτικο όνομα γιατί φοβόμουν πώς άν ήξερες ότι πρόκειται για μένα...

—Είμαι γιατρός, Ζαννέτ! βρήκε να πη ο Παύλος. Δεν μπορούσα να σο άρνηθώ τη βοήθειά μου.

"Η έτοιμασία για την ένωση είχε τελειώσει. Μιλώντας της άκόμα πλησίασε στο τραπέζακι κι' έβγαλε από τήν τσάντα του μιά άμπουλά. "Εκανε τήν ένωση στην άρρωστη κι' ύστερα άρχισε να μαζεύη τα πράγματά του.

—"Ελπίζω να μην είναι τίποτε σοβαρό, είπε στη Ζαννέτ. "Η ένωση αυτή θά τήν τώσση λίγο. "Εν τώ μεταξύ θά έρθη και ο δικός σας γιατρός και θά κανονίση. Μην κάνης τόν κόπο...

"Η τελευταία φράση του ήταν για τη Ζαννέτ που έτοιμάσθηκε να τόν συνοδέψη. Καληνύχτισε και προχώρησε να φύγη. "Εκείνη όμως τόν πρόφτασε στο χώλλ. "Η καμαριέρα ήταν εκεί. Είχε ανάψει τόν φως και έτοιμαζόταν ν' ανοίξη και τήν πόρτα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Έπτά χρόνια χωρίς ψαί!

"Ολοι μας ξέρουμε άπ' τήν φυσιογνωσία πώς η καμήλα είναι ένας... τρομερός νηστευτής. Μπορεί δηλαδή να περάση μέρες όλκληρες χωρίς να φάη και να πιη.

"Απ' τις έφημερίδες έπειτα ξέρουμε ότι υπάρχουν και άνθρωποι που έχουν κάνει ένα είδος σπέρ τήν νηστεία. "Οχι εκείνοι που δεν τρώνε για να μη χαλάσουν τήν γραμμή τους, μά οι εξ επαγγέλματος νηστευταί, που κάμνουν 40 ως 50 μέρες συχνά χωρίς να φάνε, μαζεύοντας έτσι δεκάρες.

"Υπάρχουν όμως και μερικά άλλα πλάσματα στόν κόσμο που ξεπερνούν και τήν καμήλα και τόν άνθρωπο στο δύσκολο αυτό εσπόρ.

Π. χ. ένας βόας στόν ζωολογικό κήπο τού Παρισιού, ζούσε επί τέσσερα χρόνια δίχως ν' άγγιξη καμιά τροφή, ενώ σ' έναν άλλο ζωολογικό κήπο ένας πύθων έξουσε δίχως φαί επί 18 μήνες. "Υστερα διέκοψε τήν άπεργία της πείνας τόν και άρχισε να τρώη.

Παρόμοιο φαινόμενο παρατηρείται και στις χελώνες. "Από τήν ήμερα που θά συληφθούν ως τήν ήμερα που θά μπουιν, μέσα στο τσανκάκι για να θράσουν—ή χελωνόσουπα τρώγεται με πολλή όρεξη από πολλούς λαούς τού βορρά—περνά πολλές καιρός. Μένουν άποθηκευμένες και νηστικές όλκληρους μήνες δίχως μολαταΐτα να χάσουν ούτε ένα δράμι από τόν βάρος τους.

Τό ρεκόρ όμως στην διάρκεια της νηστείας στά ζώα, τό έχει ένα έντομο, όνομαζόμενο «σκικαντα». Αυτό όταν βρίσκεται στο στάδιο της χρυσάλιδος μένει άπολύτως νηστικό, και σέ ληθαργική κατάσταση, επί έφτα όλκληρα χρόνια!

Τήν ίδια άντοχη τόν φαί άλλα και στόν ύπνο δείχνουν μερικά από τα μεγάλα φείδια.

"Ακόμη πιο περίεργες όμως είναι οι περιπτώσεις άφαιγας τών ζώων όταν συνδυάζονται με ένα άλλο θαύμα: της διατηρήσεως τών ζωντανών μέσα τόν πάγο! Αυτό συμβαίνει ιδίως στά ψάρια.

Σέ μιά παγωμένη λίμνη τού Καναδά όλοι οι άνθρωποι που διέσχισαν με τά σκι τήν παγωμένη έπιφάνεια της λίμνης διασκέδασαν με μιά «ρίνα» ή όποια έμενε άκίνητη, φυλακισμένη μέσα στόν όγκο τού πάγου. "Ολοι τήν θεωρούσαν ψόφια από τόν κρύο τήν άκίνησία και τήν πείνα, ώστόσο έπειτα από δέκα μέρες, κι' όταν οι πάγοι είχαν λυώσει πια τόν ψάρι αυτό ήθε σά σγχαλό του και συνέχισε τήν ζωή του!

Σέ μερικούς ποταμούς της Σιβηρίας όπου τά νερά παγώνουν σέ όλο τόν βάθος τους και κατά τήν διάρκεια όλου σχεδόν τού χειμώνα, αναρίθμητα ψάρια μένουν μέσα στο διαφανές κρύσταλλο τού πάγου περιμένοντας τόν καλοκαίρι για ν' άπελευθερωθούν και να συνεχίσουν τή ζωή τους. Παρ' όλη δέ τήν άκίνησία τους, τόν κρύο, και τήν νηστεία δεν δείχνουν τήν παραμικρή εξάντληση.

Επίσης στις "Ηνωμένες Πολιτείες ζωντανά ψάρια στέλλονται σέ μακρινές άποστάσεις τοποθετημένα μέσα σέ κολώνες πάγου.

Τά σαλιγκάρια μπορούν να ζήσουν δίχως φαί ένα και δυο χρόνια, και πολλές φυλές της "Αφρικής όταν έπιχειρούν μακρινά ταξείδια σέ άνεξερεύνητες περιοχές, παίρνουν μαζί τους μεγάλες ποσότητες από σαλιγκάρια γιατί είναι η μόνη τροφή που δεν έπαφεται από τήν υπερβολική ζέση. Έξυπνότερον τόν σαλιγκάρια τούς ιδιαιτελείς πως οι κανονικές τους εδαποποιή-

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ
ΟΤΑΝ ΤΑ ΘΗΡΙΑ...

ΔΕΝ ΒΡΥΧΩΝΤΑΙ

"Όπως είναι εύνóητο δεν είναι πάντοτε εύκολο να χρησιμοποιούνται στόν κινηματογράφο κατά τόν γύρισμα τών ταινιών ως ήθοποιοί, λέοντες, τίγρεις, και άλλα μεγάλα άγρια θηρία. Γι' αυτό σέ πολλές περιπτώσεις οι σκηνοθέτες είναι υποχρεωμένοι να καταφεύγουν σέ διάφορα «τρίκ» σέ ψεύτικες δηλαδή σκηνές τις όποιες η κινηματογραφική τέχνη κατορθώνει να παρουσιάξη ως άλλθινές.

"Όταν π. χ. βλέπετε μιά τίγρη να σκιάζεται και να όρμάη άγρια πάνω στην πρωταγωνίστρια της ταινίας, μην τρομάξετε και πολύ. Στην πραγματικότητα η τίγρης δεν όρμάει παρά επάνω σ' ένα κομμάτι κρέας—άόρατο έννοείται στούς θεατάς—τό όποιο ό δαιμαστής της της δείχνει κρεμασμένο στην άκρη μιάς βέργας.

Τήν έποχή τών βωδών ταινιών τέτοιου είδους σκηνές με άγρια θηρία γυρίζοντσαν με αρκετή ευχέρεια.

"Αφ' ότου όμως έμφανίσθηκε ό όμιλών και ό ήχητικός, τά πράγματα άλλαξαν πολύ. "Όπως είναι εύκολο να καταλάβη κανείς ό δρυχηθμός ενός λέοντος ή μιάς τίγρης είναι τελείως άδύνατο να παρθη κατά τόν γύρισμα της ταινίας, τήν ώρα δηλαδή που τόν χρειάζεται ό σκηνοθέτης.

Για να υπερτηδησουν αυτό τό εμπόδιο δοκίμασαν να φωνογραφήσουν τις φωνές διαφόρων άγρίων θηρίων και να βάζουν τήν πλάκα εις κίνηση τήν ώρα ακριβώς που τήν χρειάζονται, για να πάρη τήν φωνή τού θηρίου τό μηχανήμα της φωνοληψίας, κατό τόν γύρισμα της ώρισμένης σκηνής.

Τό σύστημα όμως αυτό άπέτυχε σχεδόν τελείως γιατί οι φωνές πολλών άγρίων θηρίων άποτελούνται από πολύ δυνατούς και ειδικούς φωνητικούς τόνους οι όποιοι αλλοιώνονται φοβερά στην φωνογραφική πλάκα που τούς αναπαράγει. Χρειάζονται λοιπόν κάτι άλλο για να υπερτηδηθή όριστικά αυτή τήν φορέ ή δυσκολία.

Ξέρετε λοιπόν τί βρέθηκε; "Η ανθρώπινη φωνή.

Και σήμερα ό άπόγονος μιάς παλαιάς και πλουσίας άστροφικής οικογενείας ό όποιος είχε έντελώς καταστραφή οικονομικώς βρίσκεται στο Χόλλυγουντ και ξαναφτάνει τήν χαμένη του περιουσία μιμούμενος με μιά έξαιρετική μαεστρία που είχε από μικρός, τις φωνές τών διαφόρων άγρίων θηρίων και αυτό άκόμη τό τραγουδι τών πουλιών!

ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ



Τό βλέπετε αυτό τό γράμμα;
—Ποιό γράμμα;

Μικρά.....Περίεργα

Η ΖΗΛΕΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ

"Η ζήλεια, τήν όποία παραστατικώτατα όνόμασε ό Σαίξπηρ, τό «τέρας με τά πράσινα μάτια», θεραπεύεται εύκολώτα σέ μιά κλινική της Βιέννης.

"Ο διευθυντής αυτής της πρωτότυπης κλινικής, ό διάσημος καθηγητής της ψυχανολύσεως και της νευρολογίας Ούλχελμ Στέκελ, ισχυρίζεται ότι μπορεί και κάμει καλά τούς ζηλιάρηδες. Τη ζήλεια ό εν λόγω καθηγητής τήν θεωρεί σάν μιά άρρώστεια όμοια με τόν κρυολόγημα! Τά θύματα της ζήλειας είναι δυο είδων. Είναι εκείνοι που αντιλαμβάνονται τήν νεύρωση αυτή και εκείνοι που δεν τήν νοιώθουν. Οι δεύτεροι είναι και οι πιο έπικίνδυνοι γιατί υπό τήν έπηρεα της ζήλειας τους που δεν τήν αισθάνονται διαπράττουν άσυνηδής τά πιο φοβερά έγκλήματα.

"Ο Στέκελ εφαρμόζοντας τήν μέθοδό του έχει θεραπεύσει ως τώρα από τήν φοβερά αυτή νόσο 14 γυναίκες.

□ □

ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΕΣ—ΘΕΩΡΕΙΑ
ΣΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

Στη ζούγκλα, της Κέννα, υπάρχουν σέ όριωμένα δέντρα, κρεμαστές κάμαρες.

"Ετσι μπορεί ένας περιηγητής, δίνοντας 10 λίρες, να παρακολουθή και να απολαμβάνη εκ τού ασφαλούς, ξαπλωμένος στο έναέριο κρεβάτι του, τις κινήσεις τών διαφόρων άγρίων θηρίων, ξεκουραζόμενος με τήν υπεραίτερη ασφάλεια, ύστερ' από μιά μικρά ύδοιορία.

□ □

ΜΑΛΛΙ ΑΠΟ... ΓΑΛΑ!

Μπορεί ή αγελάδα να μάς δώση μαλλί; "Η έπιστήμη άπαντά: «ναί».

"Επειτα από επανειλημμένα πειράματα με «μαζείνη» (μιά ουσία που παράγεται από τόν άφρό τού γάλακτος της αγελάδας) ό καθηγητής Αντόνιο Φεράτι, στο Μιλάνο, ισχυρίζεται ότι κατορθώσε να μετατρέψη τό γάλα σέ λεπτά μετάξινης κλωστές που έχουν τήν όψη και τήν στερεότητα τού φυσικού μαλλιού!

"Αν τό είδος αυτό τού μαλλιού θιομηγανοποιηθή, ό έφευρέτης τού ύποστηρίζει ότι θά στοιχίξη φθηνότερα από τό γνήσιο όποιο που φτάνει στις πλάτες τών προβάτων.

□ □

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΑΓΑΣ

Ποιό νάναι άραγε τό πιο λαίμαργο ζώο; "Ο έλέφας, θ' άπαντήσετε; "Εσως, τό λεοντάρι, ό ταΐρος... Και όμως ούτε ό πρώτος ούτε και ό τελευταίος. "Ο πιο φαγάς τού ζωικού βασιλείου είναι... ή άράχνη! "Η συνηθισμένη άράχνη τών σπιτιών μας.

"Ενας έντομολόγος από τό Μόναχο απέδειξε έπιστημονικώς, ότι ή άράχνη τρώγει τρεις φορές τό αναλογούν στο βάρος τού σώματός της όταν προγευματίξη, ένένα φορές όταν γευματίξη και 13 φορές όταν δειπνή! Μά λίγα λόγια, ή άράχνη τρώγει σ' ένα 24ωρο τροφή 25 φορές βαρύτερη άπ' ό σώμα της. Τό ρεκόρ δεν είναι καταρριπτό. άσφαλώς!

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Σε απόσταση 14 χλμ. από το Βεϊρή, στην Κέννα της Αφρικής, μέσα στην ζούγκλα δηλαδή, κτίσθηκε στην κορυφή ενός γιγάντιου δένδρου ένα... ξενοδοχείο. Περιλαμβάνει 12 δωμάτια, και όχι δέβαια όλα τα μοντέρνα και μη κομφορ ε- νός... «Παλάς»!

Ξέρετε πόσοι κερανοί πέφτουν στο λε- πτό, σ' όλο τον κόσμο; 1800! Τώρα δεν είναι γνωστό και πόσοι αερόλιθοι μās πέφτουν στο ίδιο διάστημα απ' τον ουρανό. Έχει όμως εξακριβωθεί ότι δεν πληγώνουν παρά μονάχα έναν άνθρωπο κάθε 14.000 χρόνια!

Δα μπορούσατε ασφαλώς να δοκιμάσετε ότι ένα φύλλο χαρτί τοποθετημένο στο φτερό ενός αεροπλάνου που πετά με 200 χλμ. την ώρα, θα αναπαζώνταν στη στιγμή απ' τον άνεμο. Και όμως όχι: μένει ακρωμένο στο φτερό σαν να είναι κολλημένο με ψαρόκολλα!

Η ελιγώτερο αλμυρή θάλασσα, είναι η Κασπία, που είναι είδος τεραστίας λί- μνης στον Καύκασο. Τα νερά της δεν περιέχουν παρά μόνον 6 γραμ. αλάτι το λί-τρο. Το εναντίον συμβαίνει με την Νεκρά θάλασσα: είναι η πιο αλμυρή άφου η πυκνό- της της είναι 223 γραμ. το λίτρο.

Ο την Δανιμαρκία πουλιέται τώρα το γάλα... σε φύλλα, όχι πια σε ρευστό, ούτε σε σκόνη. Φτάνει να θουτήσετε ένα απ' αυτά τα... γαλακτοφύλλα μέσα σε λίγο ζεστό νερό, για να λυώση στο λεπτό και νάχετε έτσι έτοιμο ένα φλυτζάνι φρέσκο και άρωματώδες γάλα.

Ο αξιότιμος κ. Μ. Α. Ζ. Μόρς, της Λουϊ- ζιάνας, στην Αμερική, είναι ο κάτο- χος του πιο μεγάλου στρεϊνιδίου που έ- χει δοθεί ως τώρα. Έχει μέτρος το γιγάν- τιο αυτό στρεϊνίδι 80 εκ. και πλάτος 60. Το βάθος του δεν είναι τόσο, ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως μπανιέρα μωρού!

Ο το Όρεμπορτ της Ελβετίας, υπάρχει ένα έγκλημα που δουλεύει από τα 1916 χωρίς να ξαναχορδισθεί! Ο έφευγέτης του... αλβινού αυτού αει- κινήτου, κρατά ζηλότυπα το μυστικό του. Φαίνεται όμως πως αυτό εγκείται στην α- τμοσφαιρική πίεση που επηρεάζει 7 μέταλλα.

Ακούσατε ποτέ για κανέναν στρατιωτι- κό που νάχη μείνει αιχμάλωτος επί 100 χρόνια; Και όμως έγινε κι' αυτό. Ήταν ο Γάλλος λοχαγός Σαβαίν, της Να- πολεονταίου στρατιάς. Αιχμάλωτος έμεινε σε ηλικία 34 ετών απ' τους Ρώσους, κλεί- σθηκε σε φρούριο, όπου και πέθανε το 1912.

Ξέρετε ποιός έχει το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας; Μη ζητάτε του κάκου να- τόν βρήτε μέσα στους πρωταθλητές. Εί- ναι το άστρο Άλταϊρ, που τρέχει στο άπειρο με ταχύτητα... ενός εκατομμυρίου χλμ. την ώρα! Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζεται ο κα- θηγής Στούρβε, του Σικάγου.



Ντίτα Πάρλο

Καταγωγή.—Η Ντίτα Πάρλο γεν- νήθηκε στο Στέτιν, στις 4 Σεπτεμ- βρίου. Δεν έχει μόνιμη διεύθυνση γιατί ταξιδεύει συχνότατα.

Ιδιαιτέρως χαρακτηριστι- κά.—Ύψος: 1.60 μέτροι. Μ. Βάρος: 50 κιλά. Μάτια καστανά. Μαλλιά ξανθά σκούρα στο φυσικό. Τα έχει θάψει ξαν- θά άνοιχτά για τον κινηματογράφο. Πολύ λαίμαργη μαγειρεύει θαυμάσια. Πολύ ειλικρινής. Αντιπαθεί την ψευτιά και την υποκρισία. Καθόλου μοχθηρή. Γλυκεία, εύθυμη και ευγενική. Αγαπά τα παιδιά και τα ζώα. Της αρέσουν πολ- λὰ τὰ σκί. Λατρεύει τα ταξίδια. Αγα- πὰ τους συγκεντρωμένους και σοβαρούς ανθρώπους. Συμπαθεί όμως επίσης τους μποξέρ, τους φαντασιόκοπους, τους ανι- σσορόπους. Διαβάζει πολύ γαλλική, αγγλική και γερμανική φιλολογία. Γράφει, επίσης, πρό πάντων ποιήματα, γιατί κάτω από την ευθυμία της κρύβει ένα πνεύμα όνειροπόλο και σκεπτικό. Θὰ τὰ εκδώσει μόνον όταν ικανοποιηθῇ τελείως από τὰ έργα της, γιατί δεν θέ- λει να διακινδυνεύει να ακούσει την φράση «Δεν έισθε Ικανή παρά μόνο για να φωτογραφίζεσθε!» Καθόλου υπερή- φανη.

Η ζωή της.—Φθάνει ξηι χρονών στο Βερολίνο, όπου κάνει όλες τις σπουδές της και μαθαίνει γαλλικά. Θὰ ήθελε να παρακολουθήσει πανεπιστημιακά μαθη- ματα, μα αναγκάζεται να εγκαταλεί- ψη το πολυδάπανο αυτό όνειρο. Η Ού- φα άνοίγει την εποχή εκείνη μια σχολή κινηματογράφου που κλείνει σε λίγους μήνες. Μολαταύτα η Ντίτα Πάρλο βγαίνει από τη σχολή μ' ένα συμβόλαιο για τρία χρόνια...

Τὰ φίλμ της.—«Τραγουδι του αιχ- μαλώτου, Ούγγρική Ραψωδία, Μελωδία της καρδιάς, Ζητούνται χορευτήρια για το Μπουένος Άϊρες». Φεύγει στην Αμε- ρική. Μαθαίνει Αγγλικά στο Χόλλυ- γουντ όπου γυρίζει τρία φίλμ: Μπίγκ Χάους, Κισμέτ, Ίερη Φλόγα. Έπιστρέ- φει στην Εδρόπη, ταξιδεύει ξηι μήνες και ερωτεύεται με πάθος την Άνατο- λή. Γυρίζει στο Παρίσι, ανακαίνεεται με τους μποξέρ που καταγίνονται στη λογοτεχνία, τρώει μόνο ψωμί με καφέ και άδυνατίζει φοβερά.

Ετοιμάζεται να γυρίση το φίλμ «Δεσποινίς Δόκτωρ» σε δυο εκδόσεις: γαλλική και αγγλική.

Εξυπνα και κουτά

ΕΡΩΤΙΚΟΣ... ΖΗΛΟΣ

Ο πρόεδρος (στην κατηγορουμένη επί έμπρησμή).— Γιατί έβαλες φωτιά στο σπίτι του κυρίου σου;

Η κατηγορούμενη.— Άνυπομο- νούσα να δω τον αγαπητικό μου. Είναι πυ- ροσβέστης.

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΣ Ο ΜΠΕΜΠΗΣ...

—Ωστε έχετε κι' έναν μικρούλη αδελφό; Πώς τον λένε;

—Δεν ξέρουμε. Δεν μπορούμε να καταλά- βουμε ούτε λέξη απ' ό,τι λέει.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Ο σωφέρ (σ' ένα χαζό πεζό που περ- πατά στον δρόμο και κυττάζει στον ουρανό). —Ε! Κύριος! Και δεν κυττάτε κει που πηγαίνετε, τότε θα πάτε κει που κυττάτε!

Ο ΜΟΝΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΣ

—Νομίζετε ότι μια ιδιοφυία μπορεί να γίνη καλός σύζυγος;

—Θα ήταν προτιμότερο να ρωτήσετε την γυναίκα μου για να σας λύση αυτή την ά- πορία.

ΚΑΝΕΙΣ ΦΟΒΟΣ!

Οι δυο επιζώντες ενός ναυαγίου, ένας ναύτης κι' ένας επιβάτης, είχαν κατορθώσει να πιαστούν από ένα μεγάλο δοκάρι.

—Αν δεν μās αντίληφθουν από κανένα περαστικό πλοίο, είπε ο ναύτης, θα πεθά- νουμε από την πείνα.

—Μην είσαι ανόητος! Απάντησε ο άλλος. Κρατώ λεφτά επάνω μου.

ΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΤΑΔΩΣΕ

Ο γιατρός.— Πρέπει κυρία μου να μασάτε καλά το φαγητό σας. Γιατί σās έ- δωσε ο Θεός τα δόντια;

Η πελάτις.— Δεν μου τάδωσε ο Θεός, τ' άγόρασα.

ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Έξεταστής.— Πώς θα κάνετε για να ιδρώσει ένας άσθενής;

Φοιτητής (άφου έθεωρήθηκε με τις έρωτήσεις).— Θα τον βάλω να τον εξέτα- στε σεις!

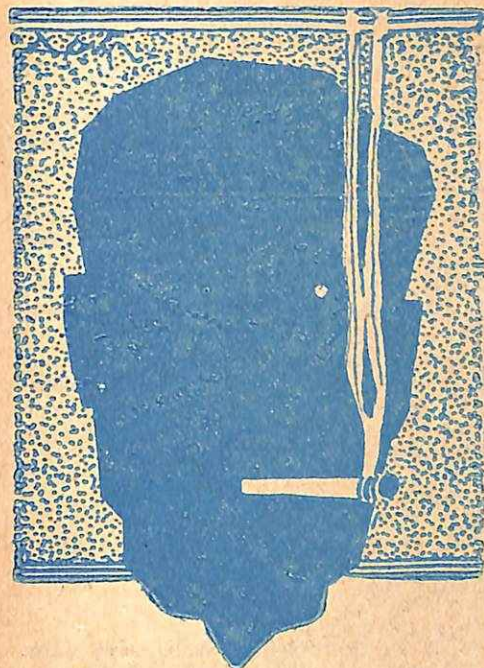
ΔΙΚΑΙΗ ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Δυο διαρρήκτες έκαναν διάρρηξη μέσα σ' ένα φαρμακείο. Ο ένας λέει στον άλλο.

—Τώρα ας κάνουμε δίκαιη μοιρασιά. Έ- σὺ είσαι κρυωμένος, έχεις γρίπη, δεν είναι έτσι;

—Ναι.

—Πάρε το κουτί με τις άσπιρίνες... κι' εγὼ σηκώνω, το ταμείον!



ΜΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

Ο υπηρέτης έρριξε μια έρευντική μα- τιά στον άγνωστο που είχε χτυπή- σει την πόρτα:

—Ο κύριος;

—Ο συνταγματάρχης είναι πάνω;

—Μάλιστα. Δεν δέχεται όμως κανένα.

—Δεν δέχεται; Αλλάναςτος τρόπος για να μην ανακαλύψη ποτέ τα ίχνη της κόρης του.

—Ο κύριός μου έδηλωσε με τις έφημερί- δες ότι δεν δέχεται κανένα αλλά θα διαβά- ση με μεγάλη προσοχή οποιαδήποτε έπιστο- λη που θα σχετίζεται με την εξαφάνιση, της μίς Ρουθ.

—Διάβασα τη δήλωση. Όστόσο, έμένα δεν μπορεί παρά να με δεχθῇ. Είδοποίησέ τον άμέσως ότι ο ίνσπεκτορ Σούμερ της «Σκότλαντ-Γουάρδ» ζητεί άκρόαση.

Ο υπηρέτης στο άκουσμα του όνόματος του έπισκέπτη, έτρεξε να είδοποίηση τον κύριό του και ύστερα από δυο λεπτά ξανα- γύριζε:

—Περάστε μίστερ Σούμερ. Ο συνταγμα- τάρχης Μάκ Όσβαλντ θα σās δεχθῇ στην βιβλιοθήκη του.

Ο Σούμερ ώδηγήθηκε στην βιβλιοθήκη και σε λίγο παρουσιάσθηκε ο συνταγματά- ρχης. Ήταν ένας άντρας πενήντα περίπου χρόνων, εύθυμνέστατος, με άσημένιους κροτάφους και μάτια που μαρτυρούσαν ευ- θύτητα, πειθαρχία και αυστηρότητα.

—Καλημέρα σας μίστερ Σούμερ. Ήλθατε βέβαια για το ζήτημα της εξαφάνισης της κόρης μου. Ευχαριστώ την «Σκότλαντ-Γυ- άρδ» για το ενδιαφέρον που δείχνει. Καθή- σου την περιμένη ή φιλενάδα της στο Μπέκλ, του κάκου και ο Μάκ Όσβαλντ περιμένη την έπιστροφή της. Την άλλη μέρα είδο- ποιήθηκε η άστυνομία για την εξαφάνιση αλλά, μολονότι πέρασαν τόσα ήμερόνυχτα ά- πό τότε, δεν ανακαλύφθηκε ίχνος της.

—Μήπως προηγήθηκε της εξαφάνισης της καμμία λογομαχία μεταξύ σας; ρώτησεν

Η άλήθεια είναι ότι οι δημοσιογράφοι και οι διάφοροι έθελοντές και έρασιτέχνες ντέτεκτιβ συσκοτίζουν περισσότερο τα πρά- γματα. Νά! Διαβάστε ένα γράμμα που πήρα σήμερα το πρωί.

Ο Σούμερ πήρε το γράμμα που του έδω- σε ο συνταγματάρχης, και διάβασε κουνών- τας με δυσπιστία το κεφάλι του.

«Μίστερ Όσβαλντ, Μόνον εγὼ θα μπορέσω ν' ανακαλύψω την κόρη σας, ζωντανή ή πεθαμένη. Η έπέμ- βαση μου όμως θα σās στοιχίση 5000 λίρες

Τό εγκλημα του δημάρχου

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

από τις οποίες τις 3000 θα μου μετρήσετε προκαταβολικώς. Αν δέξεστε, έλάτε μόνος απόψε με τις 3000 λίρες στο Χάιντ-Πάρκ. Έννοείται ότι αν αντίληφθώ την παρουσία άστυνομικών δεν θα παρουσιασθώ.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»

—Τί λέτε γι' αυτά;

—Χι! Συνηθισμένο κόλπο γκάγκστερ που δεν ξέρει περισσότερα από όποιονδήποτε. Γυρεύει να σās εξαπατήσει με την ύπογραφη του «Λωποδύτη-Φάντασμα» ο όποιος όταν ά- νακατεύεται σε τέτοιες ύποθέσεις, το κάνει άπρόσκλητος και ποτέ δεν ζητάει άμοιβή. Μακάρι ν' άνακατευόταν ο «Λωποδύτης-Φάν- τασμα!».

—Πώς θάταν δυνατό νάλθω σ' έπαφή μα- ζι του;

—Χι!... Λιγάκι δύσκολο! Αν μου έπι- τρέπετε όμως θα κινήσω το ενδιαφέρον κά- ποιου φίλου μου που δεν ύστερεί του «Λω- ποδύτη-Φάντασμα» σε διορατικότητα, πρω- τοβουλία, θάρρος και σατανικότητα.

—Πρόκειται περί άστυνομικού;

—Κάθε άλλο! Είναι κάποιος Μάρτεν

Ντάλ.

—Ο νεαρός άριστοκράτης;

—Άκριδώς.

—Μά τότε... να του τηλεφωνήσουμε άμέ- σως νάλθῃ! Είναι στενός φίλος του αερο- πόρου με τον όποιον ήθελα να παντρεύω την Ρουθ.

Ο Σούμερ πήρε άμέσως το άκουστικό και γύρισε το κατάρν:

—Άλλο- άλλο! Σὺ είσαι Μπίλνικ; Έ- δὼ Σούμερ. Ο κύριός σου είναι σπιτι; Εί- δοποίησέ τον... Άλλο! Καλημέρα Μάρτεν. Κάνε μου τη χάρη νάλθης άμέσως στο σπι- τι του συνταγματάρχου Μάκ Όσβαλντ. Εί- ναι άνάγκη. Θήρτ Άδενυ 67. Περιμένω...

ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟΣ ΠΕΠΛΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Υστερα από είκοσι λεπτά της ώρας έ- φθασεν ο Μάρτεν Ντάλ και έγινε άμέσως δεκτός. Ο Μάκ Όσβαλντ επανέλαβε στους δυο άντρες για εκατοστή φορά, τις συνθη- κες της εξαφάνισης της κόρης του Ρουθ.

Η νέα κοπέλλα είχε βρή για να πάη στο προάστειο Μπέκλ όπου την περίμενε μια φιλενάδα της, κάτοικος του Μπέκλ. Έπηρε μάλιστα μαζί της, το κοντάκι της και σοκο- λατάκια. Από την στιγμή που έφυγε από το σπίτι της χάθηκαν τα ίχνη της. Του κά- κου την περιμένη ή φιλενάδα της στο Μπέκλ, του κάκου και ο Μάκ Όσβαλντ περιμένη την έπιστροφή της. Την άλλη μέρα είδο- ποιήθηκε η άστυνομία για την εξαφάνιση αλλά, μολονότι πέρασαν τόσα ήμερόνυχτα ά- πό τότε, δεν ανακαλύφθηκε ίχνος της.

—Είμαι να με ρωτάτε; Κατέβηκαν κι' ύστερα από μισή ώρα, το αυτοκίνητο του Όσβαλντ σταματούσε παρά το τούνελ Μπέκλ-Ζούρινσον.

Ηδη, είχαν φθάσει επί τόπου τρία αυτο- κίνητα της «Σκότλαντ-Γουάρδ» με δικαστι- κούς και άστυνομικούς και το αυτοκίνητο με το περίφημο κενητό έπιστημονικό έργα- στήριο.

Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ο Μάρτεν Ντάλ.

Ο Μάκ Όσβαλντ κούνησε λυπητερά το κεφάλι του:

—Κι' αν είχε προηγηθῇ κάποια λογομα- χία; Υποψιάζεσθε αυτοκτονίαν ίσως; Η κόρη μου ήταν πολύ λογική και δεν είχε κανένα λόγο ν' αυτοκτονήσῃ. Ήταν ζωηρή ώραία, φίλασλος, πλούσια, διανοουμένη! Αγαπούσε την ζωή της που της την έκανα όσο το δυνατό ευτυχέστερη. Έξ' άλλου, μιά κοπέλλα που βγαίνει από το σπίτι της με την απόφαση ν' αυτοκτονήσῃ, ούτε κόντια παίρνει μαζί της ούτε και σοκολατάκια. Η άλήθεια είναι ότι λίγες μέρες πριν από την εξαφάνισή της, λογοφέραμε.

—Πώς παντρεύω με τον αεροπόρο Κόξεν, έναν άσσο της στρατιωτικής αεροπορίας μας και εκείνη δεν έστεργε με κανένα τρόπο να παν- τρευτῇ. Στο τέλος όμως, όταν είδα ότι ήταν άμεταπέστη, υπεχώρησα εγὼ και δεν ξανα- γινε λόγος.

—Θάπρεπε ίσως να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτό το ζήτημα λέει ο Σούμερ.

Ο αεροπόρος Κόξεν άκούσθηκε... —Ο αεροπόρος Κόξεν είναι άνώτερος ύ- πονοίας, διέκυψε ξεραά ο συνταγματάρχης.

—Είναι και δικός μου φίλος, πρόσθεσε ο

Μάρτεν Ντάλ, και μπορώ να έγγυηθώ γι' αυτόν.

Εκείνη τη στιγμή άντήχησε το τηλέφωνο και ο Μάκ Όσβαλντ πήρε το άκουστικό.

—Άλλο- άλλο. Συνταγματάρχης Όσ- βαλντ. Ο ίνσπεκτορ Σούμερ; Έδὼ είναι. Ποιός τηλεφωνεί; Α! Μιά στιγμή παρα- καλώ...

Και δίνοντας το άκουστικό στον Σούμερ: —Τηλεφωνοῖν από την «Σκότλαντ-Γυ- άρδ».

Ο Σούμερ πήρε το άκουστικό:

—Άλλο! Εγὼ ο ίδιος. Πώς; Πώς είπα- νε; Πολύ καλά. Τώρα άμέσως...

Αφώνοντας το άκουστικό, στράφηκε πρὸν τον συνταγματάρχη: —Θα έρευνθῇ σε λίγο το τούνελ Μπέκλ- Ζούρινσον. Ο φύλαξ της γραμμής παρον- σιάσθηκε πρὸ ολίγου στην «Σκότλαντ-Γυ- άρδ» και κατέθεσεν ότι το άπόγευμα της εξαφάνισης της μίς Όσβαλντ έγιναν πε- ρίεργα πράγματα.

—Απλάδι;

—Βρισκόταν έξω από το τούνελ κατὰ τις πέντε όταν είδε σ' ένα δαγόνι πρώτης θέσε- ως ενός τραίνου, μια γυναίκα να διαπλη- κτίζεται μ' έναν κύριο. Με την ταχύτητα όμως που είχε το τραίνο, ούτε τα χαρακτηρισ- τικά της γυναίκας κατόρθωσε να δῇ ού- τε και τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που χτυπιόνταν μαζί της. Οφείλουμε να πάμε άμέσως εκεί, στο τούνελ. Θα έλθετε μαζί μας;

—Είμαι να με ρωτάτε; Κατέβηκαν κι' ύστερα από μισή ώρα, το αυτοκίνητο του Όσβαλντ σταματούσε παρά το τούνελ Μπέκλ-Ζούρινσον.

Ηδη, είχαν φθάσει επί τόπου τρία αυτο- κίνητα της «Σκότλαντ-Γουάρδ» με δικαστι- κούς και άστυνομικούς και το αυτοκίνητο με το περίφημο κενητό έπιστημονικό έργα- στήριο.

Ο Μάκ Όσβαλντ προχώρησε συγχινμη- νος με τον Σούμερ και τον Μάρτεν Ντάλ και σε λίγο, όλος εκείνος ο κόσμος έμπαι- νε στο σκοτεινό τούνελ προπορευομένων τριών άστυνομικών με μεγάλα φανάρια.

Δεν προχώρησαν παρά 500 ίσως μέτρα και σταμάτησαν με φρίκη. Τό πτώμα της Ρουθ "Οσβαλντ" βρισκόταν δεξιά της γραμμής, αποκεφαλισμένο και γενικά, οικιακά παραμορφωμένο. Ο συνταγματάρχης "Οσβαλντ", αντικρύζοντάς το έγινε κάτωχρος έβγαλε τὸ μαντήλι του και δαγκώνοντάς το προσπαθούσε νὰ πνίξη ἕνα λυγρό. Ἐδέησε νὰ τὸν ἀπομακρύνουν διὰ τῆς βίας και ἀμέσως κατόπιν, οἱ σοφοὶ ἱατροδικαστὲς τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου των.

Τὸ πτώμα ὅπως εἴπαμε ἦταν ἀποκεφαλισμένο. Φαίνεται ὅτι τὸ κεφάλι εἶχεν ἀποκοπῇ ἀπὸ κάποιο τραῖνο. Βρέθηκε ἄλλωστε σὲ μικρὴ ἀπόσταση, κατεστραμμένο. Τὰ πόδια ἐπίσης ἦσαν κατεστραμμένα ὅπως και ἡ κοιλιά, τὰ χέρια ὅμως και τὰ δυὸ, θροσόνονταν σ' ἀρίστη κατάσταση. Τραῦμα περιστροφῆς ἢ ἄλλῃ πληγῇ δὲν βρέθηκε οὔτε στὸ κεφάλι, οὔτε και στὸ σώμα. Ἐκ πρώτης ὄψεως, οἱ δικαστικοὶ συμφώνησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ στραγγαλισμοῦ ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι τὸ κεφάλι βρέθηκε μακριὰ ἀπὸ τὸ κορμὶ συκοφίνει τὰ πράγματα. Ὁποσδήποτε, ὁ τρόπος τοῦ θανάτου τῆς ἄτυχῆς κοπέλλας θ' ἀποκαλυπτόταν σὲ λίγες ὥρες, μετὴν νεκροψία πού θὰ γινόταν στὸ νεκροτομεῖο.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἑκατοντάδες περιέργων εἶχαν μαζευτῇ ἔξω ἀπὸ τὸ τούνελ και σχολιάζαν τὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος και ἡ ἀστυνομία, με κόπο τοὺς συγκρατοῦσε γιὰ νὰ μὴ μποῦν μέσα στὸ τούνελ. Ἐπὶ τόπον ἔτρεξαν και οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τοῦ Μπέκλ και τοῦ Ζούρινσον και ἐκ τῶν πρώτων, ὁ δήμαρχος τοῦ Ζούρινσον.

Σὲ λίγο, ἕνα φορεῖο ἔδραζε τὸ πτώμα ἀπὸ τὸ τούνελ και τὸ τοποθετοῦσε κοντὰ στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, λίγο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ τούνελ. Οἱ ἱατροδικαστὲς, ἐκεῖ μπορούσαν νὰ κάνουν με μεγαλύτερη ἐνκοιλία τὴς παρατηρήσεις των. Ἐτοί, ἀνοίγοντας τὸ στόμα τοῦ κεφαλοῦ, θρήνην μέσα σ' αὐτὸ ἕνα κομμάτι τῆς ἐσάρπας τῆς ἀτυχῆς κοπέλλας. Αὐτὸ ἀπεδείκνυνεν ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε φμώσει τὸ θῦμα του μετὴν μεταξωτὴ του ἐσάρπα και κατόπιν τὸ ἐστραγγάλισε ἢ τὸ ἔριξε ἀπὸ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ διαμελισθῇ στὴν γραμμὴ.

—Ἀλλὰ ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἐσάρπας; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

Μισὴ δωδεκάδα ἀστυνομικῶν ἠρεύνουν ὅλο τὸ τούνελ ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, ἀλλὰ τοῦ κἀκου. Δὲν βρέθηκε οὔτε κομμάτι ἀπὸ τὴν ἐσάρπα. Στὸ ἀναμεταξύ, οἱ ἱατροδικαστὲς δὲν ἔχασαν τὸν καιρὸ των. Πρὶν διατάξουν τὴν μεταφορά τοῦ πτώματος στὸ νεκροτομεῖο, ἐξέτασαν προσεκτικὰ τὰ νύχια του. Ἐτοί, μέσα στὸ νύχι τοῦ μέσου δακτύλου, θρήνην ἀποξηραμένο αἷμα και ἕνα μικροσκοπικὸν τεμάχιο ἐπιδερμίδος. Τὸ θῦμα εἶχε ἀντισταθῇ! Εἶχεν ὑπερασπίσει τὴν ζωὴ του! Εἶχε γδάρει ἴσως τὸ πρόσωπο τοῦ κακοῦργου μετὰ νύχια! Ἀλλωστε καὶ ἡ κατάθεση τοῦ φύλακος τῆς γραμμῆς συμφωνοῦσε πρὸς αὐτὸ! Εἶχε δὴ τὴν ἀτυχῆ κοπέλλα νὰ μοξάρη μετὸν δῆμιό της!

Ἐλήφθησαν ἐπὶ τόπον κέρνα ἀποτυπώματα τῶν νυχιῶν τοῦ θύματος και ἀφοῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐδικούς ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ νύχι τοῦ μέσου τὸ ἀποξηραμένο αἷμα και ἐφύλαξε αὐτὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ μικρὰ κρυστάλλα μαζί μετὸ τεμάχιο τῆς ἐπιδερμίδος, διατάχθη ἡ μεταφορά τοῦ πτώματος. Κατόπιν, μαζεύτηκαν ὅλοι στὴν αἴθουσα τοῦ δημαρχείου γιὰ ν' ἀνταλλάξουν τίς σκέψεις των.

—Καμιὰ παρατήρηση ἔχει προσοχῆς ἱνσπέκτορ; ρώτησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς δικαστικούς τὸν Σούμερ.

—Μάλιστα. Ὁ δολοφόνος ἔπρεπε ἀπαρτήτως νὰ εἶναι ἄνθρωπος ἐξαιρετικῆς δυνάμεως.

—Τί το ἀποδεικνύει;

—Πρώτον τὸ γεγονός ὅτι δὲν εἶχε νὰ κἀ-

νη μετὰ γυναικίαν ἀλλὰ μετὰ ἀθλήτρια πού ἤξερε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτοῦ της. Ἀποδεικνύεται αὐτὸ και ἀπὸ τὸ πέταγμα τῆς νέας ἢ τοῦ πτώματός της στὴν γραμμὴ. Ἡ πάλῃ θάταν μικρῆς διαρκείας. Ἀποδείξη καὶ κανένας ἐπιβάτης τῶν πλαινῶν διαμερισμάτων δὲν ἀκουσε φωνή, ἢ τὸν θόρυβο πάλης. Ἀς ἔλθουμε τώρα στὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας. Ἐχετε ἰδέαν τῆς δυνάμεως πού χρειάζεται ἕνας ἄντρας, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ἐνὸς τραίνου πού τρέχει με ταχύτητα ἑκατὸ χιλιόμετρον, νὰ τὴν κρατήσῃ μισοανοιγμένη και μετὰ ἄλλο του χέρι νὰ πετάξῃ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο πού ἀνθίσταται ἢ ἔστω και ἕνα πτώμα, στὸ διάστημα μισοῦ λεπτοῦ; Γιατὶ, στὸ μέρος πού βρέθηκε τὸ πτώμα, πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ τούνελ, τὸ τραῖνο θὰ εἶχε φθάσει σὲ μισὸ λεπτό! Λέγω ὅτι θὰ κρατοῦσε τὴν πόρτα μισοανοιγμένη γιὰτὶ ἂν τὴν εἶχεν ἀνοίξει ὁ λῶτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ξανακλείσῃ! Στὸ διάστημα μισοῦ λεπτοῦ, δὲν μπορούσε νὰ στραγγάλισῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα και νὰ πετάξῃ τὸ πτώμα! Ὁ φύλακος τῆς γραμμῆς εἶδε πάλῃ στὴν ἀρχὴ τοῦ τούνελ!

—Ὡστε ἀποκλείεις τὸν στραγγαλισμὸ;

—Ὀλότελα! Ἐφίμωσε τὸ θῦμα του μ' ἀστραπαῖα ταχύτητα και τὸ πέταξε στὴν γραμμὴ. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ κἀνῃ περισσότερα πράγματα!

—Ἡ παρατήρησή σας εἶναι πολὺ λογικὴ και λαμβάνεται σοβαρὰ ὑπ' ὄψει! Καλὸ θὰ εἶναι νὰ μὴ γνωστοποιηθῇ στοὺς δημοσιογράφους. Συνιστῶ ἐχεμύθεια κύριε δήμαρχε, ἵνα ὁ ἀνακριτὴς στὸν δήμαρχο τοῦ Ζούρινσον.

—Μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε.

—Γιὰ τὴν ὥρα λοιπὸν πρέπει νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ ὅλων τῶν τμημάτων μετὰ δυνάμη ἐχεμύθειας. Ζητοῦμε ἕναν ἄνθρωπο ἐξαιρετικῆς δυνάμεως πού νὰ φέρῃ ἀμυχὲς στὸ πρόσωπο. Νὰ εἰδοποιηθῇ και ὁ δήμαρχος τοῦ Μπέκλ. Ἀλλὰ... Πῶς γίνεται και δὲν ἦλθε καὶ αὐτός; Εἶναι δυνατό νὰ μὴ πληροφορηθῇ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος στὸ τούνελ Μπέκλ-Ζούρινσον;

—Θ' ἀπουσιάζῃ ἴσως ἀπὸ τὸ Μπέκλ. Πηγαίνει ἐδῶ και λίγες μέρες κάθε πρωὶ στὸ Λονδίνο γιὰ θεραπεία. Κάνει ἐνέσεις ἀντιλυσσιμῆς. Κάποια γάτα του λύσσαξε ἐδῶ και λίγες μέρες και τὸν κατακομμάτισε.

—Α! Ναί! Κάτι τὸ σχετικὸ διάβασα στὶς ἐφημερίδες.

—Εὐτυχῶς, πρόφτασε και τὴν σκότωσε. Διαφορετικὰ θὰ εἴχαμε και ἄλλους λυσσοδῆκτους στὸ Μπέκλ.

Ἡ συζήτηση τέλειωσε καὶ ἔτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ δημαρχεῖο, ὅταν ἔφθασε ὁ δήμαρχος τοῦ Μπέκλ μετὰ γάτες στὸ πρόσωπο και στὰ χέρια.

—Βρέθηκε τὸ πτώμα τῆς Ρουθ "Οσβαλντ; ρώτησε μὲ τὴν κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του.

—Ἐλάτε μίστερ Ἀσπερ! Πρέπει νὰ πληροφορηθῆτε και σὲς μερικὰ πράγματα.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ὁ δήμαρχος τοῦ Μπέκλ, "Εντγκαρ "Ασπερ" προχώρησε πρὸς τὸν ὄμιλο. Ἦταν ἕνας ἄντρας πενήντα περίπου χρόνων ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ εὐκίνητος και μ' ἀθλητικὴν παρὰ. Ὁποῖος δὲν γνώριζε τὴν ηλικία του θὰ τὸν ἔπαινε τὸ πολὺ γιὰ σαραντάρη. Ἐαφνικὰ, ὁ Σούμερ ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ περνᾷ στὸ μπράτσο του, στράφηκε και εἶδε μιὰ λάμψη στὰ μάτια τοῦ Μάρτεν Ντάλ.

—Τί τρέχει;

—Τί ἐπάγγελμα ἔκανε ὁ "Εντγκαρ "Ασπερ" πρὶν γίνῃ δήμαρχος;

—Μικροβιολόγος. Γιατὶ ρωτᾷς;

Και ξαφνικὰ, πιάνοντάς του τὸ χέρι τὸν κοττάξε στὰ μάτια.

—Τί σκέφθηκες Μάρτεν;

—Ὅ,τι σκέπτεσαι και σὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ!

—Θάταν τρομερό...

—Δὲν λέω ὅχι... Γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχουμε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνουμε ἐδῶ. Πᾶμε νὰ παραλάβουμε τὸν "Οσβαλντ και νὰ φύγουμε.

"Υστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρες, ἕνας περιεργὸς τύπος διέσχισε τοὺς δρόμους τοῦ Μπέκλ. Ἦταν ἕνας ἀλήτης πού χτυποῦσε τίς πόρτες ζητώντας βοήθεια. Ἦταν ὅμως τόσον ἀποκοροστικὸς ὥστε κανεὶς δὲν τὸν πλησίαζε. Τέλος, κατέληξε στὴν δημαρχία ἔξω ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπιασε φιλοκουβέντα μετὰ δυὸ-τρεῖς ἄλλους ἀλήτες.

—Θὰ περιμένω, λέει σ' αὐτούς, νὰ περάσῃ ὁ δήμαρχος γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω ἄσυλο γι' ἀπόψυ.

—Τὴν ἔκανες συνάδελφε! Αὐτὸς μετὰ χάλια πούχει αὐτὲς τίς μέρες δὲν πατάει στὴ δημαρχία.

—Τί χάλια ἔχει;

—Τὸν καταξέσχισε μιὰ λυσσασμένη γάτα. Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούς; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; Τὸ ξέρει ὅλο τὸ χωριό!

—Διὰ τοῦ γάτα ἢ ξένου;

—Διὰ τοῦ. Εὐτυχῶς πού τὴν σκότωσε.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἔθαψα στὴν αὐλὴ τῆς δημαρχίας.

—Α!...

—Βέβαια! Μοῦδωσε μάλιστα δυὸ σελλίνα γιὰ τὸν κόπο μου. Μ' αὐτοὺς τοὺς ὀρους μακάρι νὰ λύσσαζαν ὅλες οἱ γάτες τοῦ Μπέκλ.

—Καί... τὴν ἔθαψες στὴν αὐλὴ εἴπεις; —Ναί. Στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου. Δεξιά τοῦ συντριβανίου και μέσα στὰ λουλούδια. Τέτοιο τάφο σοῦ τὸν εὐχομαι καὶ ἐσὺ νὰ συνάδελφε.

Ὁ ἀλήτης ἔφυγε ἀπογοητευμένος και περιπλανήθηκε στοὺς ἀγρούς. Μόλις ὅμως θά'δυσσε, ξαναγύρισε στὸ Μπέκλ και πῆδησε στὸν κῆπο τῆς δημαρχίας. Ἐκεῖ, δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸν τάφο τῆς γάτας, νὰ τὴν ἐθάψῃ και συγκρατώντας τὴν ἀηδία του νὰ τὴν τυλίξῃ καλὰ σ' ἕνα ἀδιάβροχο πού εἶχε μέσα στὸν ὁδοπορικὸ του σάκκο.

Κατόπιν, ἀφήνοντας τὸ κτίριο τοῦ δημαρχείου, ἔπῃγε στὴν κατοικία τοῦ δημάρχου, ὅπου βρισκόταν και τὸ παλαιὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριον. Διέσχισε τὴν πόρτα, μῆκε στὸ ἐργαστήριον σὰν σιὰ και μετὰ κλεφτοφάνη τοῦ ἀρχισε νὰ ψάχνῃ σὲ συτάρια και ἐρμάρια. Ἐαφνικὰ, εἶδε δαχτυλίδες σ' ἕνα ραφάκι. Τὸ παχὺ στρώμα σκόνης πού σκέπαζε τὸ ραφάκι εἶχεν ἀναταραχθῇ ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι.

Ἐνα γυάλινο σωληνᾶριο μετὰ κίτρινο ὑγρὸ. Δυὸ κρυστάλλα. Ἐνα μικροσκοπικὸν πιδ πέρα. Σ' ἄλλο ράφι μιὰ σύριγγα ἔξω ἀπὸ τὸ κοντὶ της και χωρὶς σκόνῃ. Δὲν θὰ βρισκόταν πολὺ καιρὸ σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Μέσα σ' αὐτὴν λίγες σταγόνες κίτρινου ὑγροῦ. Τὸ ἴδιο κίτρινο ὑγρὸ πού ὑπῆρχε και στὸ σωληνᾶριο. Ἐπῆρε δυὸ καθαρὰ κρυστάλλα στράγγισε στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τίς τελευταῖες σταγόνες σὲ δυὸ ἄλλα καθαρὰ κρυστάλλα πού πῆρε μέσα ἀπὸ ἕνα συτάρι. τὰ δίπλωσε σ' ἕνα ἀδιάβροχο και βάζοντάς τα στὴν τσέπη του ἐγκατέλειψε τὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριον.

Θὰ ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔφθασε σπίτι του κρατώντας ἕνα βαλίσκι και ἄφησε φωνὴ εὐχάριστης ἐπιλήξεως, βλέποντας τὸν Σούμερ θρονισμένον στὴν τραπέζια.

ΝΕΚΡΩΤΙΑ ΓΑΤΑΣ

—Σύ; Τέτοια ὥρα;

—Εἶχα ἀπνίξεις και σκέφθηκα νάλθω νὰ λιμάρω μαζί σου. Στὸ ἀναμεταξύ ὁ Μπέκλ μετὰ περιποιήθηκε...

—Δὲν ἀμφιβάλω. Ἀς τοιμπήσω τώρα καὶ ἐγὼ κατὶ και κατόπιν θὰ περάσουμε στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριό μου, ὅπου δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ ξενυχτήσουμε.

—Τί θὰ κάνουμε καὶ μέσα;

—Μικρὰ πράγματα. Μιὰ νεκροψία!

—Νεκροψία;

—Ναί, θὰ δῆς... Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος!

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔφαγε μ' ἐξαιρετικὴ ὀρεξὴ και κατόπιν οἱ δυὸ φίλοι πέρασαν στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐξέτασε τὸ κίτρινο ὑγρὸ:

—Δισεκατομμύρια μικροβία λύσεως Σούμερ! Ἀς κάνουμε τώρα και τὴν νεκροψία... τῆς λυσσασμένης γάτας!

Ἐφόρσε μιὰ μάσκα, ἔδωσε και στὸν Σούμερ ἄλλη μιὰ, ἐξέπλωσε τὴν φόβια γάτα μετὰ μαρμαρο τοῦ τραπέζιου, πῆρε ἕνα νυστέρ και ἀρχισε τὸ ξέγδαρμα τῆς ψόφιας γάτας ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ πινὰ τῆς πόδια. Πρὶν ὅμως ἀκόμη ξεγδάρη ὁλόκληρο τὸ ψοφῆμι, παρτίπρε τὸ νυστέρ και στράφηκε πρὸς τὸν Σούμερ:

—Εἶναι περιττὸ νὰ προχωρήσω. Νὰ ἡ ἐνεση τῶν μικροβίων λύσεως. Ὁ φιλαράκος ὁ δήμαρχος πέταξε τὴν ἀτυχῆ κοπέλλα ἀπὸ τὸ τραῖνο, ζωντανὴ ἢ στραγγαλισμένη. Μᾶλλον ζωντανή. Παραδέχομαι τὴν δική σου γνώμη. Προηγουμένως, ἡ Ρουθ τοῦ εἶχε κατακομματιάσει ἴσως τὸ πρόσωπο και τὰ χέρια μετὰ νύχια της. Βγῆκε ἀπὸ τὸν σταθμὸ Μπέκλ ἀπαρτήθητος, ἔφθασε στὸ ἐργαστήριό του, πῆρε μικροβία λύσεως μέσα στὴν σύριγγα του και ἔκαμε μιὰ ἐνεση στὴν γάτα τῆς δημαρχίας. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ἡ γάτα λύσσαξε μέσα στὸ δωμάτιο πού τὴν εἶχε κλείσει. Τὴν σκότωσε τότε ἐπιδεικτικὰ, διέδωσε ὅτι αὐτὴ τοῦ εἶχε κατακομματιάσει πρόσωπο και χέρια μετὰ νύχια της, διεικνύοντας μετὰ τὸν τύπο τὸ πᾶθμά του και ἀρχισε τὴν ἀντιλυσσικὴ θεραπεία. Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι μιὰ σειρὰ ἀντιλυσσικών ἐνέσεων, δὲν βλάπτει και ὅταν ἐκεῖνος πού τίς κάνει δὲν ἔχει μέσα του τὸ μικροβίον. Σὲ λίγο, ὅταν ἐπουλωθοῦν οἱ ἀμυχῆς τῶν νυχιῶν τοῦ θύματος του, θὰ πετάξῃ τίς γάτες... και τότε Σούμερ θὰ τοῦ περάσῃ τίς χειροπέδες!

—Γιατὶ ὅχι τώρα ἀμέσως;

—Γιατὶ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀποδεχθοῦν. Φαινομενικὰ, ὁ κακοῦργος δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ σκοτώσῃ τὴν Ρουθ "Οσβαλντ. Οὔτε τὴν γνώριζε καν. Ταξίδευε σὲ διαμέρισμα πρώτης θέσεως, μόνος μετὰ ἀγνωστῇ του ὥραια κοπέλλα. Ὁ πειρασμὸς τὸν ἐπρωψε νὰ τῆς ἐπιτεθῇ. Ἐκεῖνη ἐπρόβαλε ἀντίδραση. Αὐτὸς ἀγρίεψε, τραυλῆθηκε και στὴν λύσσα του πᾶν, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ και τὴν πέταξε στὴν γραμμὴ. Εἶναι, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἕνας ἄνθρωπος πού κυριεύεται ἀπὸ τὸ πάθος του και δὲν διατάζει γιὰ τὴν ἱκανοποίησίν του οὔτε μπροστὰ στὸ ἐγκλημα. Γιὰ νὰ τοῦ εἶξουμε τὸ προσωπεῖο, πρέπει νὰ τοῦ παρουσιάσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ ξανακυριευθῇ ἀπὸ τὸ ἀκατανίκητο πάθος του.

—Δηλαδή;

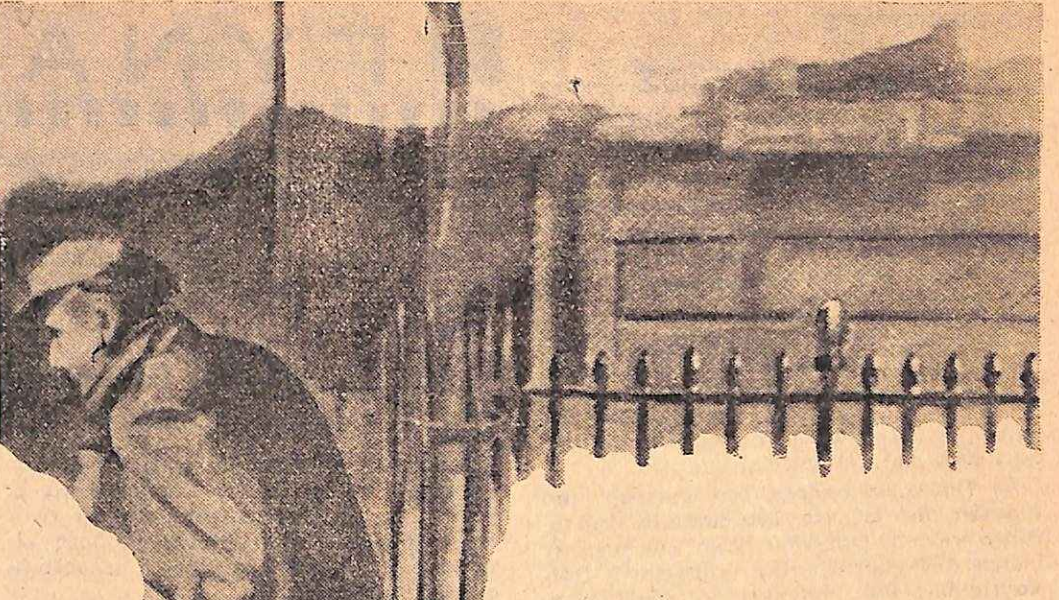
—Θὰ ἀναθέσουμε σὲ μιὰ ὥραια κοπέλλα ἕνα ρόλο λιγάκι ἐπικίνδυνον.

—Σὲ ποιά;

—Στὴν Κόρα Στίλλμαν!

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΑΣ

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ δήμαρχος ἔβγαλε τίς γάτες ἀπὸ τὸ δημοκώ του και νὰ χέρια του. Οἱ ἀμυχῆς εἶχαν ὅλες ἐπουλωθῇ ἐκτὸς μῖας πού εἶχε ἀφήσει μιὰ βαθιτῇ οὐλὴ στὸ πρόσωπό του. Σταμάτησε τὴν θεραπεία και ξαναρχισε τὴν ἐργασία



Ἐνας ἀλήτης διέσχισε τοὺς δρόμους τοῦ Μπέκλ...

του στὸ γραφεῖο του.

Τὴν ἐπαύριον ὅμως, μιὰ ὥραια περιηγήτρια κατέλυσε στὸ μεγαλειότερο ξενοδοχεῖο τοῦ Μπέκλ και ἀπὸ τὸ ἴδιο θράδν ἀρχισαν νὰ διαδίδονται σ' ὅλο τὸ προάστειο διάφορες ἐκκεντρικότητες τῆς.

Σταματοῦσε ἀλύπτια τὰ χεῖματά της, ἔπινε ὅσο δὲν θάπιναν τρεῖς ἄντρες, χαρτοπαίξε, περιφερόταν στοὺς δρόμους μετὰ τίς πνιγμένες.

Τὴν τρίτη μέρα γνωρίσθηκε μετὰ τὸν δήμαρχο, ἔγιναν καλοὶ φίλοι και τὴν ἐπαύριον τῆς γνωριμίας των ὁ δήμαρχος τῆς ἐπρότεινε μιὰ ἐκδρομὴ.

Ἡ ὥραια περιηγήτρια δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρόκλησιν ἀφοῦ προηγουμένως ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸν τόπον στὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐκδράμουν.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωτ-πρωί, ἡ ἐκκεντρικὴ νέα ἔπαιρνε θέση στὸ αὐτοκίνητο τοῦ δημάρχου και ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες τὸ αὐτοκίνητο σταματοῦσε σ' ἕνα ἐρημικὸ ἀλλὰ γραφικὸ τοπίο, μετὰ ἀιώνόβια δέντρα, ἀπόκηρμους βράχους και καταρράχτες.

Ὁ δήμαρχος ἔστρωσε μιὰ ψάθα πὸς εἶχε πάρει στὸ αὐτοκίνητο και ἀρχισε τίς προετοιμασίες γιὰ τὸ πρόγευμα. Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ ὥραια περιηγήτρια πρόφτασε καὶ ἔρριξε μιὰ λευκὴ σκονίτσα στὸ μπουκαλί μετὰ τὸ μεταλλικὸ νερὸ τοῦ δημάρχου και σὲ λίγο ἀρχίζαν καὶ οἱ δυὸ τὸ πρόγευμά των μετὰ μεγάλη ὀρεξῇ.

—Λίγο μεταλλικὸ νερὸ στὸ κρασί σας μίς.

—Νερό; Ἐγώ; Θέλετε λοιπὸν νὰ κάνω βατραχάνια στὴν κοιλία μου;

—Δὲν ἔχετε δικη. Τὸ νερὸ αὐτὸ ἔχει τόσο θαυμάσια συστατικά!

—Προτιμῶ τὸ ρευστὸ σταφύλι.

Ἀλλὰ ὁ δήμαρχος πού στὸ ἀναμεταξύ εἶχε πῆ δυὸ ποτήρια ἀπὸ τὸ νερὸ μετὰ τὸ κρασί του, ἔνοιωσε μιὰ μικρὴ ζαλάδα και γιὰ νὰ τὴν καταπολεμήσῃ ἔφαγε καὶ ἕνα ποτήρι σκέτο μεταλλικὸ νερὸ.

Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, τὸ κεφάλι του ἔγερνε ὀρθὸν και πρὶν καλὰ-καλὰ καταλάβῃ τί τοῦ συνέβαινε, ξαπλώνονταν ἀναίσθητος πάνω στὴν ψάθα.

Ἡ ἰδιότροπη περιηγήτρια σηκώθηκε τότε μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποίησεως στὰ χεῖλη, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στήθος της μιὰ μικρὴ μετάλλινη σφουρίχτρα και σφύριξε τρεῖς φορές. Πρὶν περάσουν δυὸ λεπτά παρουσιάστηκαν τρεῖς ἄντρες μέσα ἀπὸ μιὰ χαράδρα. Ἦσαν τρεῖς ξυλοκόποι.

—Ὅλα ἐν τάξει;

—Ἐν τάξει μίστερ Σούμερ!

—Μπαρδὸ Κόρα!

Ὁ τρίτος ἀπὸ... τοὺς ξυλοκόπους, ὁ ὁποῖος στὴν πραγματικότητά δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν εἰδικὸ ἐπὶ τῶν ἀποτυπωμάτων τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» ἀνοίξε ἕνα τσαντάκι, ἔβγαλε μέσα ἀπ' αὐτὸ ἕνα κομμάτι κερὶ, τὸ μάλαξε στὴν φούχτα του και πῆρε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀναίσθητου δημάρχου, τὸ ἀποτύπωμα τῆς μεγάλης ἀμυχῆς.

—Τέλειωσε μίστερ Σούμερ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Μιὰ στιγμὴ νὰ πάρα και μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα του και σὰς ἀρῆναι ν' ἀπολαύσετε μετὰ τὴν ἡσυχία σας τὴν γραφικότητα αὐτοῦ τοῦ τοπίου.

Και λέγοντας ἀνασήκωσε τὸ μανίκι τοῦ δημάρχου, βύθισε στὸ μπράτσο του μιὰ λεπτὴ κοῦφια θελόντα και τὴν ἔβγαλε μετὰ προσοχῇ.

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Την περασμένη εβδομάδα συνεπληρώσαν πέντε χρόνια από το θάνατο της περίφημης χορεύτριας "Αννας Παύλοβα. Είς ανάμνησιν της παίζεται συγχρόνως στις κυριώτερες πρωτεύουσες της Ευρώπης ένα φιλμ που γυρίστηκε στο Χόλλυγουντ πρίν από έξη χρόνια με πρωταγωνίστρια την ίδια.

Η ταινία αυτή αναπαριστάει βέβαια την Παύλοβα στους κυριώτερους χορούς της. Μά εκείνο που υπήρξε πραγματικά η ασύγκριτη χορεύτρια στην Ιστορία του χορού, η θεϊκή πνοή της παρουσίας της, θά λείπει απ' την ταινία.

Η Παύλοβα υπήρξε ένα θαύμα, μιὰ νεράιδα, μιὰ αυλίσ, ένα πλάσμα άκατανόητο για την στεγνή λογική και τεχνική. Όταν δεν χόρευε, στην καθημερινή ζωή, κανείς δεν θά μπορούσε να την διακρίνει. Όλη η εύθραυστη σεματική τελειότης της δεν φαινόταν παρά μονάχα στην σκηνή: στο αξιοθαύμαστο παιχνίδισμα των ποδιών, στον ρυθμό των κινήσεων, στην άφογη χάρη του σκυμμένου λαιμού. Ο χορός έδινε στο πρόσωπό της μιὰ άπροσδόκητη όμορφιά και γοητεία.

Δέν αγαπούσε την λάμψη και την επίδειξη. Έκείνος που άγγραφε την Ιστορία της δέν θάχε να πη τίποτα πάνω σ' αυτό, έκτός από την άπάντηση αυτή που άποκαλύπτει όλη την μυστική υπερηφάνειά της.

—Μου άρέσει να σκορπίζω την όμορφιά στον λαό! άπήντησε σ' έναν νεαρό άριστοκράτη που της συνιστούσε να χορεύη μόνον σε έκλεκτο κοινό.

Είναι γνωστό ότι αγαπούσε πολύ τους κύκνους, τα λουλούδια, και τις γάτες. Όταν δημιούργησε τον υπέροχο χορό της «Ο θάνατος του κύκνου» κατελήφθη από μιὰ μυστικιστική συμπάθεια για το όμορφο λευκό πουλί.

Στην έπαυλή της, στο Λονδίνο, όπου κατέφυγε για να ξεκουρασθή, άνάμεσα σε δυό τουρνέ, είχε έγκαταστήσει άρκετους κύκνους. Και όταν ένας απ' αυτούς, ο Τζάκ, που ήταν και ο ευνουμένος της, πέθανε λίγες μέρες πρίν από κείνην ή Παύλοβα ένοιωσε μιὰ τρομακτική λύπη.

Μετά τον θάνατο του κύκνου της, ήρθε ο δικός της: ο θάνατος ενός άλλου κύκνου που τραγουδούσε κάθε βράδυ το άραιότερο τραγούδι του... Ο θάνατός της ήταν ποιητικός, άραιός, άρμονικός, όπως και όλη ή ζωή της. Πέθανε, προτού γεράσει, προτού ο χρόνος και ή ήλικία μαράνουν το υπέρκαλο σώμα της... Πέθανε, ένα βράδυ, τα μεσάνυχτα, λέγοντας: —Έτοιμάστε μου το κοστούμι του κύκνου...

Άπό τεχνικής άπόψεως, υπήρξε μιὰ μεγάλη χορεύτρια όπως και τόσες άλλες χορεύτριες που ζούν σήμερα. Και όμως, μόλις χόρευε εκείνη, το κοινόν διαισθάνονταν σ' αυτήν κάτι το άνέκφραστο, το άνεξήγητο. Μπορούμε να πούμε ότι ήταν μιὰ ξεχωριστή ιδιοφυία, ότι είχε μιὰ υπέρκωμία χάρη. Μά πάλι οι λέξεις είναι φτωχές. Δέν μπορούν να έκφράσουν το άνέκφραστο.

Μιὰ τόσο ύποδειγματική δόξα δίνει πάντα λαβή σε σκέψεις. Όταν όμως συνοδεύεται από τόσο σεμνότητα, τόσο τα-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

πεινοφροσύνη, τόσο περιφρόνηση στις κομικές ματαιοδοξίες, άποτελεί ένα μεγάλο μάθημα.

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΣΩΜΑ

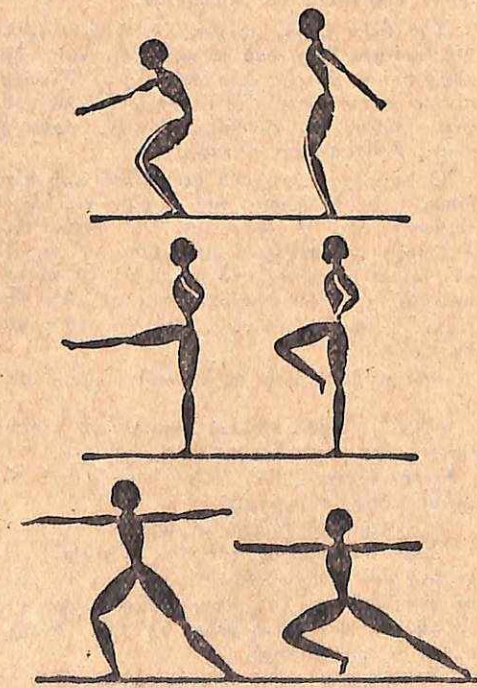
Όλες οι γυναίκες δέν μπορούν βέβαια να έχουν τέλειό σώμα. Συμβαίνει να έχουν διάφορα ελαττώματα, είτε να είναι πολύ αδύνατες, είτε να είναι χονδρές, είτε να έχουν μεγάλο στήθος, ή τέλος διάφορες δυσαναλογίες.

Δέν υπάρχει κανείς λόγος ν' άπελπίζονται γι' αυτά τα μικροελαττώματα. Πρέπει μόνο να προσέχουν πάντοτε να έκλέγουν ένα φόρεμα, σύμφωνο με την σιλουέττα τους, που θά κατορθώσει να κρύψει ή τουλάχιστον να μετριάσει κατά πολύ μιὰ άρισμένη δυσαναλογία του σώματός τους.

Πάντως δέν είναι σωστό να κάνουν ένα φόρεμα που τους άρέσει στο φιγουρίνι χωρίς να λάβουν υπ' όψιν αν θά πηγαίνει και στη δική των σιλουέττα.

Για να εύκολύνωμε λοιπόν σήμερα τις άγαπητές μας άναγνώστριες στην έκλογή ενός φορέματος, δημοσιεύουμε στην β' σελίδα μας τρία μοντελάκια που μολονότι είναι κομψότατα, προορίζονται να κρύβουν άρισμένα ελαττώματα της γυναίκεας σιλουέττας.

Έτσι το πρώτο φόρεμα εξ άριστερών προορίζεται για μιὰ γυναίκα που έχει πολύ αδύνατο σώμα. Είναι ένα χαριτωμένο φορεματάκι σχεδιασμένο και ραμμένο κατά τέτοιο τρόπο ώστε να δίνει



Τρία γυμνάσματα με τα όποια διορθώνεται το θάδισμα όπως γράφομε στο σχετικό άρθράκι.

πάχος στη σιλουέττα. Το γιακαδάκι από λευκό μεταξωτό ή από πικέ.

Το δεύτερο κολακεύει πολύ μιὰ γυναίκα που έχει κοντό λαιμό και ύποχρεώνεται συνήθως να φορή φορέματα μάλλον ντεκολτέ, χωρίς γιακά. Το φορεματάκι όμως αυτό συνδυάζει άραιότητα και την άρμονία της σιλουέττας και τον γιακά που είναι πρωτότυπος και κομψός.

Το τρίτο φόρεμα κατασκευάζεται περιήφημα σε ελάχιστες ώρες. Ένα βαρύ κλοκέ μεταξωτό είναι πολύ κατάλληλο γι' αυτό ή ένα λεπτό λαινάκι.

Η τουαλέττα αυτή προορίζεται για ένα κορίτσι που έχει υπερβολικά λεπτούς γοφούς και μεγάλο στήθος. Δίνει μεγάλη χάρη στο σώμα. Μπορεί να σάς φανή παράδοξο, αλλά το φόρεμα αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθή εξ ίσου καλά και για κορίτσι που έχει μικρό στήθος, εξ ατίας του ναμίτη που κολακεύει τα αδύνατα τώματα.

Βλέπετε ότι με λίγη έφευρετικότητα μπορεί να διορθώσετε όλα τα ελαττώματα της σιλουέττας σας.

□ □

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΟΡΘΩΣΕΤΕ ΤΟ ΒΑΔΙΣΜΑ ΣΑΣ

Δέν χρειάζεται να κοπιάσω πολύ για να σάς πείσω για τη σημασία που έχει το βάδισμα σε μιὰ γυναίκα. Μπορείτε να φορήτε το πιο καλοκομμένο ταγιέρ, το πιο τελευταίο καπέλλο. Αν όμως περπατάτε βαριά, χωρίς άνεση και χωρίς κομψότητα, δέν θάχετε ποτέ μιὰ σιλουέττα πραγματικά κομψή. Το βάδισμα μπορεί να διορθωθή και να τελειοποιηθή άρκετά εύκολα, άρκει να έχη κανείς θέληση.

Για να έχη κανείς άραιό βάδισμα χρειάζονται τρία πράγματα: εύλύγιστες άρρώσεις, μιὰ καλή ισορροπία, και γεροί ιός.

Τα τρία γυμνάσματα που σάς παρουσιάζουμε σήμερα έχουν σκοπό να καλύτερουν κυρίως τα τρία αυτά σημεία. Ιό πρώτο θ' άναπτύξη την άρθρωση του γόνατος, την άρθρωση του άστραγάλου που έχει μεγάλη σημασία και θά διατηρήση την εύλυγισία της μέσης. Το δεύτερο θά σάς μάθη κυρίως να διατηρήτε την ισορροπία σας και το τρίτο θά τονώσει τους μύς των μηρών, που είναι γενικώς λίγο αδύνατοι στις γυναίκες.

□ □

Γύμνασμα πρώτο: Σταθήτε ίσια με τα πόδια ένωμένα. Αυγίστε τα γόνατα και έκτείνετε τα χέρια έμπρός, ενώ κάμπτετε συγχρόνως το έπάνω μέρος του κορμού (εικόν 1). Ύστερα άνορθώητε φέρνοντας τα χέρια πίσω (εικόν 2).

Κάνετε τις δύο αυτές κινήσεις σ' ένα ρυθμό κανονικό για να επιτύχετε ένα είδος ισορροπίας την έποία θά προπαθήσετε να κάνετε όλοένα και πιο βαθεία, αυγίζοντας τα γόνατα όσο το δυνατόν περισσότερο, mà χωρίς να σταματάτε εν τώ μεταξύ. Για να είναι άποτελεσματικό το γύμνασμα πρέπει τα πόδια να πατούν έντελώς στο έδαφος. Διότι αν άνορθώνε-

ΣΕΛΙΔΕΣ

τε το τακούνι, το λύγισμα του γόνατος και του άστραγάλου θά κατανοούσαν πολύ εύκολα και το γύμνασμα δέν θά σάς έδινε καμμιά ωφέλεια.

□ □

Γύμνασμα δεύτερο: Σταίσις όρθία με τα πόδια ένωμένα. Έκτείνετε έμπρός το ένα πόδι (εικ. 3). Ύστερα κάμπτετε άργά το γόνατο (εικ. 4), τεντώνετε ξανά το πόδι, χωρίς να το άγγίσετε καθόλου στο έδαφος εν τώ μεταξύ. Έπαναλαμβάνετε την κίνηση αυτή τρεις ή τέσσερις φορές στην άρχή, και όσο διατηρήτε καλύτερα την ισορροπία σας αυξάνετε ως 12 διαδοχικές κάμψεις. Ύστερα έπαναλαμβάνετε τις ίδιες κινήσεις με το άλλο πόδι.

□ □

Γύμνασμα τρίτο: Στέκεσθε με τα χέρια τεταμένα, το δεξιό πόδι άνοιγμένο (εικ. 5). Στερεωθήτε προσεκτικά σ' αυτή τη στάση. Ύστερα, έκτείνοντας έλαφρά το άριστερό πόδι, λυγίζετε το δεξιό γόνατο. Αν θέλετε να γυμνάσετε συγχρόνως τους μύς των χεριών και των ιπράσεων, λυγίστε το πουανιέ άνωψώνοντας το χέρι εις τρόπον ώστε να σχηματίξη όρθή γωνία με το μπράτσο όπως οι χορεύτριες του Καμπούτζ (εικ. 5).

Το γύμνασμα αυτό, άρκετά δύσκολο, δέν θά επιτύχη εύθύς εξ άρχης, mà εκείνες που θά το κατορθώσουν θά άποκτήσουν σταθερούς μηρούς με γερούς μύς και άραια στάση όλου του κορμού.

Μετά ένα μήνα ύπομονητικής έξασκήσεως θά καταλάβετε και μόνες σας πόση άνεση και άρμονία άπέκτησε το βάδισμά σας.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Στις περισσότερες έπιστολές που παίρνω μου ζητούν την συμβουλή μου για ένα σοβαρό μέσο με το όποιο να είναι δυνατή ή ριζική έξαφάνιση του χνουδιού ή των τριχών του προσώπου ή άλλων διαφόρων μελών του σώματος. Επί του σπουδαιότατου για την γυναίκα όμορφιά αυτού ζητήματος θά κατατοπίσω όσον το δυνατό σαφέστερα τις άγαπητές μας άναγνώστριες, για να μη πέφτουν θύματα διαφόρων έπιτηδείων, που χάριν δεκαρολογίας, παρασέρνουν σε έπικίνδυνες πολλές φορές θεραπείες.

Το ζήτημα της γενικής ή τοπικής υπετριχώσεως δέν είναι τόσο απλό, όσο στην άρχή φαίνεται. Η γενίκευση της υπετριχώσεως, ιδίως στις γυναίκες, είναι άρκετά σπανία. Το έναντίον ή έντοπισμένη υπετριχώση είναι πολύ συνηθισμένη και μπορεί να παρουσιασθή σ' όλα τα μέρη του σώματος, που φυσιολογικώς έχουν λίγο χνουδι. Όπως π.χ. στο άνω χέιλος, στα μάγουλα, στο μεταξύ των φρυδιών διάστημα, στο στήθος, στους μαστούς, στην κοιλιά, στην πλάτη, στους ώμους, στις γάμπες κ.τ.λ. Η υπετριχώση μπορεί να είναι έλαφρά αλλά, μπορεί συχνά να είναι και μεγάλη λόγω της συχνής χρήσεως άποψιλατικών και άλλων έρεθιστικών φυσικών ή χημικών ουσιών. Φυσικές οσάδες έννοω τις προσεγόμενες από έσωτερική αίτια. Η υπετριχώση δέν όφείλεται πάντοτε σε μιὰ

Η υπετριχώση στο γυναικείο φύλον άρχίζει συνήθως κατά την έφηβική διαμόρφωση της νεάνιδος. Παρατηρείται δέ πρώτα πρώτα στα μέρη όπου οι έφηβοι βλέπουν να εμφανίζεται το πρώτο χνουδι. Τα μέρη εμφανίσεως τριχών στο πρόσωπο είναι τα έξης. 1) Το άνω χέιλος. 2) Το μεταξύ των αυτιών και των παρειών διάστημα δηλαδή τα ζυγωματικά. Τα πλάγια μέρη και τα κάτωθι του πώγωνος. Στις γυναίκες οι πιο διακρινόμενες τρίχες του προσώπου είναι στις έξωτερικές γωνίες του άνω χείλους, στα πλάγια του σαγονιού και ιδίως μεταξύ του μέσου του κάτω χείλους και του πώγωνος. Επίσης πολλές φορές σχηματίζεται στις γυναίκες μιὰ τούφα τριχών στη ρίζα άκριβώς της μύτης που ένάνει τα φρύδια και είναι έξαιρετικά πυκνή.

Η υπετριχώση στις γυναίκες εμφανίζεται και στο σώμα, ιδίως στον μεταξύ των δυό μαστών χώρο, στις ρώγες τους, όπου παρουσιάζονται τρεις ή τέσσερες τρίχες, στην κοιλιά ως στον όμφαλό, στους μηρούς στις κνήμες και στους δρεχίονας.

Αντιλαμβάνεσθε θέβαια, πόσο δυσάρεστη είναι μιὰ τέτοια κατάσταση, σήμερα μάλιστα, όποτε ή μόδα επιβάλλει τόσο μικρά μαγιό το καλοκαίρι στις πλάς!

Όσο όμως δυσάρεστο είναι αυτό το πρόβλημα, τόσο επικίνδυνος ο τρόπος με τον όποιο συχνά προσπαθούν μερικές υπετριχωτικές να ριξούν τις τρίχες των. Με την χρήση δλαβερών άποψιλωτικών ή του ξυρίσματος, ένισχύουν άφ' ένδς την τάση των τριχών προς άνάπτυξη, τις πυκνώνουν, και τις κάνουν ακόμη σκληρότερες, και ποικαλούν άφ' έτέρου σοβαρές δερματοπάθειες.

Στο έπόμενο: Έπιστημονικά μέθοδοι θεραπείας της υπετριχώσεως.

Ιατρός Γ. ΛΑΔΑΣ



Τρία κομψότατα φορέματα για γυναίκες που δέν έχουν κανονικό σώμα. (Σχετικό άρθρο παραπλευρώς).

Μέθοδος με πατέντα

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Σ. ΛΕΒΙΝΙ

Ἡ ἑταιρία Στυλογράφων «Σκουριασμένη Πέννα» εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀποθαρρύνεται. Οἱ πλασιὲ πὺ γύριζαν ὅλα τὰ στίπια δὲν κατῳρθώσαν νὰ κάνουν κατανάλωση.

Δὲν ἔννοον νὰ κουνηθοῦν λίγο γιὰ νὰ κάνουν τὴν δουλειὰ τους, εἶπε ὁ κ. Σινίστρο, γενικός διευθυντής. Κατὰ τὴν τὴν γνώμη μου, βγαίνουν ἀπὸ δῶ μὲ τὰ δνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις ἐκείνων ποὺ πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ κατόπιν χάνουν μισὴ μέρα σὲ κανένα κρασοπουλεῖο γιὰ νὰ πιθοῦν κί ἄλλη μισὴ μέρα γιὰ νὰ ξεμεθῶσουν...

—Τὶ πρέπει λοιπὸν νὰ γίνη; ρώτησε ὁ Φούρτιβο, διευθυντὴς ἐπὶ τῆς πωλήσεως.

—Νὰ τοὺς ἀπολύσουμε ὅλους!

—Μά... ἔχομε ἤδη ἀπολύσει ἕνα σωρό. Οἱ καινούργιοι εἶναι χειρότεροι ἀπ' τοὺς παλαιοὺς—τοῦ ὑπενθύμισε ὁ Φούρτιβο.

—Ποῖς θὰ μπορούσε νὰ τοὺς παρακολουθήσει;

—Ἕνας ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Φούρτιβο τηλεφώνησε στὸν Σεμπαστιάνο Ἀστοῦτι, τὸν γνωστὸ ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀστοῦτι, μετεμφιεσμένος σὲ ζητιάνο, ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ πρώτου πλασιέ, κάποιου Βιλάνι. Ὁ Βιλάνι ἀρχισε τὴν περιοδεία του σ' ἕναν δρόμο γεμάτο βιλλίτσες. Χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πρώτης πόρτας ποὺ βρέθηκε μπροστά του. Ὁ Ἀστοῦτι σταμάτησε στὴν γρύλλια, χωρὶς νὰ τὸν βλέπη κανεῖς, κί ἀφουγκράστηκε.

Σὲ λίγο μιὰ καμαριέρα ἀνοίξε τὴν πόρτα.

—Καλημέρα σας, εἶπε ὁ Βιλάνι.

—Τὶ ἐπιθυμεῖτε; ρώτησε ἡ καμαριέρα. Κί ὁ Βιλάνι κύτταξε τὸ καρνέ του.

—Ὁ κ. Ἀβάντι εἶναι στὸ σπίτι; εἶπε.

—Τὸ δνομά σας; ρώτησε ἡ νέα.

—Βιλάνι.

—Περιμένετε, παρακαλῶ, εἶπε ἡ καμαριέρα κί ἔφυγε.

Σὲ λίγο, ξαναγύρισε.

—Μπορῶ νὰ μάθω τὶ ἐπιθυμεῖτε;

—Ἐρχομαι ἐκ μέρους τῆς ἑταιρίας Στυλογράφων «Σκουρ...»

—Λυποῦμαι πολὺ ὅμως. Ὁ κ. Ἀβάντι δὲν δέχεται ἐμπορικὸς πλασιέ.

—Μά...

—Καὶ πάλιν, λυποῦμαι πολὺ. Καλημέρα σας!

Κί ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ὁ Βιλάνι χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς δεύτερης βίλλας. Καὶ πάλιν μιὰ καμαριέρα ἀνοίξε τὴν πόρτα.

—Καλημέρα σας! φώναξε ζωηρὰ ὁ Βιλάνι.

—Τὶ ἐπιθυμεῖτε;

Καὶ πάλιν τὸ καρνέ εἰς ἐνέργειαν.

—Ὁ κ. Σμουκόνι εἶναι στὸ σπίτι, παρακαλῶ;

—Τὸ δνομά σας, παρακαλῶ;

—Βιλάνι.

—Πάω νὰ δῶ.

Σὲ λίγο ξαναγυρνοῦσε.

—Ὁ κ. Σμουκόνι ρωτᾷ τὶ ἐπιθυμεῖτε;

—Εἰμαι πλασιέ τῆς ἑταιρίας Στυλογράφων «Σκουριασμένη Πέννα».

—Δὲν γίνεται τίποτα, τὸ ξέρετε.

—Μά, με συγχωρεῖτε...

—Ὁ κύριος δὲν δέχεται πλασιέ, ἀποκρίθηκε ἡ καμαριέρα κλείνοντας τὴν πόρτα.

Ἔτσι ὁ Βιλάνι ἐπισκέφθηκε τὴν μιὰ βίλλα ὑστερὰ ἀπ' τὴν ἄλλη. Καὶ σὸ τέλος τῆς μέρας εἶχε κατορθώσει νὰ γίνη δεκτὸς ἀπὸ τέσσερις ὑποψηφίους πελάτες καὶ νὰ διαχωτῇ ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους ἐνενηντα ἑξή.

Ὁ Σεμπαστιάνο Ἀστοῦτι ἔκανε τὴν ἀναφορά του καὶ τὸ ἐπόμενο πρωὶ πῆρε ἀπὸ πίσω ἕναν ἄλλο πλασιέ, μιὰ γυναῖκα αὐτὴ τὴ φορά, τὴν Βέλια Μπιάνκι.

Τὸ ἴδιο ὅμως ἔγινε καὶ μετὰ τὴν Βέλια, μετὰ τὴν διαφορά ὅτι κατὰ τὴν περιοδεία τῆς, τὴν ἔδωξαν ἀπὸ ἐνενηντα ἑφτά στίπια.

Καὶ καθὼς τὴν τρίτῃ μέρα διαπιστώθηκε τὸ ἴδιο φαινόμενο μ' ἕναν τρίτο πλασιέ, ὁ Σεμπαστιάνο Ἀστοῦτι ἔπαψε νὰ κάνει τὸν ζητιάνο.

—Περιττὸν νὰ παρακολουθῶ αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους νέους, εἶπε στὸν Σινίστρο. Δὲν πᾶνε νὰ μετρολογήσουν ὅπως νομίζετε ἀρχικῶς. Ἰσα-ἴσα ποὺ ἐξουλεύουν σὺν δαιμονισμένοι. Ἄν ἤμουν νὰ στὴν θέση σας, θὰ φόρτωνα τὰ στυλὸ στὸν κόκκορα καὶ θὰ πούλαγα κεφαλοτύρι. Καλημέρα σας.

—Καὶ τώρα, τί γίνεται; ρώτησε ὁ Φούρτιβο.

—Τίποτα, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Σινίστρο.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν στιγμὴν τὰ μάτια του πέσανε σὲ μιὰ μικρὴ ἀγγελία:

«Πλασιέ ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τὸ ταῖρι του



Τὴν ἔδωξαν ἀπὸ ἐνενηντα ἑφτά στίπια.

εἰς τὴν τοποθέτησιν οἰουδήποτε εἰδους. Γράφατε Μπίνκι, Ταχυδρομικὸν Κιβώτιον 176».

Ὁ Φούρτιβο τοῦγραψε κί ὑστερὰ ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Μπίνκι παρουσιαζόταν καὶ πληροφοροῦνταν πῶς ἔχουν τὰ πράγματα.

—Ποιοὶ εἶναι οἱ ὅροι σας; ρώτησε ὁ Μπίνκι.

—Ἐφτακόσιες λιρέττες τὸν μῆνα καὶ ποσοστὰ ἐπὶ τῆς πωλήσεως, ἀποκρίθηκε ὁ Σινίστρο.

—Δόστε μου ἕνα δειγματολόγιο, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Μπίνκι κί ἕνα καρνέ με διευθύνσεις.

Τοῦ ἔδωκαν καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

—Ὁρβουάρ γιὰ τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Μπίνκι κί ἔφυγε.

Πῆγε σὶς ἴδιες βίλλες καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πρώτης.

—Τὸ δνομά σας, παρακαλῶ;

—Ἀβάντι, ἀποκρίθηκε ἀναιδέστατα ὁ Μπίνκι.

Ἡ καμαριέρα ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε.

—Περᾶστε παρακαλῶ.

Κί ὡδήγησε τὸν Μπίνκι σ' ἕνα σαλόνι ὅπου βρισκόταν ὁ Ἀβάντι.

—Δὲν ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς γνωρίζω, εἶπε ὁ κ. Ἀβάντι. Ἰσως νὰ εἴθε κανένας ἐξάδελφος δευτέρου βαθμοῦ;

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ ἀπλῆς συνωνυμίας. Ἐγώ, βλέπετε, εἰμαι πλασιέ τῆς ἑταιρίας Στυλογράφων «Σκουριασμένη Πέννα».

Κ.τ.λ.

Δεύτερη βίλλα.

—Καλημέρα σας, λέει ὁ Μπίνκι στὴν καμαριέρα.

—Τὶ ἐπιθυμεῖτε; τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη ἀδιάφορα.

—Εἶναι στὸ σπίτι ὁ κ. Σμουκόνι, παρακαλῶ;

—Τὸ δνομά σας;

—Σμουκόνι.

Σὲ λίγο ἐπιστρέφει.

—Πάω νὰ δῶ.

—Περᾶστε, παρακαλῶ.

Ὁ κ. Σμουκόνι τὸν κυττάζει κατάπληκτος.

—Ἐλεγα πῶς θάταν ὁ ἀδελφός μου.

—Καταλαβαίνω... τὸ δνομά... καυμιὰ συγγένεια... ἀπλῆ συνωνυμία ὅμως. Ἐρχομαι ἐκ μέρους τῆς ἑταιρίας Στυλογράφων «Σκουριασμένη Πέννα»...

Κ.τ.λ...

—Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μπίνκι ἐπιστρέφει θριαμβευτικὰ στὸ γραφεῖο.

—Ἐπισκέφθηκα τὰ ἑκατὸ στίπια καὶ πούλησα ἐνενηντα τρία στυλὸ. Θὰ γυρίσω αὔριο γιὰ δεύτερη φουρνιά. Παρακαλῶ, μὴν ξεχάσετε νὰ λογαριάσετε τὰ ποσοστὰ μου.

—Μά... πῶς τὰ καταφέρατε; ρωτᾷ ὁ Σινίστρο.

—Μέθοδος με πατέντα ἀπαντᾷ λακωνικὰ ὁ Μπίνκι. Ὁρβουάρ.

Σ. ΛΕΒΙΝΙ

ΑΝΑΤΕΛΛΟΝΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Μαίρη Ἀρώνη

Εἶναι εὐτυχὲς ποὺ γνωριστήκαμε μετὰ τὴν Μαίρη Ἀρώνη στὰ παρασκήνια, γιὰτὶ ὁμολογῶ πῶς θὰ δυσκολευόμουν πολὺ, σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο περιβάλλον ξένο πρὸς τὸ θέατρο κί ἂν μοὶ τὴν σύστηναν, νὰ πιστέψω πῶς ἔχω νὰ κάνω μετὰ μὴν ἡθοποιό. Τίποτε σὸ φέροισιμὸς τῆς, στὴν ὁμιλία τῆς, στὴν ἐμφάνισή τῆς δὲν τὴν κάνει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ ἕνα κορίτσι αὐστηρῆς ἀστικῆς οἰκογενείας, ποὺ ἀνατράφηκε μετὰ ὅλες τὶς προλήψεις τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς τάξεως αὐτῆς, τάξεως ποὺ θεωρεῖ «φύσητρον» τὸ θέατρον. Μὴ σᾶς φανῇ παράξενο, ἀφοῦ ἄλλωστε εἶναι ἡ πραγματικότης. Κόρη πλουσίου χρηματιστοῦ, ἡ Μαίρη μορφώθηκε κοινωνικὰ. Τὴν καλλιτεχνικὴ μόρφωση τὴν πῆρε σὺν ἕνα συμπλήρωμα. Καὶ σκεφθῆτε πῶς αὐτὸ τὸ «συμπλήρωμα» τῆς ἀνοίξε τὸν δρόμο τῆς ζωῆς τῆς, ὅταν ὁ πατέρας τῆς αὐτοκτόνησε, ἔδω καὶ λίγα χρόνια, κατόπιν ἐνὸς χρηματιστηριακοῦ «κράχ»...

Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχει — παράλληλα μετὰ τὸ ἀθλητικὸ — καὶ καλλιτεχνικὸ πένταθλο. Ἄν ὑπάρχει, ἀδισταχτὰ, θὰ τὸ ἀπένειμα στὴν Μαίρη Ἀρώνη. Ἀκούστε... καὶ κρίνετε μόνοι σας: εἶναι τελειόφοιτος τῆς «Σχολῆς Ἑθνικοῦ Θεάτρου» ἔχει δίπλωμα πιάνου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου (ὅπου σπούδασε μετὰ τὴν κ. Παπαχρήστου καὶ ζητᾷ τώρα τὴν εὐκαιρία νὰ δώσῃ ἐξετάσεις γιὰ σολίστ) Κί εἶναι κάτοχος γλυκυτάτης φωνῆς μέζο-σοπράνο. Ἡ ἀποκάλυψις δὲ τῶν φωνητικῶν τῆς χαρισμάτων φαίνεται ὅτι ἐγίνε κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς τουρνέ ποὺ ἔκανε ἡ Μαίρη μετὰ τὴν Χαλκίδος: τραγουδῆσε στὸ Λαύριο ὅπου τῆς ἀνεκάλυψαν μετὰ ἄλλο... φωνῆς!

Ἡ Ἰντερβιὺ μας — μέσα στὸ καμαρίνι τοῦ ζεύγους Ἀρώνη, στὸ θέατρον Ἰντεράλ — ποικίλλεται μετὰ συνεχεῖς διακοπὰς... ποὺ ἔχουν κί αὐτὲς τὴν χάρι τους! Σωστὸς δρόμος... μετ' ἐμποδίων! Στὴν σκηνή, παίζονται οἱ «Ἐτερόφωτες» τῶν Μπερρ καὶ Βερνέιγ με πρωταγωνίστρια τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη. Κάθε τὸσο ἔρχεται ὁ ὁδηγὸς τῆς σκηνῆς καὶ κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου: ἡ Μαίρη σπεύδει ἀμέσως στὴν σκηνή, νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τῆς. Ὑστερὰ ἐπιστρέφει γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν Ἰντερβιὺ...

Ἐκεῖνο ποὺ ἐπηρέασε πλεονὺ τὴν ζωὴ τῆς εἶναι ὁ γάμος τῆς μετὰ τὸν Ἀρώνη. Ἀκούστε τὴν νὰ διηγηθῇ τὰ περιστατικὰ μόνῃ τῆς, καθισμένη μπροστὰ στὸν καθρέπτη τοῦ καμαρινοῦ, μετὰ τὰ διάφορα σύνεργα τοῦ μακιγιαρίσματος στὸ χέρι...

—Στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ὅπως δὲλες ὁ μαθητὴς τῆς σχολῆς, ἔκανα κί ἐγὼ τὴν ἐμφάνισή μου. Στὸ «Δαντὸν» εἶχα ἕνα ρολάκι. Ἐπαίξε κί ὁ Ἀρώνης. Ἀπάνω στὴν ἐπαναστατικὴ αὐτὴ τραγωδία, πλῆχθηκε τὸ εἰδύλλιό μας... Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ μὴν κοκκινίσῃ...

—Νὰ μὴν κοκκινίσῃ! διαμαρτύρεται ὁ σύζυγος ποὺ παρίσταται — ἀραιὰ καὶ

ποῦ — στὴν Ἰντερβιὺ.

—Καλὲ, ὅχι! ἐσὺ! Αὐτὸ τὸ ροῦζ τῶν χειλιδῶν! — καὶ δείχνει τὸ μπατόν ποὺ δὲν χρωματίζει. — Δὲν ξαναπαίρνω... θ' ἀλλάξω μάρκα...

Διακοπὴ, λόγω ἐπεμβάσεως τοῦ ὁδηγοῦ τῆς σκηνῆς. Σὲ λίγο, ἡ Μαίρη ἔρχεται καὶ συνεχίζει:

—Οἱ ἀρραβῶνες μας ἔγιναν ἐπὶ «Οὐδίοδος»...

—Σὰν νὰ λέμε — τὴν διακόπτω κί ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ὁδηγοῦ — ἀπὸ τραγωδία σὲ τραγωδία... Πάλιν καλὰ ποὺ δὲν εἴσθε προληπτικὴ. Ἐδῶ εἶναι ὁλόκληρο



Ἡ Μαίρη Ἀρώνη.

ἔργο: Πρῶτῃ πράξις: Εἰδύλλιο. Δεύτερη πράξις: Ἀρραβῶνες. Τρίτῃ πράξις: Γάμοι.

Καὶ σᾶς θεοαῖω, εἶναι τόσο μονιμὸν τὸ ἀντρώπου, ποὺ τὸ θεατρικὸ ἔργο τῆς ζωῆς τοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερβῇ... τίς τρεῖς πράξεις!

—Μὴν τὰ πάρετε γιὰ παραδοξολογία, συνεχίζει ἡ Μαίρη, ἂν σᾶς πῶ πῶς τὴν ἐπιτυχία μου τὴν χρωστῶ... στὴν ἀποτυχία μου! Στὶς διπλωματικὰς μου ἐξετάσεις, ἡ ἐπιτροπὴ με ἔκρινε ἀξία τοῦ βαθμοῦ 9 (κάλλιστα). Αὐτὸ ἦταν ἀποτυχία, γιὰτὶ χωρὶς ν' ἀριστεύσω δὲν μπορούσα νὰ μῶ μέσα στὸ «Βασιλικόν». Ἡ παίρνετε ἀριστεία... ἡ ὅλα τὰ διπλώματά σου ἀχρῶστα! Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη ὅμως, ποὺ ἔννοεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ κάθε καλλιτεχνικὴ προσπάθεια, με πῆρε στὸ πλευρὸ τῆς πέρυσι τὸ καλοκαίρι μ' ἔβγαλε στὴν «Μίς Μπᾶ» — ὅπου

ἔπαιζε τὴν τρελλὴ ἐκείνη ἐξαδελφούλα — κί ἔκανε πρῶτο-πρῶτο τὸν κ. Μπασιλιά — μέλος τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ «Βασιλικοῦ» — νὰ ἀναγνωρίσῃ στὴν «Ἠχώ τῆς Ἑλλάδος»... «ὅτι καμμιὰ φορὰ γίνονται λάθη στὴν κρίση»...

Ἀντιθέτως μετὰ οὐκ ὀλίγες καλλιτέχνιδες ἡ Μαίρη Ἀρώνη δὲν μιλά σχεδὸν καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Σ' ἀφίνει νὰ τὴν ἐκτιμῆσῃς — ἡ νὰ τὴν ἀποδοκιμάσῃς — σ' ἕνα ἔργο, χωρὶς νὰ σὲ ἐπηρεάσῃ μετὰ τὶς δικές τῆς κρίσεις. Κάπου-κάπου, μετὰ τσεγκέλια, μπορεῖ κανεῖς νὰ τῆς ἀποσπάσῃ καμμιὰ ὁμολογία... ποὺ ἐκτιμᾷ τὸν ἑαυτὸ τῆς πολὺ συντηρητικὰ. Ὅταν τὴν ρωτοῦσα γιὰ τὴν φωνή τῆς, μοὶ εἶπε μετρίοφρονα: «Ἐχω φωνὴ ποὺ δὲν ξεσκίζει τ' αὐτιά». Καὶ δὲν μιλά ἔτσι ψαρεύοντας κοπιμένα. Ἀπλότῃς κί ἀφέλεια...

Ἡ Μαίρη ἔχει ὠραϊότατα μαῦρα μάτια. «Ὁ,τὶ ἔγραψα ὅμως, ὁμολογῶ πῶς δὲν τὸ ἔγραψα ὑπὸ τὴν σαγήνῃ τῶν φωτοειδῶν προβολέων τῆς. Ἰσα-ἴσα ποὺ μοὶ ἔβριχνε κάπου κάπου καμμιὰ λοξὴ ματιά τὸ πολὺ — γιὰτὶ, ὅπως σᾶς εἶπα — ἦταν ἀπασχολημένη ὅτε μὲν μετὰ μακιγιαζ, ὅτε δὲ μετὰ τὰ σήματα «Σ.Ο. Σ.» τοῦ ὁδηγοῦ...

Μιὰ βιλλίτσα στὸ Παλὸ Φάληρο, κοντὰ στὴν θάλασσα. Κήπος μετὰ διαλεχτὰ λουλούδια, ποὺ μιὰ τρυφερὴ ψυχὴ παρακολουθεῖ τὴν ἀνθισί τῆς. Βεράντα — λαμπρὸ παρατηρητήριον ἀπὸ ὅπου φαίνονται τὰ μαγεμένα σούρουπα τοῦ Σαρωνικοῦ ὅπου ὁ ἥλιος φεύγει μετὰ τὸν πορφυρένιο μανδύα τοῦ ἀφίνοντος πύσσω τοῦ μιὰ μενεξελιά μελαγχολία...

Ἐδῶ ξεκουράζεται τὸ ἀντρώπου, δταν δὲν ἔχη πρόβα. Οἰκογενειακὴ ζωὴ χωρὶς ξενύχτια, ἐξὸν ἀπὸ τὶς ὑποχρεωτικὲς νυχτερινὰς ὥρες τῆς ἐργασίας στὸ θέατρο... Σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον, ἡ Μαίρη μελετᾷ μετὰ τὴν ἡσυχία τῆς τοὺς ρόλους τῆς, ξεκουράσεται καὶ τὴν ὁλπέτε νὰ ἐμφανίζεται τόσο ψυχολογημένα καὶ μετὰ τὴν διάθεσιν στὸ ρεπερτορίο τῆς...

Ἐκεῖνο ποὺ ἀναστατώνει τὴν Μαίρη εἶναι τὰ τουρνέ μετὰ τὴν πῆγαινε κί ἔλα τῶν τραίνων καὶ τῶν ξενοδοχείων. Καὶ ἀκριβῶς μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ διπλὸ τουρνέ μετὰ τὸν θίασο Κοτοπούλη. Ἕνα στὴν Αἴγυπτο κί ἄλλο στὴν Μακεδονία. Στὸ τουρνέ, πρωταγωνίστησε σ' ἕνα σωρὸ ἔργα, ὅπως στὸν «Μπαμπὰ ἐκπαιδεύεται» τοῦ Μελά. Στὸς ρόλους τῆς, δὲν πνίγεται μέσα σ' ἕνα ποτήρι νερό. Πολυσύνθετο καλλιτεχνικὸ ταλέντο, τὴν μιὰ μπορεῖτε νὰ τὴν δῆτε νὰ παίξῃ «ἐν ξενῶ» σὶς γαλλικὰς κωμωδίας καὶ τὴν ἄλλη... δραματικὴ πρωταγωνίστρια στὴν «Ἀγνωστο»! Κί αὐτὴν ἐκείνη, πῶς δὲν εἶναι ψηλομύτα κί ἀπαιτητικὰ, ἐπειδὴ ἔχει φυσικὰ χαρίσματα ἐξαιρετικά. Ἀκολουθεῖ, σ' αὐτὴ, τὴν σοφὴ διδασκαλία τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, ποὺ μοῦλεγε τὸ ἴδιο ἔραβδ στὸ καμαρίνι τῆς:

—Ἕνας πραγματικὸς καλλιτέχνης δὲν πρέπει νὰ μεθᾷ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του — ὅσο μεγάλη κί ἂν εἶναι. Πρέπει νὰ εἶναι συγκρατημένος σὲ ὅλα τοῦ καὶ καθὲς βελτίωση τῆς καλλιτεχνικῆς του ἀποδόσεως νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ γιὰ νὰ συνεχίσῃ μετὰ περισσότερον ἐνθουσιασμὸ τὸ ἔργο τοῦ...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Ερωτικές τραγωδίες

ΛΙΓΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΝΚΑΤΣ

Συνάντησα τον φίλο μου Τζών Χάστιγκς σ' ένα κονσέρτο πολύ αριστοκρατικό και πολύ πληχτικό. Είχαμε τόσα χρόνια να ιδωθούμε και να μιλήσουμε, να ανταλλάξουμε κάποιον άλλο άντα άμοιβαία μας άσυγκράτητα χασμουρητά δεν μας έκαναν να άλληλοπροσεχθούμε με συμπάθεια.

Στο διάλειμμα σφίξαμε έγκάρδια τα χέρια μας και άποφασίσαμε χωρίς δισταγμό να συνεχίσουμε κάπου άλλου τη βραδιά μας. Έτοιμαζόμασταν να φύγουμε όταν στο θεατρίο έτυχε να συγκρουσθώ έλαφρά με μια κυρία που έμπαινε συνοδευόμενη από ένα κύριο. Ήταν μια γυναίκα με παράξενο ύφος. Άκουσε την συγγνώμη που της ζήτησα κυττάζοντάς με θαθεία στα μάτια, με το άπλανές βλέμμα που έχουν οι ύπνοβάτες, που παρατηρούν χωρίς να βλέπουν. Ύστερα μισάνοιξε τα χείλη της σ' ένα έκθαμβωτικό χαμόγελο και άπομακρύνθηκε χωρίς λέξη. Κύτταξα έκπληκτος τον φίλο μου.

Μήν άπορείς! μου είπε εκείνος χαμογελώντας. Είναι η Ρόζα Μπρέντ... Δεν άκουσες ποτέ να μιλούν γι' αυτήν; Δεν ξέρεις λοιπόν την ιστορία της; Πάμε να πιούμε κάτι. Θα σου την διηγηθώ...

Λίγα λεπτά άργότερα, δοκιμάζοντας μια παλιή μπουτίλλα στο άναπαυτικό σαλονάκι του φίλου μου, άκουα την ιστορία της άμορφης άγνωστης.

Η Ρόζα Μπρέντ, άρχισε ο Χάστιγκς, είναι άμερικάνα, κόρη μιας σπανιόλας κι' ενός καναδο. Όπως είδες και μόνος σου είναι ένα πλάσμα γοητευτικό, με την έποχή της ιστορίας αυτής ήταν πραγματικά πεντάμορφη. Ξανθή, λεπτή, αίθερία, έδινε την εντύπωση ότι από στιγμή σε στιγμή θα χανόταν από μπροστά σου σαν όνειρο. Η όνειρεμένη αυτή γυναίκα ήταν ήδη παντρεμένη. Και, όπως συμβαίνει συνήθως, με έναν άνδρα κοινότατο, αλλά έκτο μμυριούχο.

Ήταν εύτυχισμένη; Μάλλον όχι! Ένας πολυσχολος έπιχειρηματίας δεν είναι ποτέ ένας περιφημος σύζυγος. Εκείνη όμως έκρυβε την δυστυχία της, κάτω από την μάσκα μιας τελείας άνατροφής. Και η ζωή θα συνεχιζόταν με την ίδια πληχτική μετριότητα της, αν δεν συνέβαινε κάποιο γεγονός, άσήμαντο αυτό καθ' έαυτο που την έκανε ήρωίδα ενός αίσθηματικού ρομάντσου.

Εκείνος που προκάλεσε όλ' αυτά υπήρξε ο σύζυγος προσλαμβάνοντας ένα νέον γραμματέα. Ήταν ένας νεαρός ψηλός, καλοκαμωμένος, εύγενικός. Στην άρχή, εκείνη δεν του έδωσε την παραμικρή σημασία. Δεν ήξερε καν αν είχε μάτια γαλανά ή μαύρα: ήταν ένας υπάλληλος... Κι' ύστερα, μια μέρα, εκείνη, άπότομα και τυχαία, έμαθε ότι οι υπάλληλοι είναι και αυτοί άνδρες!

Συνήθιζε να φορμάρει πάντα στο στήθος της μια γαρβένια κι' ένα άπόγευμα έχασε την μπουτουνιέρα της στο γραφείο του συζύγου της. Το βράδυ, καθώς ο νεαρός γραμματέας της προσέφερε ένα σημείωμα έκ μέρους του συζύγου της, έπεσε από το πορτοφόλι

του κάτι: η χαμένη γαρβένια.

Για ένα λεπτό, εκείνη σκέφθηκε να δείξη την πόρτα στον άναιδή αυτό νεαρό που το λμούσε να την έρωτευθώ... Μα η χειρονομία αυτή θ' άπεδείκνυε ότι έδινε κάποια σημασία στον έρωτα αυτόν που την προσέβαλε. Και ο έγωισμός της υπερίσχυσε. Έξακολούθησε να του φέρεται με την ίδια ψυχρή ευγένεια που χρησιμοποιούσε άπέναντι σ' όλους τους κατωτέρους. Μα ύστερα από την άποκάλυψη εκείνη, ήταν άδύνατο να έμποδισή τον έαυτό της να τον σκέπτεται λίγο.

Και σιγά - σιγά ένοιωσε κάτι παράξενο να συντελείται μέσα στην ψυχή της. Της φαινόταν ότι το έπιμονο βλέμμα του που την παρακολουθούσε άδιάκοπα, γεμάτο πάθος, ίκεσία, τρυφερότητα, καθώς εκείνη του έδινε διαταγές, χάιδευε άπαλά την άνερώτευτη ως τότε καρδιά της...

Έγινε νευρική, εύεξαπτη. Ο έφιάλτης των ματιών εκείνων τον έρωτευμένου σκλάβου γινόταν άβάσταχτος. Ρίχτηκε με πάθος στις πλούσιες κι' αριστοκρατικές διασκεδάσεις ελπίζοντας να ξεριζώσει έτσι από την καρδιά της το αίσθημα αυτό που γινόταν όλοένα πιο έπικίνδυνο. Μα το φάρμακο φάνηκε



Σιγά-σιγά ένοιωσε κάτι παράξενο να συντελείται μέσα στην ψυχή της...

χειρότερο απ' την άρρώστεια. Κουρασμένη απ' τις ψεύτικες χαρές μιας έπιπόλαιης ζωής, χορτασμένη από τα γλέντια και τις κοσμικές συγκεντρώσεις άηδιασμένη από τις κολακείες και τις υποκρισίες που άπευθυνόταν περισσότερο στη θέση της και στον πλούτο της παρά στο άτομό της, παράτησε όλα αυτά τα πράγματα που της έφερναν άφόρητη πλήξη κι' άφησε την καρδιά της ελεύθερη...

■ ■

Και άγάπησε. Μα πολύ τίμια κι' άξιοπρεπής για ν' άμαρτήσει, πίστεψε ότι για λίγο καιρό θα της ήταν άρκετό να πλησιάσει μόνο στα χείλη της το ποτήρι που οι άλλοι άδειάζουν ως τον πάτο. Ένα βλέμμα, ένα χαμόγελο έφθαναν στα δύο αυτά πλάσματα που τα χώριζε τόσο άπόσταση, στον σκλάβο και στην θασίσινα, για νάναι εύτυχισμένοι. Η φλόγα όμως που έκαιε μέσα τους φούντωνε όλοένα περισσότερο κόνοντας τα μάτια τους πιο θολά, τα χείλη τους πιο τρεμουλιαστά. Στο τέλος ένοιωσαν ότι ήταν άδύνατο να παλέψουν περισσότερο.

Θά φύγω! είπε εκείνος μια μέρα. Δεν μπορώ ν' άνθέξω πιά.

Θάρθω μαζί σου! άπάντησε εκείνη άπλά, έκπληκτη που το πράγμα μπορούσε να είναι τόσο εύκολο.

Δεν είπαν τίποτ' άλλο. Ήταν η πρώτη φορά που μιλούσαν για την άγάπη τους, και στον ήχο της φωνής τους, εκείνο που είχαν ποθήσει περισσότερο — ο έγωισμός τους — σωριαζόταν σαν ένα χάρτινο σπίτι. Το μέλλον τους άνοιγε την άγκαλιά του. Μια νέα ζωή άνέτελλε γι' αυτούς: ο Άρεβουάρ λοιπόν, για αύριο, άγαπημένη μου! ψιθύρισε εκείνος, τρέμοντας σχεδόν από την συγκίνηση.

Θά σε περιμένω αύριο! είπε τουφερά κι' εκείνη.

■ ■

Ο φίλος μου έσίωπησε. Ήπια ένα δεύτερο ποτήρι.

Ωραία η ιστορία, είπα εγώ, μάλλον κοινή όμως. Πάντως πρέπει να θαυμάσωμε τον άνδρα αυτόν που από άπλως γραμματέας κατώρθωσε να φέρη ξανά την γυναίκα του στον κόσμο αυτό από τον όποιο την άπέσπασε. Θα πη ότι άνέθηκε πολύ για να την φέρη στο άποψινό κονσέρτο...

Μά έχεις λάθος! με διέκοψε ο Τζών. Ο άνδρας που την συνόδευε άπόψε δεν είναι ο γραμματέας, μα ο σύζυγός της. Εκείνη δεν θάταν τώρα τρελή σχεδόν — μια ήρεμώτατη τρελή — αν ζούσε με τον μοναδικό άνδρα που άγάπησε στη ζωή της. Μα τον άνδρα εκείνον, ύστερα από την άπόφαση που πήραν για να φύγουν την άλλη μέρα, η Ρόζα τον περίμενε άδικα... Εκείνος δεν ήρθε ποτέ πιά. Κι' αυτό της έφερε μια διανοητική παράκρουση... Το ίδιο άκριβώς βράδυ που έξιμολογούσαν τον έρωτά τους, ο γραμματέας σκοτώθηκε σ' ένα τυχαίο αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΝΚΑΤΣ ■



ΤΟΥ JEAN DE LA HIRE

Ο δωρ Άχμντ βής, φωνάζει τον διευθυντή της άστυνομίας. Τορπέν και του ζητά τέσσαρα πτώματα για να μετενσαρκώσει τις ψυχές που έφερε μαζί του απ' τον Έρμη. Ο κ. Τορπέν του ύπόσχεται να τον βοηθήσει και ο Άχμντ βής τον καλεί να παραστεί στην έντυπωτική σηγή.

17. (Η συνέχεια)

Πότε;
—Αύριο μεσημέρι.
—Πού;
—Στο Νεκροσκοπείο!

—Θά είμαι.
—Όσο για την μετενσαρκωση της Λόλας Μεντές, του Πάλ ντε Σιβράκ και του Φραντσέσκο, θα την έκτελέσω την έρχόμενη νύχτα, μπροστά σε σάς και στους φίλους μας.

—Λαμπρά, δόκτορ, φεύγω.

Κι' ο κ. Τορπέν σηκώθηκε.

—Κι' όμως, δόκτορ, είπε εαφνικά, επιτρέψτε μου να σας πω πως έχω μερικές άντιρρήσεις.

—Μιλήστε ελεύθερα!

—Αυτές οι ψυχές που θα μετενσαρκώσετε... Η δεσποινίς Λόλα Μεντές, ο Φραντσέσκο, ο Πάλ ντε Σιβράκ, ο Μπράντ...

—Ε λοιπόν;

—Έχουν την οικογένειά τους... τους φίλους τους... τα συμφέροντά τους... Θα αλλάξουν σώμα, πρόσωπο... Δεν θα τους άναγνωρίσει κανείς...

—Ξεχνάτε την άνθρωποπλαστική!

—Την άνθρωποπλαστική;

—Ναι, ναι!... Ξέρετε την ρινοπλαστική;

—Άσφαλώς! Είπε γελώντας ο διευθυντής της άστυνομίας. Είναι μια έγχείρηση που ξαναφτιάχνει τις χαλασμένες μύτες.

—Άκριβώς. Η άνθρωποπλαστική είναι χειρουργική επέμβαση που ξαναφτιάχνει ένα πρόσωπο καταστραμμένο ή άπλάως για να του αλλάξει τα χαρακτηριστικά ή την έκφρασή του...

—Όστε, αυτή την άνθρωποπλαστική... είπα σατισμένος ο κ. Τορπέν.

—Την κάνω εγώ, άγαπητέ μου. Την διδάχτηκα στους Ιερούς και μυστηριώδεις ναούς των Ίνδιαν όπου φορμάρουν σώματα όπως φτιάχνουν ψυχές. Καταλαβαίνετε πως θα μου είναι εύκολο να βρω φωτογραφίες της Λόλας Μεντές, του Πάλ ντε Σιβράκ, του Άρθουρ Μπράντ και

του Φραντσέσκο άκόμα... Σε καθένα απ' αυτά τα σώματα θα δώσω μια μορφή όμοια με την παλαιά τους, άπλούστατα. Είναι ζήτημα έπιδειξίτητος, έπιμονής και χρόνου. Σύμφωνοι, λοιπόν... Υπολογίζω ότι τα τρία πτώματα θα βρίσκονται στο νοσοκομείο τα μεσάνυχτα...

—Ναι... ναι... άσφαλώς.

—Και πως θα βρίσκεστε στο Νεκροσκοπείο αύριο το μεσημέρι;

—Στο Νεκροσκοπείο, το μεσημέρι, σύμφωνα.

Κι' ο διευθυντής της άστυνομίας κατάπληκτος, βγήκε από το μέγαρο του Άχμντ βής.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΝΕΚΡΟΣΚΟΠΕΙΟ

Την έπομένη, στις δώδεκα παρά δέκα, ο κ. Τορπέν έμπαινε στο νεκροσκοπείο. Ο φύλαξ της ύπρεσίας άνεγνώρισε τον δημοφιλή διευθυντή της άστυνομίας, και τον συνόδευσε στο γραφείο που ήταν δίπλα στην αίθουσα έκθέσεως των πτωμάτων.

—Στις δώδεκα άκριβώς, είπε ο κ. Τορπέν που ήξερε πόσο συνεπής ήταν στα ραντεβού του ο Άχμντ βής, ένας κύριος θα φθάσει στο περιστόλιο. Είναι ψηλός, λιγνός, μελαχροινός, χωρίς γένεια και μουστάκια. Θα τον φέρετε άμέσως έδω.

Ο φύλαξ ύποκλήθηκε χαιρέτησε στρατιωτικά κι' έκανε μεταβολή. Σε λίγο περίμενε στο κατώφλι του νεκροσκοπείου. Με το πρώτο χτύπημα του μεσημεριού, ο φύλαξ είδε ένα πολυτελές αυτοκίνητο να σταματά μπροστά στην πόρτα και να κατεβαίνει απ' αυτό ένας άνδρας που τα χαρακτηριστικά του συμφωνούσαν με την περιγραφή που του έκανε ο κ. Τορπέν.

Ύστερα από δυό λεπτά, ο δόκτωρ Άχμντ βής έσφιγγε το χέρι του διευθυντού της άστυνομίας.

—Ε λοιπόν; είπε ο άνώτερος υπάλληλος, τα τρία πτώματα της περασμένης νύχτας έφθασαν στο σπίτι σας; Είσατε ίκανοποιημένος;

—Με το παραπάνω! άποκρίθηκε ο δόκτωρ. Η νέα εργασία είναι έξαιρετικά όμορφη και το σώμα της είναι από τα πλαστικότερα που είδα στην ζωή μου ή ψυχή της Λόλας Μεντές δεν θα δισαρεστηθή και τόσο με την άλλαγή. Ο καταπληκτικός είναι ένα κομψό παλληκάρι με γερούς μύς: ταιριάζει μια χαρά στον Πάλ ντε Σιβράκ. Όσο για τον Ίταλντ, έχει στο μέτωπο, διαγώνια, μια ούλη που το παραμορφώνει κάπως. Κι' όμως ο Φραντσέσκο θα βγή πολλο κερδισμένος απ' την μετενσαρκωσή του σ' αυτό γιατί, αν δεν άπατώμαι, η πρώτη του σωματική εμφάνιση δεν είχε καθόλου χάρι. Όστε, όλα πάνε καλά. Είμαστε μόνοι;

—Μάλιστα.

—Το γραφείο αυτό έπικοινωνεί με την δημοσία αίθουσα έκθέσεως;

—Δεν έχωμε παρά να άνοίξωμε αυτή την πόρτα, είπε ο κ. Τορπέν, που σηκώθηκε δείχνοντας μια πόρτα βαμμένη κίτρινη.

—Λαμπρά. Τώρα θα κλείσει το παράθυρο, για να μας φωτίσει λίγο μόνο αυτή η πόρτα που θα ξανανοίξουμε. Έπιτρέψτε;

—Παρακαλώ, ελεύθερα.

Ο δόκτωρ Άχμντ βής έκλεισε το παράθυρο, τα παντζούρια και τα τζάκια και έπειτα τράβηξε την κουρτίνα. Μέσα στο σκοτάδι που έπικράτησε, ο κ. Τορπέν είδε μια σπίθα να στέκεται σε ύψος πενήντα εκατοστών επάνω απ' το κεφάλι του Άχμντ βής.

—Βλέπετε την ψυχή του Άρθουρ Μπράντ; ρώτησε ο δόκτωρ.

—Μάλιστα, δόκτορ.

—Σας άφίνω μόνο μαζί της για μια στιγμή. Πάω να δώ το πτώμα του Έντγαντ Πέντιγκ.

Ο θαυματοπόιός πρόφερε δυό μυστηριώδεις λέξεις. Ύστερα πρόχρησε προς την πόρτα από την οποία είχε μπει κι' η σπίθα δεν τον συνόδευσε. Έμενε άκίνητη κι' άκτινοβολούσε στο μέσον της αίθουσας.

Ο δόκτωρ, στο άναμεταξύ, είχε φθάσει στον διάδρομο του κοινού που χώριζε με μια τζαμαρία απ' την αίθουσα όπου ήταν έκτεθειμένα τα πτώματα των όποιων ζητείται η ταυτότης.

Το σώμα του Έντγαντ Πέντιγκ έμοιαζε σαν νάταν ναρκωμένο. Παχύ, κοντό, με έξέχον υπογάστριο με μυώδη πόδια, φορούσε ένα κοστούμι γρι με πράσινα καρρά, μαλακό κολάρο, κόκκινη γραβάτα. Το πρόσωπο ήταν ήρεμο, το στόμα και τα μάτια κανονικά κλεισμένα κι' αν έλειπε η χαρακτηριστική χλωμάδα του θανάτου που κέρανε το μέτωπο και τα μάγουλα, θα νόμιζε κανείς πως το σώμα ήταν ζωντανό.

—Λαμπρά! είπε με σιγανή φωνή ο δόκτωρ.

—Καί ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στο πτώμα, ξαναγύρισε κοντά στον Τορπέν.

Στο μέρος ακριβώς όπου στεκόταν πριν ο δόκτωρ, ήρθαν ν' ακουμπήσουν ένας νέος μαζί με μια νέα, χωρίς να δώσουν προσοχή στους ψιθύρους των ανθρώπων που τους εμπόδιζαν να δουν από κοντά το περίφημο πτώμα. Ήσαν πιασμένοι απ' το μπράτσο και στο πρόσωπό τους ήταν ζωγραφισμένη η άδολη χαρά δυο έρωτευμένων υπάρξεων στις πρώτες μέρες ευτυχίας τους.

—Είδες; της είπε ξαφνικά ο νέος.

—Τι πράγμα;

—Κάτι σαν ηλεκτρική σπίθα που πέταξε απάνω απ' το κεφάλι του 'Αμερικανού;

—Πραγματικά, είπε ένας σοβαρός κύριος που στεκόταν όρθιος μπροστά στον νέο, είδα κι' εγώ μια σπίθα...

—Πού; Πού;

Και τὸ πλῆθος σταμάτησε, στριμώχτηκε, ὁ ἕνας ρωτοῦσε τὸν ἄλλο. 'Ακουμπισμένοι σὰ κάγκελλα, ὁ νέος ἡ ἐργάτης κι' ὁ σοβαρὸς κύριος κύτταζαν τὸ πτώμα τοῦ 'Αγγλου...

Ξαφνικά, ἡ ἐργάτης ἔμπηξε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ καὶ τέντωσε τὸ χέρι, ξεφωνίζοντας:

—Τὸ στόμα τοῦ! Τὸ στόμα τοῦ!... Κυττάξτε, ἐκεῖ, ἐκεῖ!...

—Τι τρέχει; Ναί, ἔχει δίκη!...

—Τὰ μάτια, τώρα, τὰ μάτια! φώναξε ἡ νέα.

Καὶ χλωμὴ, τρέμοντας στεκόταν, καρφωμένη ἀπ' τὴν ἑκπληξὴ καὶ τὴν φρίκη.

Πίσω της, τὸ πλῆθος μεγάλωνε. 'Ακούγονταν ξεφωνιτά, βλαστήμιες...

—'Ανοίγουν!... φώναξε ὁ σοβαρὸς κύριος.

Καὶ γυρνώντας θέλησε νὰ φύγῃ. Τὸ πλῆθος ὅμως τὸν κράτησε καρφωμένο ἀκίνητο.

—'Αχ! φώναξε σπαραχτικὰ ἡ νέα. Σηκώνεται!...

Πραγματικὰ τὸ πτώμα τοῦ 'Αγγλου, μπροστὰ στὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Παρισιοῦ εἶχαν παρελάσει καὶ ποὺ ἦταν ξαπλωμένο ἐδῶ κι' ἔξῃ μέρες στὶς παγωμένες πλάκες τοῦ Νεκροσκοπεῖου, αὐτὸ τὸ ἄψυχο κορμὶ εἶχε κινήσει ξαφνικὰ τὰ χεῖλιά του, εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια του, εἶχε κουνήσει τὰ πόδια του. Καὶ τώρα, σηκώνονταν ἀργὰ-ἀργὰ, σὰν νὰ εἶχε μωδιάσει ἀπ' τὴν μακροχρόνια ἀκίνησίαν του. Καὶ ἀνακάθησε στὴν ἄκρη τοῦ μαρμαρένιου τραπέζιου, ρίχνοντας ὀλόγυρα τοῦ ἑνα σαστισμένο βλέμμα...

Μὲ τὸ δεξιὸ χέρι ἄγγιξε τὸ σῶμα ποὺ ἦταν ξαπλωμένο πὶδ κοντὰ του... Καὶ πάλι, τὸ βλέμμα του χάραξε ἕνα ἡμικύκλιο... 'Υστερα τὰ μάτια του, γουρλωμένα ἀπ' τὴν κατάπληξη, μὲ ἀφάνταστη συγκίνηση, σταμάτησαν ἀπάνω στὸ πλῆθος ποὺ, πίσω ἀπ' τὴν τζαμαρία, τὸν κύτταζε μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ σੁσπασμένα ἀπ' τὴν φρίκη...

Καὶ τὸ νεκραναστημένο πτώμα κύτταξε αὐτὸ τὸ πλῆθος μὲ βλέμμα ἀπλανές. 'Εξαφνα μιὰ ἐπιταχτικὴ φωνὴ ἀκούστηκε πίσω του:

—'Αρθουρ Μπράντ!

Τότε, τὸ πτώμα ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ζωτικότητα νὰ τὸ κυριεύῃ. Πήδηξε χάμω, γύρισε τὶς πλάτες στὸ πλῆθος, ἔκανε τὸν γύρο τοῦ μαρμαρένιου τραπέζιου καὶ

προχώρησε πρὸς μιὰ πόρτα ποὺ ἔβλεπε ἀνοιχτὴ. 'Αφοῦ τὴν πέρασε, ἡ πόρτα ξανάκλεισε: τὴν εἶχε σπρώξει ὁ 'Αχμέτ βέης.

—Κύριε Τορπέν, εἶπε ὁ δόκτωρ 'Αχμέτ βέης, σὰς παρουσιάζω τὸν 'Αρθουρ Μπράντ στὸ νέο φθαρτὸ περικάλυμμά του.

Χλωμός, γεμάτος συγκίνηση, ὁ διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας ὑποκλίθηκε.

—Κύριε Μπράντ, εἶπε ἔπειτα ὁ τρομερὸς θαυματοποιὸς, εἶμαι ὁ δόκτωρ 'Αχμέτ βέης ποὺ γνωρίζατε ἀπάνω στὴν 'Αφροδίτη καὶ στὸν 'Ερμὴ ὑπὸ τὶς διάφορες μορφές ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ πάρω.

—Πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σὰς γνώρισα κι' ἔτσι! ἀποκρίθηκε ὁ Μπράντ μὲ καταφατικὴ ἀγγλικὴ προφορά.

—Πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸ σας;

—Μὴν τὸ πάρετε γιὰ παιδιάρισμα, τραύλισε ὁ Μπράντ, θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως πολὺ νὰ βλεπαί τὸ πρόσωπό μου...

'Εχει κάποια σημασία αὐτό... Καθρέφτες δὲν ἔχετε ἐδῶ;...

—Θὰ βρῆτε καθρέφτες στὸ σπῆτι μου, κύριε Μπράντ! εἶπε ὁ γιατρὸς γελώντας. Γιὰ τὸ πρόσωπό σας ὅμως μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἥσυχος. Θὰ τὸ διαπλάσω οὕτως ὥστε νὰ εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχατε προτοπὸ ἐξαυλῶθητε, ἂν ἐπιμένετε, ἐννοεῖτε, νὰ διακηρύξετε ἀπολύτως τὴν παλαιὰ σας φόρμα...

—'Οχι! δὲν με νοιάζει... Οἰκογένεια δὲν ἔχω κι' οὕτε με νοιάζει ἂν με βροῦν ἀλλαγμένο οἱ φίλοι μου... φυσικὰ ὅμως δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ἄσχημος!...

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔσκασαν στὰ γέλια. —Κύριε Τορπέν, μὰς συνοδεύετε; εἶπε ὁ δόκτωρ.

—'Οχι! Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκπληρώσω ὀρισμένες διατυπώσεις ποὺ τὶς ἐπιβάλλει ἡ ἀπρόοπτη νεκρανάσταση τοῦ κ. 'Εντγαντ Πέντιγκ...

—'Εντγαντ Πέντιγκ; ἔκανε ὁ 'Αρθουρ Μπράντ καὶ συναφρώθηκε.

—'Ακριβῶς. Εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ σώματος ποὺ χρησιμοποιεῖτε τώρα, κ. Μπράντ. 'Ο δόκτωρ θὰ σὰς διηγηθῇ... Μόλις τελειώσουν αὐτὲς οἱ διατυπώσεις, θάρθῶ σπῆτι σας, δόκτωρ, γιὰ νὰ μοῦ ὑπογράψετε, ὁ Μπράντ κι' ἐσεῖς μιὰ δήλωση, γιὰ νὰ συντάξουμε τὸ ἀνακοινωθέν ποὺ θὰ σταλῇ στὶς ἐφημερίδες... Μὴν δώσετε ὅμως καμμιά δημοσιογραφικὴ συνέντευξη ἐν τῷ μετὰξί!

—Μείνετε ἥσυχος, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀποκρίθηκε ὁ δόκτωρ. Τὸ αὐτοκίνητό μου εἶναι σὲ ἀπόσταση δυὸ βημάτων κι' ὁ σωφὲρ μου εἶναι ἐπιδέξιος... Θὰ ἀποφύγουμε τοὺς δημοσιογράφους, ἂν ἔχη ἤδη φθάσει κανεὶς ἀπὸ αὐτούς... Καλὴ ἀντάμωση σὲ λίγο!

—Σὲ λίγο!

—Κύριε Μπράντ, εἶπε ὁ 'Αχμέτ βέης, πᾶμε νὰ γευματίσουμε;...

—Πολὺ εὐχαρίστως, δόκτωρ!

'Αφοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ κ. Τορπέν, οἱ δυὸ ἄνδρες βγήκαν ἀπ' τὸ γραφεῖο. Κάτω ἀπὸ τὸ περιστόλι τοὺς σταμάτησε ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας συνοδευόμενος ἀπὸ πολλοὺς ἀστυφύλακες. Εἶχε ἀδειάσει ὁ διάδρομος τοῦ νεκροσκο-

πεῖου καὶ τὸ πλῆθος συνωθοῦνταν ἔξω, στὸ πεζοδρόμιο... Βλέποντας τὸν 'Εντγαντ Πέντιγκ, ὁ φύλαξ ποὺ ἦταν κοντὰ στὸν ἀξιωματικὸ ἔκανε ἕνα πῆδημα πρὸς τὰ πίσω, ξεφωνίζοντας:

—Αὐτὸς εἶναι! Αὐτὸς εἶναι!...

—Κύριε ἀστυνόμε, εἶπε ἀμέσως ὁ δόκτωρ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας σὰς περιμένει μέσα στὸ γραφεῖο. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ δώσετε τέσσερις ἀνδράς σας, γιὰ νὰ ἀνοίξουν δίοδο στὸ αὐτοκίνητό μου γιὰτὶ εἶμαστε πολὺ βιαστικοί!

'Ο τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἦταν τόσο ἐπιτακτικὸς ποὺ ὁ ἀξιωματικὸς δὲν δίστασε οὕτε στιγμὴ νὰ ὑπακούσῃ. 'Εδῶσε διαταγὰς σ' ἕναν ἀρχιφύλακα καὶ μῆψε μέσα στὸ γραφεῖο: συνοδευόμενος ἀπὸ τέσσερις ἄνδρες, ὁ ἀρχιφύλαξ ἐν τῷ μετὰξί ἀνοίξε δρόμο στὸ αὐτοκίνητο.

'Αφοῦ παραμέρισε τὸ πλῆθος, τὸ αὐτοκίνητο ἐκίνησε καὶ σὲ λίγο χανόταν ὀλοταχῶς στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου.

ΟΠΟΥ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΑΧΜΕΤ ΒΕΗΣ ΚΡΑΤΕΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΥΠΟ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ.

Τέσσερις ὥρες ὕστερα ἔπ' ἴην ἀφάνταστη σκηνὴ τοῦ νεκροσκοπεῖου, ἡ βραδυνὴ ἔκδοσή τοῦ «Παγκοσμίου»-τμήμα Παρισίων-διαλαλοῦνταν σὲ ὅλη τὴν πόλη ἀπὸ χιλιάδες ἐφημεριδοπώλας.

Στὴν πρώτη σελίδα τῆς εἶχε αὐτὸ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΦΟΥΛΤΩΝ

Α Π Ρ Ο Ο Π Τ Α Γ Ε Γ Γ Ο Ν Ο Τ Α

'Η νεκρανάστασις τοῦ 'Εντγαντ Πέντιγκ!...—'Ητο ἀπλῶς κοιμισμένος!—«Πρόκειται περὶ ἀπλουστάτου πειράματος», δηλώνει.— Γνωρίζει ποὺ εὐρίσκονται τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρεώγραφα του.— Προσφέρει 20.000 φράγκα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῶν Παρισίων!— 'Δὲν γεννᾶται πλέον ζήτημα!— συμπεραίνει ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

'Επακολουθοῦσε μακροσκελὲς ἄρθρον ποὺ ἐξιστοροῦσε καταλεπτῶς τὴν νεκρανάσταση, κατὰ τὸν τρόπο ὅμως ποὺ ἤθελε ὁ δόκτωρ 'Αχμέτ βέης.

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειά αὐτῆς τῆς νύκτας, ὅπου τὰ τηλεφωνικὰ καὶ τηλεγραφικὰ σύρματα δὲν ἤσυχασαν οὕτε στιγμὴ—κατὰ τὴν διάρκειά τῆς νύκτας αὐτῆς ἔγινε, μέσα στὸ μέγαρο τοῦ δόκτορος 'Αχμέτ βέης, ἡ πὶδ συγκινητικὴ ἰσως σκηνὴ ὅλης τῆς περιπετείας.

Τὰ μεσάνυχτα, μέσα στὸ ἐργαστήριό, ἦσαν καθισμένα ἀπάνω στὸ ντιβάνι τὰ πέντε άτομα ποὺ εἶχαν παραστήσῃ τὴν ἐξαύλωση τοῦ δόκτορος 'Αχμέτ βέης, δηλαδή: ὁ κ. Τορπέν, ὁ σοφὸς ἀστρονόμος κ. Μπρυλαρίν, ὁ ἀββάς Νορμά, ὁ δόκτωρ Παγιέν κι' ὁ κ. Μαρσιάλ.

Περίμεναν μὲ ἀνυπομονήσιν, γιὰτὶ, ἐξαίρεσι τοῦ κ. Τορπέν, κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχε ξαναδῇ τὸν δόκτορα. Καὶ τὴν ἐπιστροφή του ἀκόμα στὴν γῆ τὴν γινώριζαν μόνο ἀπὸ ὑπαινιγμούς ποὺ εἶχαν κάνει οἱ βραδυνὲς ἐφημερίδες γιὰ τὴν παρουσία τοῦ 'Αχμέτ βέης στὴν σκηνὴ τῆς νεκραναστάσεως στὸ νεκροσκοπεῖο.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΠΕΚ

'Εγὼ δὲν ἔγινα μπεκρὴς γιὰτὶ μ' ἀρέσει ὀλημερὴς νὰ περπατῶ τρικλίζοντας στοὺς δρόμους, στὰ σκοτάδια

κι' ὅσο, γιὰτρέ, νὰ προσπαθῆς δὲν θὰ τὸ βρῆς, δὲν θὰ τὸ βρῆς τὸ μυστικὸ ποὺ μ' ἔκανε νὰ παίρνω... τὰ σκοτάδια.

Μ' ἀρέσει, ἀλήθεια, τὸ πιετὸ κι' ὅ,τι νὰ πῆς θὰ τὸ τραβῶ ἀντάμια μὲ τοὺς φίλους μου στοῦ Μπούνη τὴν ταβέρνα.

Μὴν πῆς, γιὰτρέ, πὼς εἶν' κακό: γιὰ μένα εἶναι γιὰτρικὸ κι' ἂν θέλῃς φίλοι νάμαστε... μιὰ ὀκαδίτσα κέρνα.

Τσοῦγκρα λοιπὸν τὴν ποτηριὰ κι' εὐχίσου μας «καλὴ καρδιά», κι' ἀπ' τὸ μεζὲ ποὺ πῆνεται ἕνα κομμάτι κόψε.

Γεῖά μας!... κι' ἐβίβα, βρε παιδιὰ μὲ ραγιμένη τὴν καρδιά τοῦ ἔρωτα ἄς ψάλλουμε τὸ πικρογέλιο ἁπόψε.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

□ □

Ρ Ω Τ Η Σ Ε

Ρώτησε τ' ἄστρο τῆς αὐγῆς ποὺ σβύνει θαμπωμένο.

Ρώτησε τ' ἀσπρολούλουδο π' ἀνθίζει δροσερὸ καὶ τὸ ποτάμι ρώτησε τ' ἀφροκρυσταλλωμένο καὶ θὰ σοῦ ποῦν ὅλα μαζί γιὰ σὲ πὼς λαχταρῶ.

Τὸ ἀσημένιο ρώτησε τοῦ οὐρανοῦ φεγγάρι, ρώτα τὸ ρόδο τοῦ μαγιοῦ, τῆς αὔρας τῆς πνοῆς τοῦ δάσους, τὰ ἱσκιώματα, τοῦ βράχου τὸ θυμιάρι καὶ θὰ σοῦ ποῦν πὼς εἶσαι σὺ γιὰ μένα ἡ ζωή.

ΝΙΚΤΖΟΣ

□ □

Σ Υ Ν Α Ν Τ Η Σ Η

'Ηταν γλυκὸ ἕνα δεῖλι τοῦ χειμῶνα. Μόνα, τὰ δυὸ μας στὴ ραχοῦλα ἀπαντηθήκαμε, μόνα καὶ ξένα κι' ἔρημα καὶ θλιβερά.

Κι' ἦσαν θαμπὰ τὰ μάτια σου, κλαμμένα, καὶ μένα ὁ στεναγμὸς ἐσάλεψε τὰ χεῖλιά σου στὸ χειμωνιάτικο, τ' ἀχνὸ τὸ δεῖλι.

Σὰ ζυγώσεις, στὴν ἀγκαλιά μου σ' ἔσφιξα κι' ἐκινῆσα, ὁ στεναγμὸς σου τ' ἀχνοδάκρυα νὰ σφουγγίσω δίχως ἕνα λόγο νὰ σοῦ πῶ, νὰ σοῦ μιλήσω.

'Ηταν γλυκὸ τὸ δεῖλι τοῦ χειμῶνα. Μόνα, τὰ δυὸ μας στὴ ραχοῦλα ἀπαντηθήκαμε, μόνα καὶ ξένα κι' ἔρημα καὶ θλιβερά.

ΣΩΤΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

'Απόψε ποῦναι ἡ νύχτα ἄγρια καὶ σκοτεινὴ, ἀπόψε ποῦναι κι' ἡ δικιά μου Ψυχὴ θλιμμένη, θὰ σοῦ μιλήσω Οὐρανία γιὰ τὴν πρώτη μέρα, γιὰ τὴν πρώτη θύελλα ποὺ ἔκανε κάτω ἀπὸ τὴ δύναμή της νὰ λυγίσουν οἱ περήφανοι πύργοι, καὶ νὰ σπάσουν σὰν ἀδύναμες καλαμιὲς τὰ γιγάντια καὶ καμαρωτὰ πλάτνια...

'Ηταν ὁ καιρὸς ποὺ ἡ ἀγάπη κυβερνοῦσε τὸν κόσμον... Τὸ μῖσος ἦταν ἄγνωστο... 'Όλες οἱ καρδιὲς ἦταν πᾶναγνες σὰν τὸ χιόνι, γεμάτες ἀγάπη... Τὰ ρυάκια κυλοῦσαν ἡσυχὰ δίπλα ἀπὸ τοὺς κρῖνους, τὰ κύματα ἦταν πάντα γαλήνια, ὁ οὐρανὸς γαλάζιος καὶ στολισμένος μὲ τὶς πορφύρες τοῦ ἡλίου ἡ τῶν ἀστρῶν... Κανένας δὲν εἶχε ἀκούσει τὴ θρονιὰ νὰ ἀνηχηθῇ μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ πάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ, κανένας δὲν εἶδε τὴν ἀστρατὴ νὰ κυνηγᾷ τὰ φοβισμένα πουλιά... 'Όλα ἦταν ἡσυχὰ κι' ὁμορφὰ σὰν ὄνειρο...

Κάποτε ὅμως μιὰ μικροῦλα, σὰν κι' ἐσένα ὁμορφὴ ἐνῶ καθρεφτιζόταν πάνω ἀπὸ τὰ καθάρια νερὰ τῆς γαλανῆς λιμνούλας, κι' ἄκουε δίπλα της κάποιον τρελλὸ σπῖνο νὰ τῆς τραγουδᾷ ἔνοιωσε μέσα της τὸν πρῶτο ἐγωϊσμό, τὴν πρώτη αὐταρέσκεια... 'Απὸ τότε ἄλλαξε, ἄλλαξε πολὺ, λὲς καὶ πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ἀλλάξαν τὰ μάτια της, πῆραν μιὰ ἀλαζονικὴ ἐκφραση, ἄλλαξαν τὰ λόγια τῆς ἐγιναν σκληρά, ἄλλαξε ἡ φωνὴ της κι' ἔμοιασε τὸ ἔξοπασμά τοῦ κερανοῦ. Τότε μαράθηκε τὸ πρῶτο ρόδο...

Κι' ἡ γαλανὴ κοπέλλα ποὺ ἄκουε νὰ τὴν καλῇ ὅλο τὸ σῆμα, ἡ κοπέλλα ἡ περήφανη γέλασε στὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε τὸ παλὴ κηρὶ πεσμένο ὅπως πάντα στὰ γόνατά της... Τότε ἔσθουσε τὸ πρῶτο δστέρι...

Καὶ τὸ παιδί τῆς ἀγάπης μὲ κόπο σέρνοντας τὸν πόνο του, καὶ μὲ πληγωμένη τὴν καρδιά του ἐφάρτε συντριμμὶ στὴν ἐρημὴ ἀκτὴ, ἐκεῖ ποὺ τὸ κύμα παρηγορεῖ τοὺς δάκτυλους. Κάποιος γλάρος ἔπαψε μὲ τὴ γαλήνια θάλασσα, καὶ κάποια δελφίνια φτεροῦνταν χαρούμενα... Κάθισε σὲ κάποιο ἀπόμειρο βράχο. Τὸ μετῶπὸ τοῦ ἦταν χλωμό, τὸ στήθος του κουρασμένο, τὸ χαμόγελό του σβυσμένο. Κι' ὁ πόνος, πόνος μεγάλος, ὁ πρῶτος πόνος ποὺ γεννήθηκε σὲ κάποια καρδιά ἐροτευμένη, μετατράπηκε σὲ δάκρυα... 'Ενας νεῖδς ἔκλειε γιὰ πρώτη φορὰ... Γιὰ πρώτη φορὰ δάκρυα βρέξαν κάποιο πρόσωπο... Καὶ θλιμμένα μάτια γιὰ πρώτη φορὰ φώτισε ὁ ἥλιος...

Τὰ δάκρυα πῆσανε στὰ γαλάζια κύματα ποὺ θέλωσαν καὶ μαύρισαν, κι' ἀναποδογύρισαν τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, καὶ ἐπνίξαν κάποια νησάκια, καὶ γινέματα κάποιο βράχο... Κι' ἡ τρικυμία ἔφερε τὸν οὐρανὸ κι' ὁ κεραυνὸς ἔκλειε κάποια ἀνθρώπινα περσέβλια... Κι' ὁ κεραυνὸς σκόρπισε τὰ σύννεφα στὸ χάος, τὰ σύννεφα ἔφεραν τὴ θροῦχὴ καὶ τὸ σκοτάδι.

'Ηταν τότε ποὺ γεννήθηκε ὁ πρῶτος χειμῶνας καὶ τὸ πρῶτο φθινόπωρο, τότε ποὺ γυνινώθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ δένδρα καὶ στὸν οὐρανὸ ἀπλώθηκαν βάραι κι' ἀσάλευτα τὰ σύννεφα. 'Η πρώτη μπόρα Οὐρανία, γεννήθηκε στὴν καρδιά κάποιου νέου κι' ἔσπερα ἀπλώθηκε στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ θά-

ΤΙ ΓΕΛΟΙΟ

Τί θλιβερό καὶ τί γελοῖο σινάμα νὰ εἴς χωρίς ἀγάπη καὶ μὲ πόνο, νὰ νοιώθῃς τὸν ἑαυτὸ σου πάντα μόνο κι' ἕνα κρυφὸ νὰ σὲ ταράξῃ κλάμμα...

Μέσ' στὴν ἀπαίσια φρεϊτὴν ἀνία νύχης ναρκῶσαι τὴν χαρὰ τοῦ πόθου κι' ἐνὸς αἰσθήματος δουδοῦ καὶ νόθου νὰ σὲ μεθᾷ ἡ κούτὴ μονοτονία...

Κρυφὰ νὰ κάνῃς φιλοσόφου σκέψεις κλεισμένος μέσα στῆς ἀγνείας τὴν πλάνη καὶ στῆς μυστικοπάθειας τὸ λιμάνι τὸν πόθο νὰ ποθῆς νὰ ξεπλανέψῃς...

Ρωμαντικὸς κι' ἀπέραστος, στὴ ζάλη τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν συναισθημάτων νὰ χάνεσαι, καὶ νέον ἀξιωμάτων σοφίης νὰ σοῦ παίρνουν τὸ κεφάλι...

Τί θλιβερό καὶ τί γελοῖο σινάμα νὰ εἴς χωρίς ἀγάπη καὶ μὲ πόνο, νὰ φεύγῃς σιωπηλὸς δίπλα στὸ χρόνο καὶ νὰ ξεχνῇς τῆς πλήξης σου τὸ δρᾶμα...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

□ □

Τ Ε Λ Ο Σ

Βέρα, Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρέσης γιὰ τὸ γράμμα μου αὐτό. Μιὰ ἐπιταχτικὴ ἀνάγκη ὅμως, μὲ κάνει νὰ τὸ γράψω.

Βέρα, πρέπει νὰ χωρίσω. Πάει τελειώσε. Τῶχω ἀποφασίσει. Πρέπει νὰ σταματήσω, ὡς ἐδῶ. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Καταλαβαίνω, ὅτι θὰ σοῦ κακοφανῇ στὴν ἀρχή, κι' ἴσως νὰ κλάψῃς. 'Όμως δὲν μποροῦμε νὰ ὑποφέρουμε καὶ σὺ κι' ἐγὼ, αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Τί κι' ἂν ἐρχόμαστε στὰ ραντεβού μας; Πάντα ἡ ἴδια κατάσταση. Πάντα τὸ μαρτύριο νὰ περιμένουμε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα νὰ χωριστοῦμε. Οὕτε νὰ ποῦμε πιά τίποτα ἔχουμε ποὺ νὰ μᾶς συγκινή, οὔτε ὄρεους ν' ἄλλᾶξουμε καὶ τὰ φιλιά μας δὲν εἶναι ἀμέτρητα κι' οὕτε μεσοῦν.

'Ερχόμαστε πιά ἀπὸ συνήθεια καὶ μὲ τὴ σκέψη, ὅτι ἴσως ὁ ἄλλος δώσει τὸ τέλος. Γιατὶ ἐνῶ μᾶς τυραννᾷ ἡ πλήξη καὶ ἡ ἀνία, πάντα φοβόμαστε, μήπως κάνουμε κακὸ σὰν χωρίσωμε.

'Όμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ τυραννία αὐτή. Πρέπει νὰ χωρίσωμε. 'Ας χωρίσωμε λοιπὸν τώρα ποῦμαστε φίλοι. Πιὸ ἔπειτα ἴσως νάναί ἀργά. Γιατὶ νὰ χαλάσωμε καὶ τὴ φιλία μας;

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΙΤΙΖΗΣ

λασσα, στὶς λίμνες καὶ τὰ δάση... Καὶ τὴ μπόρα αὐτὴ τὴν ἔφερε μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα σὰν κι' ἐσένα... Κι' ἀπὸ τότε ὅλες οἱ νέες προσκολόνταν μπόρες σὰν κι' ἐκεῖνην...

Οὐρανία καὶ τὴν ἀποψινὴ τὴ μπόρα καλοῖτα κοπέλλα τὴν ἔχει προσεγγίσει... Πίστεψε με κι' ἀπόψε κάπου ἕνας νεῖδς θὰ κλαίῃ θλιμμένα μέσα στὸ σκοτάδι κάποιο του δνειρο ποὺ φεύγει...

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΠΟΙ ΗΙΟΤΙΣΕ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΗΣΑΤΕ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΕΛΟΣ



φράσεις και κατάλαβα πως είχα πέσει θύμα μιας αταπάτης, ενός όνειρου. Ο κ. Μπερτέν έχει δίκιο, δεν είμασταν καμωμένοι για να ευτυχίσουμε ό ένας κοντά στον άλλον. Ούτε το παρελθόν του, ούτε το παρόν του είναι εκείνα που μας χωρίζουν. Είναι κάτι το πολύ πιο βαθύ: οι διαφορετικές μας αντιλήψεις για την ζωή. Έχει το συναίσθημα της τιμής. Είναι γενναίος. Πολέμησε γενναία, ήθικη φτώχεια, όμως στις έντυπώσεις απ' αυτόν! Αυτό κατέληξε να νοιώσω φανερά. Τι όπληξε γι' αυτόν ο πόλεμος; Ένα ήρωικό άτυχμα. Τίποτα παραπάνω. Για τους ανθρώπους της ιδιοσυγκρασίας του πατέρα μου που είναι και ιδιοσυγκρασία μου, πολεμάν σημαίνει υπηρετεί.

Γι' αυτόν όμως που έγραψε το γράμμα, ο πόλεμος όπληξε μια ένδοξη αστική περιπέτεια, τίποτα άλλο. Νοσταλγεί την έξαψη που ένοιωσε. Δεν σκέπτεται: «Υπηρετήσα κατά τον ένα τρόπο. Κατά ποιόν άλλο τώρα θα υπηρετήσω; Γιατί; Γιατί το να υπηρετή κανείς είναι μια θυσία, ένα ολοκαύτωμα του έαυτού σου που δεν τον συλλογίζεσαι καν...!

Σταμάτησε λίγο και έπειτα σταθερά: «Αντιμετώπισα γενναία αυτόν τον πραγματικό του χαρακτήρα. Τον νόμιζα τόσο αλλοιώτικο!... Φανταζόμουν τόσο διαφορετικούς τους λόγους του σημερινού καταντήματος: Ένα ρωμαντικό παρελθόν, οικογενειακές ατυχίες, όπου αυτός ήταν το τραγικότερο θύμα, την θυσία της περιουσίας του για να πληρωθούν τα πατρικά χρέη. Κι' εγώ δεν ξέρω τί... Σας εύχριστώ κ. Ζαφέ, που με βοηθήσατε να βρω απ' αυτήν την αταπάτη όπως σας ευχαριστώ και για το όνειρο που κάνατε για μένα, όταν μαντέψατε την τρέλλα μου. Γιατί

—Σας ζητούσα, κ. Ζαφέ, του είχε πη, για να σας επιστρέψω αυτό το γράμμα... και το έδινε το γράμμα του Νερίαλ, και για να σας ευχαριστήσω... Ναι, ναι, μην διαμαρτύρεστε... για να σας ευχαριστήσω που μου το δώσατε να το διαβάσω. Με διαφώτισε ως προς τα δικά μου αίσθήματα. Το είχα πάρει μαζί μου αφήρημένα, παραχάλασμένη κι' η παρουσία του αδελφού μου μ' έκανε να συναισθανθώ την συμπεριφορά μου απέναντί σας. Πώς να τον έμποδισα να με ρωτήσει: «Τι είναι αυτό το χαρτί;» Και τι να του απαντήσω; Εύτυχως που ήταν κι' ο ίδιος τόσο ταργαμένος που δεν το άντελλήθη κι' έτσι ξενύχτας διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας όλες αυτές τις φράσεις που μου άποσπασαν την κραυγή που σας παρακαλώ να ξεχάσετε. Ντρέπομαι γι' αυτό το ξέσπασμα. Ναι, ξαναδιάβασα, λέξη προς λέξη, είκοσι, εκατό φορές, αυτές τις

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΗΣΑΤΕ
ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ
το νέο μας θαυμάσιο μυθιστόρημα του ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ
ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ,
ΑΝΤΙΟ!
Είναι η παθητικότερη ιστορία ενός μαρτυρικού έρωτος, που θα συγκινήσει βαθύτατα κάθε αναγνώστη.

ήταν μια τρέλλα αυτό που έζησα. Δεν μπορώ βέβαια να πω τώρα ότι θεραπεία αμέσως απ' αυτήν...

Με τι θλιβερό χαμόγελο συνόδευε αυτήν την όμολογία της!

—...Θα φανώ όμως δυνατή γιατί έμένα μου μένει να υπηρετήσω...

Και με μια χειρονομία έδειξε τον αδελφό και την μητέρα της που έδωγαν στην θερμάνα του ξενοδοχείου.

—...να περιθάλψω εκείνην, να υποστηρίξω ήθικώς τον Ζιλμπέρ, αφού είναι τόσο αδυνάτου χαρακτήρος. Λίγο έλειψε να χάσω την συναίσθηση των καθηκόντων μου, τώρα τελευταία. Αυτό το γλυκύτατο φως, ή όμορφη θλάση, οι γοητευτικοί όριζόντες και το ρομάντσο που είχε πλάσει με άσπαστο λούσαν πολύ... Τώρα τελείωσε πιά...

Τα λόγια αυτά της νέας επανέλαμθανε τώρα μόνος του ο Ζαφέ, καθώς παρακολουθούσε με το βλέμμα τις τρεις σιλουέτες που άσπασκρόνονταν με ήσυχο θήμα. Και τα έπεισάδια των τελευταίων ήμερών κι' η τωρινή ζωή του τέως γραμματέως του έπαιρναν γι' αυτόν μια συμβολική αξία. Βέβαια το έπαγγελμα του «φτωχού κοσμικού χορευτού» όπως το άποκαλούσε ο ίδιος ο Νερίαλ, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια παραδοξολογία ενός έκκεντρικού νέου καλής οικογενείας που είχε χάσει τα νερά του ύστερα από το πρώτο του άμαρτημα. Οι δύο αλληλοσυγκρουόμενες όμως κληρονομικότητες, που είχαν μεταδοθί απ' τους προγόνους του έδηλώνονταν με τον τρόπο που αντιλαμβάνονταν το έπαγγελμα αυτός ο γυιός ενός αναξίου πατέρα και μιας τόσο ευγενικής μητέρας, με τόση τιμιότητα και συγχρόνως με τόση έλαφρότητα.

Έντελώς αντίθετα όμως ή απότομη ψυχική ανασύνταξη του Ζιλμπέρ και της αδελφής του που έξεδηλώθη σ' εκείνον με την μετάνοια και σ' εκείνην με την άρνηση του έρωτός της, μαρτυρούσε ένα ψυχικό σθένος που είχε τη πηγή του στην ψυχή του πατέρα. Μπορεί να εξανέστησαν έναντιόν αυτής της πειθαρχίας, την είχαν όμως δεχτή μέσα στο αίμα τους, ή Ρενέ του είχε πη — πολύ σωστά. Ο άνθρωπος των παραδόσεων, ο συντηρητικός Ζαφέ, έδρισκε σ' αυτό το πράγμα μια διαπίστωση της μεγάλης κοινωνικής αληθείας που την είχε παραγνωρίσει όταν σκέφθηκε να ένωση τον γυιό του παρισινού γλεντζέ, του Αύγουστου Μπερτέν, με την κόρη του συνταγματάρχου Φαβύ. Ένας φυσιολογικός γάμος προϋποθέτει, βέβαια, ύπαρξη ήθικης επαφής μεταξύ των οικογενειών κι' ή Ρενέ είχε τόσο όρθα, τόσο θλιμμένα υπογραμμίσει το σημείο που την χώριζε απ' τον Πιέρ Στεφάν, όταν τον κατείκανε για την κατάργηση της έννοιας του «υπηρετεί». Ναι, καλύτερα που είχε φύγει μακριά και δεν θα τον ξανάβλεπε, γιατί ποτέ αυτή ή έννοια του υπηρετεί δεν θα γεννιόταν μέσα σ' αυτόν τον στοατιώτη του Μεγάλου πολέμου, αφού ο πόλεμος δεν του

Ιστορικά ανέκδοτα

ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο Μ. Ναπολέων ήταν πάντοτε πολύ γενναιοδωρος στους στρατάρχας και τους στρατηγούς του. Δεν τους έδινε μόνο τίτλους μά και μεγάλα χρηματικά δώρα.

Τούναντίον την εποχή εκείνη στην Άγγλία κακοπλήρωναν τους στρατηγούς.

Μια μέρα λοιπόν, ο στρατάρχης Μασσενά συνομιλούσε με κάτι άγγλους αξιωματικούς που τους είχε αιχμαλωτίσει όταν άκούει έναν να λέη:

—Έσείς οι γάλλοι πολεμάτε για το χρήμα, ενώ έμείς για την τιμή.

—Αί φίλε μου, του είπε τότε μ' ένα χαμόγελο ο Μασσενά, καθένας άγωνίζεται γι' αυτό που δεν έχει!...

ΑΦΟΥ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΠΙΑ

Ο περίφημος σατυρικός ποιητής Σκαρρόν σύζυγος της Φρανσουάζ ν' Ωμπινί, της μετέπειτα πανίσχυρης Κας ν'ε Μαιντενόν, πέρασε άσχημα τα τελευταία του χρόνια, άποζώντας μόνο από τις συντάξεις του. Μία απ' αυτές, ή σπουδαιότερη, του έδιδετο υπό τον περίεργο τίτλο του «άρρώστου της βασιλομήτορος». Όταν πέθανε, ή χήρα του θέλησε να διεκδικήση τη σύνταξη.

Ο Καρδινάλιος όμως Μαρζαρέν, πρωθυπουργός τότε της ελπε:

—Μά πώς, κυρία μου, αφού ή βασιλομήτωρ δεν έχει πιά τον άρρωστό της!...

Είχε δώσει αυτήν την έννοια και τα τέσσερα φριχτά χρόνια που πέρασαν δεν ήταν παρά «ένα ήρωικό άτύχημα». Τι θαθεία λέξη είχε βρή ή άπογοητευμένη στον έρωτά της νέα, που άπηχούσε και στην διάνοια και στην καρδιά του δικηγόρου! Πόσες φορές απ' την εποχή της Γαλλικής νίκης ή νοοτροπία των γενεών που είχαν βγί απ' το καμίνι της κολάσεως εκείνης δεν είχαν άνησυχίσει τον πατριωτισμό του! Η ψυχική κατάσταση που ή νέα συναντούσε με τρόπο στον τραυματία του Βερντέν, που είχε γίνει χορευτής ξενοδοχείου, άραγε να ήταν έξωρηστη σ' αυτόν ή πάλι, όπως ίσχυριζόταν ο παλιός πολεμιστής έπρεπε να διδθ σ' αυτήν μια νοσηρά περίπτωση που κινδύνευε να εξαπλωθ σέ όλη την χώρα, μιά άδυναμία επαναφοράς στην κανονική ζωή; Και καθώς συλλογιζόταν κι' αυτό το άτομό του άκόμα, ο Ζαφέ σκέφθηκε: «Αυτή ή μικρή, έχει δίκιο. Και σέ μένα άκόμα, υπαγόρευε το καθήκον μου. Πρέπει να ή πηρετή κανείς — σέ κάθε ήλικία, μάλιστα. Για τον Πιέρ Στεφάν δεν μπορώ πιά να κάνω τίποτα, προς το παρόν τουλάχιστον. Η ή πηρεσία μου ήταν ύστερα από την κλοπή του, να του επαναφέρω το συναίσθημα της τιμής. Του το επανέφερα. Άς δημιουργήση την τύχη του σύμφωνα με τις αντιλήψεις του στο έξης. Ασφαλώς, θα ξαναδωθώ. Θα θελήση να έξηγηθ άργότερα, μπροστά στον μόνο μάρτυρα της ζωής του. Τότε ίσως μπορέσω και πάλι να τον βοηθήσω.

ΤΕΛΟΣ

(Μετάφρασις: Πάωλ Μενεστρέλ)

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Τό έγκλημα του δημάρχου

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 33)

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή άμυχή με τις χειροπέδες στα χέρια. Γιατί είπαμε. Μόνον άν άποδειχθί ένοχος θα έλθουν εδώ άστυνομικοί. Και τώρα σ' αφήνουμε Κόρα με την έντολή να δώχνης τις μυγίτσες από την τύχη του όσσην ώρα θα κοιμάται. Άν ξυπνήση πύ νωρίς και τύχ η να θα βρη σκούρα... τόσο το καλύτερο. Ούχουμε μια έπί πλέον άπόδειξη έναντίον του. Ξέρεις πώς ν' άμυνθής και έν άνάγκη έχεις και την σφωρίχτρα σου. Έμείς

δύο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα, έτσι είναι άδύνατο να βρεθί το ίδιο αίμα στις φλέβες δύο ανθρώπων ή και ο ίδιος ιδρώτας! Κατόπιν θα κυττάσουν άν το τεμάχιο της επιδερμίδος που βρέθηκε στο νύχι του θύματος, είναι εκείνο που λείπει από την μεγάλη άμυχή του προσώπου του δημάρχου. Το κέρινο άποτύπωμα της άμυχης, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό πάρεθηκε. Άν το αίμα και ή επιδερμίδα δεν είναι του δημάρχου, τότε θα στραφούν οι έρευνες σ' άλλο σημείο και ο δήμαρχος θα ξυπνήσθ σέ δύο το πολύ ώρες, με τόσο πονοκέφαλο ώστε δεν θα ή καμιά όρεξη να συνεχίση το γλέντι του. Άν είναι δική του, ή ά

Μεταξύ μας

Γιώργον Μητραλέξη. Στην απάντησή που σ' έδωσε στο προηγούμενο φύλλο μας συνέβη κάποιο τυπογραφικό λάθος: Σ' έδωσαν απαντούσαμε ότι τα συνένετα δεν έχουν ποτέ 12 στίχους αλλά πάντοτε 14 και έκ' τυπογραφικής άδελφίας άνεγράφη 16. Τάσον Φινδικίδην. Και τα δυό, φοβερά κακογραμμένα. Διαβάστε προς το παρόν, Μ. Ι. Μπ. "Όχι στρωτό το γράψιμο του πεζού σας. Π. Ν. Εύστρατίου. Κοινό ως θέμα και μέτρια γραμμένο. "Αγ- γελον Πετρόπαυλον. "Εγκρίνεται ή "Τραγική Είρωνεία". Τάκην Μυρ- τοίντιον. Το «Σέ λημονώ» σχετικά καλλίτερα γραμμένο από το άλλο, το θέμα του όμως είναι άφύρτα κοινότοπο. Το «Αγάπη μετά θάνατον» γεμάτο άσυνάρτητες, και άσύντακτες φράσεις. Δεν έχετε δική να έπιμένετε σ' αυτήν την αδιάκοπη πολυγρα- φία. Μελαγχολικόν. "Όχι δημοσιεύ- σμα τα ποιήματά σας. "Ισως το «Δέν θα θρηνησώ» να γινόταν δημοσίευσις αν το διορθώνετε προσεκτικά. Φίλην "Αδω- νιν. Συμπαθητικά τα ποιήματά σας όχι όμως και δημοσιεύσιμα. Δείχνουν πάντως ότι αν προσέξτε περισσότερο θα γράψετε καλλίτερα. Περαστικά σας. Π. Γ—ς. "Απο- τυχημένο το πεζό σας και άνατάλληλο για το περιοδικό μας. Νίκον Μανιάτην. Πολύ σχολιντενείς και κουραστικές οι φρά- σεις του «Δοκίμασε». Ντίον Μπέλ- λα. "Εγκρίνεται το «Μή μου ταραξείς». Το άλλο κατώτερο. Γεώργιον "Αθανά- σαιναν. Τα ποιήματά σας δεν είναι κα- λά, δυστυχώς. "Ατεχνα και πρωτόλεια. "Α- γνωστον Π. Γ. Δεν είναι άσχημο. Φλύ- αρο μονάχα και λίγο κοινότοπο. Πάντως τα ποιήματά σας είναι καλλίτερα. Δ. Φ. Τα δυό πρώτα πεντάστιχα καλλίτερα από τα δυό τελευταία. Πάντως αν του κάνετε ένα γενικό «ρετούς» διορθώνοντας προς πάντων τον ρυθμό που σποντά- ωται σε δυό-τρεις στί- χους ελπίζουμε να γίνει δημοσίευσις. Το δεύτε- ρο πεντάστιχο πολύ κα-λό. Φρόσω Οίκο- νόμου. Δυστυχώς και τα τελευταία σας ποιή- ματα δεν είναι καλλίτε- ρα από τα πρώτα όπως νομίζετε. Διαβάστε προς το παρόν. Νίκον Β. Τυπάλλον. "Εγκρί- νεται ή «Πρώτη "Αγά- πη» και θα δημοσιευθί με τη σειρά της. Ρέαν Κάτη. "Εγκρίνεται ό «Δρόμος της Δόξας». Σόνιαν. Φοβερά κοι- νό και τετριμμένο. Εύ- στράτιον Κασο- λίδην. Μοιάζει με λαϊκό τραγουδάκι. Πολύ άπλοϊκό και παιδιαστι- κό. Πέτρον Τάπει- νόν. Δεν γράφετε ά- σχημα. Κρατούμε το «Είμαι» και θα το δημο- σιεύσουμε με τη σειρά του. Για την άλλη ερώ- τησή σας, σ' ές ευχαρι- στούμε, αλλά δεν δημο- σιεύουμε προς το πα- ρόν. Σ. Ι. Μ. Δεν μ' ές ικανοποίησε το «Έλα». Προχειρογραμμένο. Βάγ- γον "Αρμόρη. Και σεις δεν μ' ές ικανοποιή-

σατε. "Ός τη μέση είναι σχετικά καλό, το τέλος του όμως το χαλάει πολύ. Ι. Χ. Α. Δυσκολευτήκαμε λίγο ν' αναγνωρίσουμε το ποίημα της κομίσσης ντέ Νοάιν που μ' ές στείλατε ως δικό σας γιατί πραγματικά το αντίγραφο—το διασυνέψατε μ' άλλον—πολύ άσχημα. Π. Γ. Χανιά. Το γράψιμο του πεζού σας δεν είναι άσχημο, το θέμα του όμως χιλιοσειπωμένο. Βρήτε κάτι πιο πρωτό- τυπο. Πάολα Σέτσι. Πάλι δεν διορθώ-θηκε ή «Κατάντια» όσο έπρεπε για να γίνει δημοσίευσις. Τάκην Μωραίτην. Πολύ πρωτόλειο το ποίημά σας. Το πεζό άσφα- λώς δεν θα το λάβαμε. Διαβάστε ποιήση. Μίμην Παπαγεωργίου. Παράκαι- ρο και κοινότοπο. "Ελένη Λαζαρί- δου. Δεν μ' ές ικανοποιήσατε με την «Α- σχημα». Δεν ολοκληρώνετε αυτό που θέλετε να πείτε. Χ. "Ολύμπην. Γιατί να κατα- στρέψετε τα ποιήματά σας με στίχους σαν κι' αυτούς: «Πότε λιμάνια άκούμναι, πότε πελώριοι (!) πάροι, είν' ή εύχ' της μοίρας μας και δώρο της 'να μάγι (!)»; Παλατιόν. Πολύ άσχημα τα ποιήμα-τά σας. Δεν είναι καν ποιήμα-τα. Θεόδωρον Σκούτην. "Ανεπτυ- χές το διήγημά σας. Πολλές άσυνάρτητες φι- λοσοφίες και έπαναλήψεις των ίδιων φρά- σεων. Καίτην Δ. Χιλιοσειπωμένα πρά- γματα. Στείλτε μας τίποτα πιο πρωτότυπο. Θ. "Ανατόλ. "Όχι δημοσίευσις, δυστυ- χώς. Το «Δέν ήρθες» γεμάτο τεχνικά λάθη, προς πάντων στο μέτρο. Το «Βάννα» δεν έ- χει στρωτό γράψιμο. Για τα κα- λά σας λόγια ευχαριστούμε πολύ. Μ- χαήλ Σταφυλάν. Το γράψιμό σας δεν είναι άσχημο. Μόνο το θέμα που μετα- χειρισθήκατε πολύ κοινό. Διαλέξτε τίποτα πιο πρωτότυπο. Δικαίωμα κρίσεως δεν παίρ- νει ή «Εβδομάς». Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Κ. Γ. Γ. Μερικές φράσεις άρκετά καλές, στο σύνολο όμως ύστερεί. Γιώργον Οίκονομόπουλον. Το «Θυμάμαι» καλλίτερο από το «Βουδ' κλάμ- μα». Και αυτό όμως όχι δημοσίευσις ακό-

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, 'Αθήναι
(*Οπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
'Εξάμηνος	» 100.—
'Ετησία έξωτερικού	Διρ. 1.—
» 'Αμερικής	Δολλ. 6.—

'Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

μη. Μη διάξεστε. Τάσον Βασιλόπου- λον. Το γράψιμό σας δεν είναι στρωτό. Το κάνει άνώμαλο ή καθαρεύουσα από την όποία παίρνετε πολλές λέξεις. Σύλβιον Μυράντην. "Εγκρίνεται. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Μαριάννα Γε- ωργαντά. Σχετικά καλλίτερο το «Βαρέ- θηκα». Και αυτό όμως όχι τέλειο. Ρίτσαν Σπράον. Διαφωνούμε με τη γνώμη σας. Τα προηγούμενά σας ήταν καλλίτερα. Θα σ' ές συμβουλευάμε να γράψετε πιο σύντομα ποιήματα, γιατί σήμερα τα μεγάλα ποιήμα-τα, πρέπει να είναι τέλεια, για να μ' ές ικανοποιήσουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα ύγι- εινης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματο- λόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Κρητικοπούλα. Σ' ές θυμώμαι πολ- λή. Οι νεανικές άπελπισίες είναι συνήθως τόσο μεγάλες όσο και οι νεανικοί ένθουσια- σμοί. Μην άπελπίζεσθε όμως. Πρέπει να ξεχάσετε και θα ξεχάσετε— και γρήγορα μά- λιστα—άρκει να το θελήσετε. Σ' ές είχα γρά- ψει πέρυσι ότι οι πολιτικές πεποιθήσεις δεν έπρεπε να επηρεάσουν το αίσθημά σας. Τώ- ρα όμως που τα πράγματα είχαν μια τέτοια εξέλιξη, ή μόνη λύσις είναι να τ' ές διαγρά- ψετε από την ζωή σας—και την καρδιά σας προς πάντων— και να φροντίσετε για τον οαυτό σας.

Για τις καλλοντικές συμβουλές που ζη-τείτε πρέπει να κάνετε το εξής:

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »

Πρώτ και βράδυ μετά το πλύσιμο με κρύο νερό και άφου σκουπισθήτε, περάστε μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε πολύ άραιό χαμομη-

Παρά λόν άνεμον
και τίν ύγρασία...



Η βιομηχανία Λ. Γ. Πιέρ δέν θα έλανάριζε μίαν νέαν πούδρα, άν δέν ήτο βεβαία ότι πρόκειται περί πραγματικώς πούδρας νέας.

Αυτήν την χροιάν, την μάτ και λε- πτήν, διαφανή και δροσεράν, που σύ- ξάνει την καλλονήν, μόνον ή πούδρα Ματιτέ μπορεί σήμερα να την δώση και να την διατηρήση παρά την δια- νυσήν, την ύγρασίαν, τον άνεμον, διό- τι ή Ματιτέ δέν περιέχει τάλα.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
MATITÉ

λόνερο όλο το πρόσωπο. "Όταν στεγνώση μόνο του, δίχως να το σκουπίσετε το πε- ρνάτε μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στα κατω- τέρω λουσόν! Στην αρχή την λουσόν θα την μεταχειρίζεσθε άραιωμένη δηλαδή μισό ρα- κοπότηρο λουσόν και μισό νερό, σιγά σιγά δέ θα την πυκνώνετε. Μετά 1 μήνα ξανα- γράψτε μου.

Μιμόζα. "Εφ' όσον θέλετε εύρωπαϊκές λουσόν, και άκριβές κρέμες, τί σ' ές χρειά- ζονται οι συμβουλές μου; Για να τις χρη- σιμοποιήτε θα π' ές είσθε εύγερστημένη.

Συμβαίνει συχνά άναγνώσται μας που πρέ- πει να γράψουν στον Γίατρο γράφουν στην Λόρα και τ' άνατάλλιν. Παρακαλούνται λοιπόν όσοι τ' ές γράφουν να συμβουλευ- ονται και τις δυό στήλες για την σχετική απάντησή.

"Αν δέν επιτύχετε μ' αυτές εκείνο που ζη- τάτε, τότε μου ξαναγράψετε.

Γκαίη. Γράψτε στον κ. Λαδά να σ' ές στείλ' το ειδικό για το χνούδι άποψιλωτικό βραδείας ενεργείας. Με τη χρήση του σιγά- σιγά θα έξαφανισθί. Τιμάται δοχ. 75. Για τα μάτια κομψέστες χλιαρές κάθε βράδυ με καλό ροδόνερο.

Παπαρούνα του άγγρου. Δυστυ- χώς δέν μπορεί να πετύχετε μεγαλύτερα πράγματα για τις ρυτίδες. "Αντί όμως ά-



CRAYON • ROUGE • PERMANENT
NELSON

Το κραγιόν «Νέλσον» άπέκτησε, την πρώτην κατανάλωσιν και κατέστη άπαραίτητον για κάθε κομψήν Κυρί- αν, διότι,

1) Έχει την μεγαλειτέραν διάρκει- αν επί των χειλέων και δέν έξαλεί- φεται.

2) Στρώνει ιδεωδώς και όμοιομε- ρώς επί των χειλέων και δέν αφήνει κατά τόπους χρωματισμένα τα χείλη μετά το φαγητόν, όπως όλα τα άλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εις τρεις χρωμα- τισμούς και είναι άπαραίτητον εις ό- λας τας Κυρίας που γνωρίζουν την αξίαν των έλκυστικών χειλέων.

Γενικοί αντιπρόσωποι:

Αιόλου 72 6, 'Αθήναι.

Τηλέφ. 21806

45
μυγαδόλαδο να κάμετε όπως και μ' εκείνο μασάζ έλαφρό μόνον τριγύρω από τα μά-τια με το κάτω φάρμακον:

Glycerine 25 gr.
Teint. d' iode de colore 2,50 »

Κατίνα Β. Για την παχυσαρκία έγραψε λεπτομερώς ό κ. Λαδ'ς στις γυναικείες σε- λίδες. Τα χάπια άπαγορεύονται. "Ιδίως δέ σε σ' ές π' είσθε και σε ενδιαφέρουσιν κα- τάστασις. "Η επίδρασή τους θάναι καταστρε- πτική και για το έμβρυο και στην γαλούχηση μετά τον τοκετό. "Όσον άφορά για το μπα- στούνι και τ' άλλα μάγια που φαίνεται ότι με αυτά εκθέτετε την νοημοσύνη σας. "Αλ- λωστε το βάρος σας είναι κανονικώτατο.

"Αλκήνη. Μ' ές όσον δέν μπορείτε να μου π' ές αν το δέρμα σας είναι ξερό ή λιπαρό ή ούδέτερο πώς θέλετε να σ' ές π' ές και τί θα κάνετε. "Αν δέν καταποισθώ τελείως δέν μπορώ να σ' ές συμβουλευώ γιατί μόνο κακό είναι δυνατόν να προκύψη. "Εάν μένετε εδώ, θα σ' ές εξετάσ' ό κ. Λα- δ'ς τελείως δωρεάν και θα σ' ές συμβουλευ- ση, άρκει να τ' ές π' ές το ψευδώνυμό σας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνος και άνευ ουδε- μιάς ελάξης του δέρματος άφαι- ρεσις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλα- σιών με το τελευταίο μηχανήμα διαθερμίας υπό ειδικού ίατρού: όδός Κυδαθηναίων 19 (πάρκος Φιλελλήνων) 4-7½ μ. μ.
τηλεφ. 27.420



το Pétrole Cana

ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΑ ΑΠΘΑΝΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τα πλέον σκληρά, τα πλέον δύσκαμ- πτα και τα πλέον δυσκολοκτένιστα μαλλιά ημερώνονται και στρώνουν θανμάσια υπό την επίδρασιν του Pétrole Cana.

Και, το σπουδαιότερον όλων, το Pétrole Cana συγκρατεί τα μαλλιά επί τόπου άκινδύνως και υγιεινώς. Περιέχει άσμον πετρέλαιον, το όποτον διαποτίζει τα μαλλιά όσον χρειάζεται. "Απολύτως άβλαβές διά το τριχωτόν της κεφαλής του άνδρος και της γυναίκας.



Βελούδινο δέρμα θα αποκτήσετε και σεις με την τακτικήν χρήση της κρέμας Vanishing Cream "BANISINGK KPHM.", και της νέας πούδρας

"GEORGE."

Η πούδρα "GEORGE" λεπτή σαν άχνος λουλουδιού, κατασκευάζεται εις 10 έκλεκτους χρωματισμούς και είναι διακριτικά άρωματισμένη, ώστε να έναρμονίζεται με το άρωμα της προτιμήσεώς σας που φοράτε. Μιά ελαφρά επίστρωση το πρωί και μία άλλη το απόγευμα είναι αρκετά δι' όλην την ημέραν.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

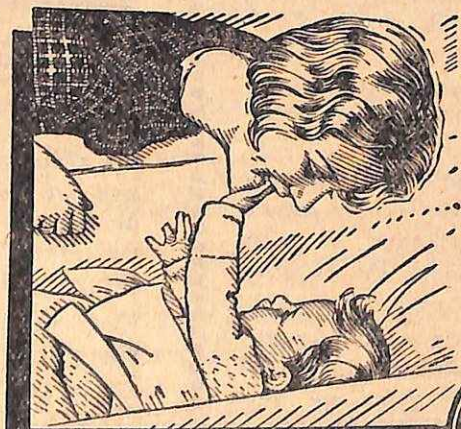


Η άρχη της στήλης μας, είναι να εξυπηρετούμε θετικά και όχι επιπόλαια.

Ανθούλα Β. Ν' αποφεύγετε τα κρύα νερά, να πλύνεσθε μόνο με πολύ χλιαρό νερό. Πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμο, μ' ένα θαμβάκι βουτηγμένο σε πολύ-μυα πάρα πολύ άραιό-χαμομηλόνερο να περνάτε το πρόσωπο και ν' αφήνετε να στεγνώ-νι μόνο του. Κάθε βράδυ, ως και προ της πούδρας θα βά-ζετε την λιπαρά μορφή της κρέμας Χαρέμ. Δυο φορές την εβδομάδα το μεσημέρι να κα-λοχτυπάτε ένα άσπραδι αυγού και ν' αλείφεσθε, μετά δέκα δε λεπτά να το αφαιρείτε με ζεστό νερό.

Ερριέττα Νάπλι
• ν. Δεν υπάρχει ανάγκη το-πικής θεραπείας για την ανά-πτυξη του στήθους. Θα επιτύ-χετε αυτό που ζητάτε μόνον με έσωτερικά ορμονοθεραπευτικά καπαπότια. Η σειρά που θα σάς χρειασθή είναι 500 καπα-πότια και στοιχίζουν δρ. 600. Μπορεί προς ευκολία σας να παρασκευασθούν και σε 2 δό-σεις. Γράψτε στον ίδιο την δι-εύθυνσή σας για να τα παρα-σκευάσει και να σάς τα στείλη.

Πράσινα μάτια.
Συνέστησα στον κύριο Λαδά



Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία.
Τιμή το κυτίου Δρχ. 15
Τριπλάσιον 30

Λεπτών και ροδόχρουν

είναι το δέρμα του μπέμπη σας, αλλά, επειδή είναι ευαίσθητον, έχει ανάγκη προστασίας. Τρίβετε καλώς με κρέμα NIVEA κάθε βράδυ το πρόσωπό του και τα χέρια του, καθώς και οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώμα-τος έρεθίζεται εύκολως ή κοκκινίζει.

Η κρέμα NIVEA είναι εξαιρε-τικώς κατάλληλος δια νεαρά σώμα-τα από τα οποία αφαιρεί την ξηρότη-τα και εξαλείφει τον έρεθισμόν, το-νώνει το δέρμα και το διατηρεί μα-λακόν ωςάν βελούδο.



ΜΗΝΥΤΩΡ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δι-καιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευ-θυνόμενος εις τα γραφεία μας με την ση-μείωσιν: «Διά τον Ιατρόν», οιαδήποτε ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστα-τος και να περιγράφη λεπτομερώς τας εκ-δηλώσεις του νοσήματός του. Οι αναγνώ-σται, οι επιθυμούντες ιδιαίτεραν δι' επι-στολής απάντησιν, ως γράφουν έσωκλει-οντες και δρ. 50 εις το Ιατρείον του, 'Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρή. Ε-κεί δέχεται καθ' έκαστην πλήν Κυριακής 6-7 μ. μ.

Κ. Κ. Λαμία. 'Εφ' όσον κανένα φάρ-μακο από όσα πήρατε δεν σάς ωφέλησε, δοκιμάσατε και την ενταμινοθεραπεία. Δηλαδή θα σάς παίρνουν αίμα από τις φλέ-βες και θα σάς κάνουν ενδομυϊκές ένεσεις. Θα αρχίσετε από 3 κυβικά έκατοστά και θα αυξάνετε κατά ένα, μέχρις ότου φθάσετε τα

10. Ταυτόχρονα θα αποφεύγετε τα αλμυρά, τα ποτά. Τον Μάιον θα πάρετε και βδέλ-λες, τις όποιες θα βάλλετε με προσοχή.

Νο 24. Δυστυχώς μου είναι τελείως ά-δύνατο να σάς φανώ χρήσιμος. Το ζήτημα αυτό είναι τόσο πολύπλοκο ώστε να μην μπορέ κανείς να σάς κάνη τίποτε. Είναι ά-νάγκη να εξετασθήτε από Ιατρόν και μάλι-στα μαιευτήρα.

Συμβαίνει συχνά αναγνώσται μας πο-ύ πρέπει να γράψουν στον Γία τ ρ ό να γρά-φουν στην Λ ό ρ α και τάνταλιν. Πα-ρακαλούνται λοιπόν όσοι τους γράφουν να συμβουλευώνται και τις δυό στήλες για την σχετική απάντηση.

στα μαιευτήρα. Επίσης σε Ιατρό πρέπει να πάη και ο σύζυγός σας. 'Εφ' όσον προ-ήρθε αυτή η πάθησις στον σύζυγό σας μπο-ρεί να του επέφερε ώρισμένες βλάβες οι όποιες άντως δεν θεραπεύονται. Η μάλλον ή καταστροφή θα είναι τέτοια ώστε ένφ στην πραγματικότητα να μη υπάρχει κανείς κίνδυνος στην ούσιαν να έχη κατασραφή το

μέρος που γονιμοποιεί κι' έτσι κάθε προσπά-θειά σας να είναι μια μεγάλη ματαιοπονία.

Μίνα. Όταν κανείς θέλει να ζητήσει συμβουλή από έναν γιατρό και μάλιστα δι' άλληλογραφίας νομίζω ότι πρέπει να γράφη λεπτομερώς. Σεις εκάματε όλως διόλου το αντίθετο. Νομίζοντας ότι γράφετε σε καμιά φίλη σας χαιρετίσματα, μου γράψατε για ένα πράγμα μοναχά. Δεν μου λέτε όμως άν τυχόν και έχετε έστω και πλατωνικές σχέ-σεις. Γιατί άν υπάρχει κάτι τέτοιο, το πράγμα θάνα τελείως διαφορετικό, επίσης ή διάγνωσις. Όπως και άν έχη έγώ σάς ά-παντώ: "Αν δεν συνέβη τίποτε το επιλήψι-μο τότε είναι άνάγκη να τονώσετε τον όργα-νισμόν σας τρώγοντας όσο το δυνατό πε-ρισσότερα λιπαρά και παίρνοντας και το φάρμακον Φυτίνη, σύμφωνα με την οδηγίαν του. "Αν όμως παρ' έλπίδα συνέβη τίποτε τότε καλόν είναι να εξετασθήτε από γιατρό. Είμαι πρόθυμος να σάς φανώ χρήσιμος, άρ-κει να μη έπισκεφθήτε στο Ιατρείο μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί. Δεν έχετε να έ-πιδαρυνθήτε με τίποτε.

Έννυ Γ. Όταν γράφω ένα φάρμακο έ-χω πάντα υπ' όψιν μου να είναι άποτελε-



Ελληνική Αναγέννησις Ένός Καθηγητού Δια Την Ψυχολογία

Είναι εύκολο τώρα να άσπρίσετε και ανανεώσετε τις γηρασμένες και μαραμένες επιδερμίδες. Η επιστήμη άνακάλυψε ένα ζωτικόν ανανεωτι-κόν στοιχείον δια την επιδερμίδα. Όταν το κάνετε να εισδύση εις τους ιστούς δια δονητικής κινήσεως, αι ρυτίδες χάνονται, οι διεσταλμέ-νοι πόροι, τα μαύρα στίγματα και άλλαι ατέλειαι του προσώπου εξα-φανίζονται. Το ζωτικόν και ανανε-ωτικόν αυτό στοιχείον, παραγόμε-νον από νέα ζώα, περιέχεται μόνον εντός της νέας κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ. Τα καλλωπιστικά και τονωτικά της άποτελέσματα δίδουν εις την έπι-δερμίδα λάμψιν υγείας και νεότη-τος, προερχομένην από τους υπο-δορείους ιστούς και ή όποια υτολί-ζει το άσχημότερο πρόσωπο με υπέ-ροχον ωραιότητα.

Μεταχειρισθήτε την κρέμα ΤΟ-ΚΑΛΟΝ, τριπλή δια την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, το βράδυ προτού κοιμηθήτε. Τί έφει και ανανεώνει την επιδερμίδα σας κατά τον ύπνον. Μεταχειριζήτε την Κρέμαν Τοκα-λόν τροφή δια την επιδερμίδα χρώ-ματος λευκού (όχι λιπαρά) το πρωί. Είναι λευκαντική και σμηπτική, δρο-σίζει το πρόσωπό σας για όλη την ημέρα και κάνει την πούδρα να κρα-τά. Οποιαδήποτε και άν είναι ή κατάσταση της επιδερμίδος σας και το χρώματός σας θα μέινετε εκπλη-κτος και εύχαριστημένη από την εκπλήρωσιν των προσδοκιών σας. Γεν. Άντιστ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-ΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Άθήνα.

Διατηρήσατε την όμορφιά σας



ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ. Μην σάς γελούν με τις μεγά-λες ρεκλάμες, αυτές άποκρύπτουν τις ά-ποτυχίες των. Το μυστικό και την τέχνη της ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ την κατέχομεν μόν-ον έμεις. ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ σε άποτυχη-μένα, σε πλατίνε, σε όξυζενέ μαλλιά. Μό-νον στο

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΝΤΕΛΗ
Έμμ. Μπενάκη 15Α
Έκθεσις προϊόντων Άρωματοποιίας ΜΙΑΜΙ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON
I. M. KARABITHS
Ειδιευθείς έν Παρισίοις.
Εξέτασις και δι' ακτίνων
RONTGEN Βούλαρη 9
Τηλ. 25-125

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX - ASSISTANT TON ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LE MAITRE KAI
HALPHEN
Χειρουργός-Οδοντολογον-
γολόγος. Πατησίων 59. Άθ.
Τηλ. 20-562

σματούχο. Τὸ Προξυνὸν λοιπὸν εἶναι τὸ μόνον ποὺ ἐνδείκνυται στὴν περίπτωσή σας καὶ μοῦ προκαλεῖ κατάπληξη πὼς δὲν ὑπάρχει στὰ φαρμακεία, ἀφοῦ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πρὶν διαδεδομένα φάρμακα. Ἐκτὸς ἂν ὁ φαρμακοποιὸς ἤθελε νὰ σᾶς δώσῃ ὅ,τι αὐτὸς ἐνόμιζε καλόν.

Φροντίστε λοιπὸν νὰ βρῆτε τὸ Προξυνὸν Σέριγκ τὰμπλ. τῶν 1000 μονάδων καὶ νὰ τὸ πάρετε. Ὁ ἀντιπρόσωπός του στὰς Ἀθήνας, εἶναι Σωκράτους 45. Αὐτὸ ποὺ γράφετε δὲν κάνει γιὰ τὴν προκειμένη περίπτωση.

Γ. Π. Πορφυρογέννητον. Ἀπορῶ πὼς δὲν κατορθώσατε νὰ βγάλετε μίαν ἀκτινογραφία ἐνῷ εἶναι τὸ μόνον ποὺ θὰ καθώριζε περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Ἄλλωστε ἔχετε καὶ τὸ προηγούμενον τῆς βρογχοπνευμονίας ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ἀκτινογραφίαν. Ἄν δὲ βρῖσκεσθε σὲ μέρος ὅπου εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀκτινογραφηθῇτε πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ πάτε σὲ μέρος ποὺ ὑπάρχουν ἀκτίνες. Καὶ ἂν δὲν εἶναι οὔτε αὐτὸ δυνατό, τότε καλὸν εἶναι νὰ ἀποφύγετε ὅσο μπορείτε περισσότερο τοὺς κόπους

νὰ ἀναπαύεσθε περισσότερες ὥρες ἀπὸ τὶς συνηθισμένες, νὰ τρώτε κατὰ προτίμησιν λιπαρὰ, ἰδίως κρέας. Τέλος, νὰ κάμετε μιὰ σειρά ἐνέσεις.

Chlorure de Calcium Chropi τῶν 10 c.c. Μιὰ τὴν ἡμέρα ἐπὶ ἕνα μῆνα. Θὰ διακόψετε ἐπὶ 10 μέρες καὶ ἔπειτα θὰ ξαναρχίσετε.

Μίαν κυρία ν. Ὅσα ἔπασαν δυστυχῶς δὲν πρόκειται νὰ ξαναβροῦν, διδῆσθε καὶ ἂν πάρετε. Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὰ ὑπάρχοντα σὲ μιὰ ὁποσδήποτε καλὴ κατάσταση εἶναι τὸ φάρμακον ποὺ σᾶς γράφω παρακάτω. Θὰ παίρνετε κάθε πρωὶ ἕνα βαμβάκι καὶ ἀφοῦ ἀναινήστετε τὸ μπουκάλι θὰ τὸ θρέγετε μὲ τὸ φάρμακον καὶ θὰ τρίβετε καλὰ τὶς ρίζες τῶν μαλλιών σας. Δὲν θὰ λούζεσθε παραπάνω ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Μετὰ τὸ λούσιμό θὰ θρέγετε μὲ λίγο ξύδι τὰ μαλλιά καὶ μετὰ λίγη ὥρα θὰ τὰ ξεπλένετε καὶ θὰ σκουπίζεσθε καλὰ οὕτως ὥστε νὰ μὴν μένῃ καθόλου νερό.

Πτωχὸν σπουδαστὴν Ἐνταυθα. Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν βέβαια

ρόλον παίζουν καὶ τὰ δόντια γιατί ὅταν ἡ μάσηση δὲν γίνεται καλὴ ἐπόμενον εἶναι νὰ μὴ γίνετα καλὴ καὶ ἡ πέψη, νὰ προκαλεῖται δὲ καὶ ἀεροφαγία. Ἐπειτα, δὲν πρέπει νὰ τρώτε πολὺ ἀλλὰ λίγο καὶ τακτικά. Ἐπίσης ὅταν βρῖσκεσθε στὸ σχολεῖο καλὸν εἶναι νὰ ἔχετε κάτι στὴ τσέπη σας καὶ νὰ τρώτε ἔστω καὶ ἕνα παξιμάδι. Πρὸ παντὸς ὅμως νὰ μασάτε καλὰ—νὰ ἀποφεύγετε ὅσο μπορείτε τὰ πολλὰ ὑγρά. Ἀπὸ τὰ κάτωθι φάρμακα θὰ παίρνετε ἀπὸ μὲν τὶς σταγόνες τὸ πρωὶ νηστικός 15—20 καὶ ἀπὸ τὴ σκόνη τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ στὸ μέσον τοῦ φαγητοῦ ἕνα κουτάλι τοῦ καφέ.

1) Σταγόνες:

Teint. d'ail

20 gr.

2) Σκόνη:

Charbon Merk

Καλὸ κάνει μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ ἕνα χαμόμηλο.

Διλήν Φ. Δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ σταματήσετε τὴν θεραπείαν ποὺ σᾶς ὥρισε ὁ γιατρός. Θὰ τὴν ἐξακολουθήσετε πιστά. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὶς ταχυπαλμίες μπορείτε νὰ πάρετε λίγη Βαλεριάνα. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα πάρετε Ἀγκομενσίον, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν.

Βαλεριάνα θὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα: 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ



10000 άτομα εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἔδοκίμασαν καὶ συνιστοῦν τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Δοκιμάσατέ το καὶ σεις. Εἶναι ἐξαιρετὸ. Διαλύει τὰ λίπη, φρεσκάει τὸν ὀργανισμόν καὶ σᾶς χαρίζει δυνάμεις γιὰ τὴν ζωὴν σας.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.



ΤΟ ΚΡΑΤΙΟΝ

Dea

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Ἑλληνίδες

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ ΜΟΔΕΡΝΟ;



ΒΑΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ ΤΡΕΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥΣ

ΒΑΦΑΣ - VAUBRY - (ΒΩΜΠΡΥ)

ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΝ

ΕΙΣ ΓΛΥΚΥ ΚΑΙ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΤΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΕΙΤΕ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΟΥΝΤΕΣ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΝ ΓΟΥΣΤΟ ΣΑΣ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ. ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15



Όπου υπάρχει
μία
καθονή...

DIOVAS JEAN

(GORE)

COCCAS

Ρένα

...άρρητε
και την
ΠΟΥΔΡΑ